NEJAT İŞLER

ROMAN

Miras

MUNDİ

Nejat İşler

MİRAS

Mundi Kitap

Miras, Nejat İşler
© 2025, Can Sanat Yayınları A.Ş.
Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2025, İstanbul
Bu kitabın 1. baskısı 30000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Merin Sever
Düzelti: Mert Tokur
Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak illüstrasyonu: Melike Acar
Kapak uygulama: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No:8 Kat:2
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 47939

ISBN 978-625-5898-46-3

MUNDİ KİTAP
Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
mundikitap.com
bilgi@mundikitap.com
Mundi Kitap, Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Sertifika No: 43514

Nejat İşler

MİRAS

ROMAN

MUNDİ

Nejat İşler'in Can Yayınları ve Mundi'deki diğer kitapları:

Gerçek Hesap Bu, 2016
Ben Hep Senin Yanındayım, 2019

NEJAT İŞLER, 29 Şubat 1972'de İstanbul Eyüp'te doğdu. Eyüp Ebussuud Efendi İlkokulu'nu, Cağaloğlu Anadolu Lisesi'ni, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Sahne Sanatları Bölümü Tiyatro Anasanat Dalı'nı bitirdi. Eğitimine devam ederken dizilerde oynamaya başladı. İstanbul Devlet Tiyatrosu'nda çalıştı. Arkadaşlarıyla beraber, Kahramanlar Soytarılar Tiyatrosu adlı bir grup kurdu. Pek çok televizyon dizisi ve sinema filminde yer aldı. Can Yayınları'ndan çıkan *Gerçek Hesap Bu!* (2016) ve Mundi'den çıkan *Ben Hep Senin Yanındayım* (2019) adlı kitapları var.

1.

İyi bir veda kadar lezzetli bir şey yok bu hayatta. Yaşamanın, paylaşmanın, sevmenin sonu geldiği zaman, bunun farkına varıp bitirmelisin. Bitir ki, sonra güzel hatırla, güzel hatırlan.

İnatla sürdürdüğümüz tiyatro serüvenimizin artık son kullanma tarihi gelmişti. Bundan sonra ekşiyecek, bozulacaktık. Aramızda konuşup anlaştık ve ileri bir tarihte, kaldığımız yerden devam etme umudunu koruyarak ayrılmaya karar verdik. Sanılanın aksine boş bir umut da değildir bu hani. 28 yıllık kısa ömrümde bile, yollarını ayırdıktan sonra tekrar bir araya gelen sevgililer, müzik grupları, futbolcu ve takımlar gördüm. Belki eski tadı yoktur. Belki bunun nedeni, zaman denen otobanda ilerlerken senin, aracın, yolun ve etrafındakilerin değişmesidir. Eğer buna uyanırsan, ikinci bir yaşamı neden hak etmeyesin?

Kemancı'da son oyunumuzu oynadıktan sonra, bizi seyretmeye gelen, yıllardır geceleri "ajanlık" faaliyetleri yürüttüğümüz dostlar, "Veda kutlaması yapalım," dediler. Önce Beyoğlu Ocakbaşı'nda karnımızı doyurup rakı içtik; ardından bizi çok seven, kollayan, ba-

zen de kulaklarımızı çeken Beyoğlu sokaklarına attık kendimizi. Aslında cumartesi gecelerini pek sevmem. Hafta içi patronlarına boyun eğip türlü işkencelere tahammül eden köleler ya da hiç istemedikleri okullarda hafta boyu dirsek çürütenler, hafta sonu olunca sanki zincirlerinden kurtulur, çektiklerinin acısını çıkarırcasına hunharca dağıtırlar. Muhatap olmak ayrı dert, seyretmek ayrı... Ama umursamaz bir grup olduğumuz için hangi gün olduğunun önemi kalmadı. Çok eğlenerek yaptığımız bu safariyi, başladığımız yerde bitireceğiz. Öyle ya, Gogol'ün paltosundan çıkanlar varsa, Kemancı'nın arşesinden çıkanlar da var.

Dükkânın kapanma saatine yakın, çok neşeli bir hatun grubuyla tanıştık. Shot'lar havada uçuştu, iki taksiye kucak kucağa doluşup kocaman bir eve gittik. Elbette içmeye de devam ettik. Eşleşmeler otomatik olarak yapıldı, herkes teker teker odasına çekildi. Ben, Matrix filminde oynayan aktriste benzeyen kadınla salonda kaldım. Nefis bir muhabbete giriştik. Epey donanımlı olduğu belli. Konuşmamızın her dakikasında birbirimize daha da yakınlaştık. Odalardan gelen şehvetli ve komik seslere gülerek uzun uzun öpüştük. Tek gecelik biri değil, fazlasıyla hissettiriyor bunu. Sonrasını düşünmeden iyi vakit geçirmeyi önceledim. Yer minderlerine uzandığımızda kulağıma İngilizce şiirler okumaya başladı. Bu dile pek hâkim değilim. Anlıyorum ama dediklerini. O kafayla kontra yapayım derken, lisede ezberlediğimiz Goethe'nin bir şiirini Almanca olarak fısıldadım kulağına:

Ich ging im Walde
So für mich hin
Und nichts zu suchen
Das war mein sinn.[1]

Nasıl aklımda kalmış bilmiyorum ama şiirin beş kıtasını da ezberden okudum. Bütününün meali "Hayatımın çiçeği ol, iyi bakarım sana," gibi bir şey. Gözlerimi delercesine baktı, gayet ıslak öptü

1. Goethe'nin "Gefunden" (Bulunan) adlı şiiri. Şiirin bu ilk satırlarında Goethe, "Ormanda dolaştım / Kendi kendime / Bir şey aramadan / Niyetim buydu," der. (Y.N.)

dudaklarımı, "Yani?" dedi. Yanisi, sıçtık. Ulan, ilan-ı aşk etmenin sırası mı? Hem de Almanca. Yanlış lisan. Ne demişler; "İngilizce ticaret yap, Almanca savaş, Fransızca seviş." Fransızcam olamadı bir türlü. Lisede seçmeli derste almıştım. *Mademoiselle* diye yazılan şeyin bildiğimiz "matmazel" olduğunu bile altı ayda öğrenmiştim. Üniversitede ise iki yıl Almancadan, iki yıl İngilizceden sınava girip muafiyet hakkı kazanmış, sırf hocası İsmet Özel diye Fransızca dersine girmiştim. Sivas Katliamı sonrası yazdıklarını sorgulamak istiyordum, ama daha iki kelam etmeden sınıftan postalanmıştım. Türkçe her zaman sorunları çözer, fakat şu anda ne diyeceğimi bilemiyorum. Sakince yattığım yerden kalktım, çözümü sağda solda yarım bırakılmış bardaklarında bulmaya çalıştım. Yetmedi, mutfak tezgâhında duran viski şişesinde kalanı kafaya diktim. Bir sigara yaktım. Kadın bana bakıp ayağa kalktı. Elimdeki sigarayı alıp bir nefes çektikten sonra dumanı suratıma üfledi, vücudunu vücuduma dayadı. Sonrası mutluluk... Böyle durumlarda kendini kadına bırakırsan uzun yaşarsın.

* * *

Kahkahalara uyandım. En son evin salonunda olduğumuzu hatırlıyorum. Çevreme bakındım, banyo olduğunu tahmin ettiğim bir yerden ışık geliyordu. Perdeler kapalı olduğu için cılız ışıkta etrafımı çözmeye çalıştım. Geniş bir yatak odasındayım ve çıplağım. Yatağın yanındaki zarif komodinin üzerinde yatan takoz Ericsson 628 ile göz göze geldim. Nerede görsem tanırım malımı, benden başka kullanan kalmadı çünkü. Sarı ekranı açtım, saat 17.36. Cevapsız aramada "annem" yazıyor. Aksatmadan yaptığımız pazar kahvaltısı için çok geç.

Hemen toparlanıp giyindim. Ebeveyn banyosunda suratımı yıkayıp salona geçtim. Dün gece arkadaşlarımla güzel zaman geçirdiği belli olan kadınlar, kıkırdayarak kahvelerini yudumluyorlardı. Bana da teklif ettiler, "Bira kaldı mı?" diye sordum. Çivi çiviyi söker. Dün beraber uyuduğum kadın defilede yürür gibi yürüdü buzdolabına, sonra şişeyi mutfak tezgâhına dayayıp tek vuruşta kapağı açtı,

bana uzattı. Nefes almadan ağzıma dayayıp bitirdim şişeyi. Bir tane daha istedim. Bu sefer dişleriyle açıp verdi. Yarabbim, neler oluyor? Ben kendime bir an evvel gelmek için yudumları hızlandırırken elimdeki şişeyi aldı, kendisi de bir fırt içip dudaklarıma yapıştı. Arkada alkış kıyamet... Bizim çocuklar nerede yahu? Parçalayacaklar beni burada. "Gel," dedi, uyandığım odaya götürdü. Kadını bırakamıyorum ama gitmem gerek. Çok keyif aldığım muhabbete ve sevişmeye minnettarım, fakat nihayetinde Eyüp çocuğuyum. Niyetlerinin eğlenmekten başka bir şey olmadığına emin olduğum bu modern kadınlar grubunun eğlencesi olmak istemiyorum. Bugün pazar ve hayatımdaki en değerli kadının, annemin yanına gitmem gerekiyor. Gece âşık olmanın direğinden döndüğüm dilbere durumu anlattım. Saygıyla dinledi, dün arkadaşlarından birinin doğum günü olduğu için biraz yoldan çıkmış olabileceklerini, eğer beni küçük duruma düşmüş gibi hissettirdiyse özür dilediğini, mümkünse benimle görüşmek istediğini söyledi. Telefonlarımızı aldık, arkadaşlarından terbiyeli olmalarını rica etti, hepsiyle öpüşüp vedalaştım ve evden çıktım.

2.

Ne işim var Tarabya'da? Fena kızgın olduğum arkadaşlarımı aradım, sadece biri açtı telefonu. Bu saate kadar kadınların kaçıyla takıldığımı sordu. Arkadaşlık ilişkilerimi sorgulamam lazım. Cebimde beş kuruş yok. Densiz arkadaşımın yanına, Ortaköy'e geçtim taksiyle. Kilisenin önünde beni karşıladı, taksinin parasını verdikten sonra yakasına yapıştım.

"Ulan, organ mafyası olsaydı kızlar, alsalardı böbrek möbrek, ah vah diye üzülecek miydiniz arkamdan?"

"Yok be oğlum. Kalite kızlardı. Hem adreslerini biliyoruz. Senden haber gelmese basmaz mıydık orayı?"

"Sağ ol ya!"

"Gel, bir kendine getirelim seni."

"Eyüp'e gidicem."

"Gidersin oğlum, gel."

Pazar kalabalığının içinden geçip sahile indik. Racona göre, başkalarına yasak olan iskelenin yanında abiler toplanmış, bira içiyorlar. Bana da bir şişe uzatıp "Anlat bakalım," dediler. Tarabya'da beni rehin bırakıp kaçan boşboğaz arkadaşım her şeyi ötmüş zaten, detay istiyorlar. Okumuş çocuk olduğum için ümitliler benden, türlü aptallıklarımla dalga geçiyorlar, o kadar. Uzun nasihatler arasında düzelttiler beni, cebime harçlık koydular, evdekilere selam söylememi tembihleyip bindirdiler bir taksiye. Kartal Abi de o arada yarım kilo şöbiyet tutuşturdu elime. "Babam çok sever," demiştim laflarken.

Kapıyı açan annem, önce kahvaltıya yetişemediğim için kırgınmış gibi baktı, sonra kollarını boynuma doladı. Babamla da sarılıp öpüştükten sonra yemeğe oturduk. Annem, bayıldığımı bildiği karalahana yemeğinden yapmış. Ben tabağa yumulurken, babam duvara gömük kitaplığa uzanıp resmî görünümlü iki sarı zarf uzattı bana. Kalınca olan daha önce açılmıştı ve üzerinde babamın adı vardı. Diğerinin gönderen kısmında benim adım, alıcı kısmındaysa yine benim adım yazıyordu. Doğup büyüdüğüm, iki sene evvel trajik bir şekilde satılan evimizin adresini yazmışım. Çok uzağa taşınmadığımız için, mahallemizin postacısı, idareten sığındığımız yeni yuvamıza getirmişti mektubu.

Kendime ne ara mektup yazdığımı kısa süre içinde hatırladım.

İnsanların bir şeyler biriktirebildikleri, koleksiyon bile yapabildikleri eski günlerden gelen, Zaman Makinesi Postanesi tarafından mühürlenmiş bir zarf tutuyordum elimde. Bir zamanlar pul koleksiyonu merakım vardı. Cağaloğlu'ndaki okulumdan çıktıktan sonra Sirkeci'deki Büyük Postane'ye uğrar, yeni çıkan pul var mı diye araştırma yapardım. Bir gün "Geleceğe Mektuplar" diye bir duyuruya takılmıştı gözüm orada. 1986 yılıydı. PTT, gerçekten çok enteresan bir deneyime davet ediyordu benim gibileri. Verdikleri sarı zarfların içine, 2000 yılındaki halimize yazacağımız bir mektup koyacak, kendimize postalayacaktık. Birkaç gün düşünüp, yazacaklarıma karar verdikten sonra almıştım o sarı zarfı. Eve geldiğimde aklımdakileri toparlayıp, birkaç ay önce babamı dehşet zorlayarak

Topkapı Eskiciler Pazarı'ndan aldığımız banka çıkması Olivetti daktilo makinesinin başına geçmiştim.

Sevgili Nejat,

Şu anda ne yaptığını bilmiyorum. Ama umarım hayal ettiğin dünya seyahatini yapıyorsundur. Hep yaz gezdiğin yerleri, olur mu? Bir Commodore 64'ün olmuştur artık, onunla yaz. Sonra yazdıklarını o zamanın posta müdürlüğüne ver, 2022 yılına yollasınlar. Yarım yüzyıl yaşamış olacaksın o tarihte. Uzayda Galactica'yla süzülürken okursun. Şimdi Finlandiyalı mektup arkadaşıma yazacağım, onu da unutma lütfen.

Ahmet Nejat

O aralar yazdığım şiir ve denemelerin sonuna imza atarken, dedemin ve babamın ortak ön adını da adıma ekliyordum. Daha bir "yazar" havası veriyordu imzama. Sahi, Finli mektup arkadaşım Lilja ne yapıyordu acaba? Annemle babama 14 yıl önce kendime yazdıklarımı okuyunca gülüştük. Annem diğer postaya da bakmamı istedi. Resmî bir tebligat. Anladığım kadarıyla bir mahkeme celbi. Bizim ailede kimse çıkmadı mahkemeye, kim ne yapmış olabilir? Babam konuşmayı sevmez, annem açıkladı durumu.

"Miras kalmış babaannenden."

Olmaz ki. Çekirdek ailemizin havadan para edinmekle ilgili geçmişi pek parlak değil. Milli Piyango'da amortiyi geçememiştik. Yıllar evvel Spor-Toto'da 11 tutturmuştum, onunla ancak sucuklu yumurtalı bir kahvaltı yapabilmiştik. Olmaz yani, bir yanlışlık var. İnancım olmadan, ama dikkatlice inceledim resmî belgeyi, pek bir şey anlamadım. Yine annem masayı toplarken durumu özetledi.

"Babanın dayısı aradı da, o anlattı. İnebolu'da babaannenlerin bir arazisi varmış, istimlak edilecekmiş. Yol mu ne yapacaklarmış. Bir fiyat belirlemişler, 'İtirazınız varsa 30 gün içinde mahkemeye gidin,' demişler. Amcanlarla konuşmuş dayı, sonra bizi aradı. 'Mahkemeye gitmeye değmez,' dedi. Çok vâris var, aslında tek kişiye kalsa İstanbul'da bile ev alınır o parayla."

"Tüh be, yine amorti. Neyse, az da olsa bir para gelecek di mi?"

"Gelmeyecek. Durumu iyi olmayan bir akraba varmış, dayı söyledi. Bir ara uğrayacak buraya, babanla notere gidecekler, amcanlar falan, herkes ona devredecek hakkını."

"Bizim durumumuz çok mu iyi ya? Konuşalım herkesle, bize devretsinler haklarını, ev alırız işte."

"Olmaz oğlum, ayıp. Hem bir sürü insan var listede. Kimi bulacaksın da kime söyleyeceksin? Devlet işlerini en iyi bilen dayı. Hatırla, doğalgaz geldiğinde borular döşenecekti, adamı emekli olduğu halde çağırdılar, Beyoğlu'ndaki su ve kanalizasyon borularının haritasını aklından çiziverdi. Parayı da sever, bilirsin. Öyle bir imkân olsa düşmez mi peşine? Hadi kalkın masadan, geçin şöyle, çaylarınızı getireyim."

Sayfalara bakınca durumun ümitsizliğini kavradım. Neredeyse 300 hak sahibi vardı. Telefon da yok ki, sadece adres var. Hadi bir mucize oldu, ulaştın insanlara, nasıl ikna edeceksin herkesi? Bir anda düştüğüm halin farkına vardım. Emek harcamadan sahip olunacak küçük bir "servet" aklımı başımdan almıştı. "İnsanlığın ortak orospusu" para, işte böyle ruh hallerine sevk ediyordu bünyeyi. Feci utandım, şöbiyet kutusunu açıp kıpkırmızı kulaklarla annemle babamın arasına oturdum. Çaylarımızı içerken berbat bir dizi izlemeye koyulduk. Sıkıntıdan, belgede yazan bilgilerle bir soyağacı çıkarmaya karar verdim.

80'lerin başında, TRT'de yayınlanan *Kökler* diye bir diziyi seyrediyorduk. Afrika'dan Amerika'ya getirilip köle olarak çalıştırılan Kunta Kinte'nin yaşadıklarına çok üzülüyor, ama mahalledeki esmer arkadaşlarımıza bu isimle seslenerek eğlenmekten de geri durmuyorduk. Büyüklerimizeyse kendi köklerini merak etme salgını yayılmıştı. Geriye dönük bir araştırma imkânı yoktu tabii o zamanlar, ancak rivayetler üzerinden kişisel tarihimizi yazabilirdik. Yazmakta mahir bir millet olduğumuz için, her ailede bir tarihçi peydahlanmıştı haliyle! "Aslen şuralıyız, şuradan gelmeyiz, kökümüz bilmem kimlere kadar gidiyor," gibi masallar dinliyorduk. Modern zamanların reenkarnasyon hikâyelerindeki gibi, herkesin evveliyatı kral, prens, bey, sultan, paşa, saray, han, hamamdı. O yaşta bunları

ağzım açık dinliyor, sadece tek bir şeyi merak ediyordum: "Biz ne ara ayda bir köfte-patates yiyebilecek hale düştük?" Birisi ailemize büyük bir kötülük yapmıştı herhalde. Ya da sınıfsal bir göktaşı yeryüzüne çarpmış, herkesin varlıklı kökünü kazımış, sadece bizim gibi yoksullar kalmıştı hayatta.

O yıllarda kafamı karıştıran geçmiş zaman hikâyelerinin yanından dahi geçmeyen bir belge vardı şimdi önümde. Mesela 1840 tarihinde İnebolu kütüğüne kaydolmuş bir akrabamızın adını biliyordum artık. Soyadları, beylikleri, paşalıkları olmayan, iş-aş-evlenme-boşanma nedeniyle anayurdun dört bir tarafını kan bağımızla örmüş isimlere bakıyordum. Ağacın dalları öyle uzamıştı ki, babam ve annem sorduğum sorulara yanıt bulamamaktan sıkılıp uyumaya gittiler. Ben de biraz daha uğraşıp çaresizlikle yatağıma yattım. Kafamda annemin söylediği ölü bir temenni dönüyordu; "Keşke bir kişiye kalsaymış miras. O parayla İstanbul'da bile ev alınır."

3.

Sabah uyandığımda evde kimse yoktu. Gündelik meşgaleleriyle uğraşmak için dışarı çıkmışlardı herhalde. Teşvikiye'ye yollanmak üzere hazırlanırken, hâlâ masanın üzerinde duran belgeye takıldı gözüm. "Allahtan birinden miras niyetine borç kalmamış bari, buna da şükür," diye düşündüm. Sokaktaki işyerime ulaşıp süratli bir titizlikle tezgâhımı açtıktan sonra, hemen simit emekçisi Cafer'e yanladım. Çayları söyleyip simit-karperi sarı kâğıda serdim ve dün akşam karşılaştığım durumu anlatmaya başladım. Elbette konuya "Gökten falan düşse, bizim başımıza filan düşer," sokak klişesiyle girdim. Heyecanla ve süsleyerek sahnelediğim, gayet komik olduğunu düşündüğüm stand-up gösterim bittiğinde, Cafer aynı babam gibi gülümsedi, aynı annem gibi konuştu: "Keşke bir kişiye kalsaymış. Ev alınır o parayla."

Gün içinde gelen arkadaşlara, müdavim müşterilere de anlattım hikâyeyi. Hepsi aynı tepkiyi verdi. Akşama doğru, iyi bir hukukçu olduğunu bildiğim, berbat kış günlerinde bile uğrayıp kitap alan, sadece sahip olduğu kitaplara tahsis ettiği bir dairesi olan ve-

falı bir müşterim geldi. Kitaplara göz gezdirirken ona da anlattım durumu. Gülümseyerek dinledi, "Aslında güzel bir miras geçmiş eline. Sen eli kalem tutan bir çocuksun. Hayalî bir yolculuk yaz. Hukuki kısmını boş ver, zaten devamlı değişiyor kanunlar. Hayalî akrabalar yarat, ev yerine daha değerli ve özel bir hedef koy, içsel bir yolculuk kurgula. Bence çok güzel olur, yazarsan okurum," dedi.

Tezgâhı kapatma vakti gelene kadar kafamda kırk tilki dolandı. Hukuk profesörü müşterim, gerçekleri biraz eğip büküp kurgusal birtakım unsurlar koyarsam ilgi çekici bir hikâye çıkarabileceğimi düşünüyordu. Daha önce yapmıştım bunu. Berbat ve yıkıcı bir aşk deneyimi yaşamış, olayın tazeliği geçtikten sonra, o günlerdeki salaklığıma dair komik bir oyun yazmıştım. O oyunu neredeyse yüz defa oynamıştık. Tanıtım işinde beceri sahibi birini bulamadığımız için fazla seyircimiz olmamıştı, ama bir gelen bir daha geliyordu. Hatta bir oyunumuza usta yönetmen Atıf Yılmaz bile gelmişti. Sonrasında çektiği bir filminde bana ufak bir rol vermiş, ardından bir gün ofisine çağırmıştı. "Herhalde şahane bir rol önerecek yeni işinde," diye umutla gittiğim Delta Film'de, "Bana bir dizi yaz," demişti. Şaşkınlığımı saklamaya çalışarak dizi yazamayacağımı söyledim. "Oyunları nasıl yazıyorsun, aynı işte, yaz..." demişti. Oysa o âna kadar en fazla beş kişilik oyun yazmıştım. Dizi işlerini biraz biliyordum, bir sürü kişinin nefes aldığı bir dünya yaratmak gerekiyordu. Üstelik o dizi çekim aşamasına geldiğinde yüzlerce insanın çalıştığı bir ortam oluşacak, yayınlandığında milyonlara ulaşacaktı. Korkmuştum. Şimdiyse korkmak için bir nedenim yoktu. Daha iyi bir meşgalem de yoktu. Kâğıdı kalemi alacak, bu miras hayalini renkli bir hikâyeye dönüştürecektim. Kim bilir, belki bir hayal taciri karşıma çıkar, Atıf Abi gibi, "Yaz bir şeyler," derdi bana. Bu sefer hazırlıklı olurdum.

Bunları düşünürken telefonum çaldı, Barış Abi arıyordu. Akşam ne yapacağımı sordu, evine davet etti. "Güler de burada," diye ekledi. Yapacak bir şeyim yoktu, emri aldım, tezgâhı hızlıca toparladım.

* * *

Barış Abi neredeyse babam yaşındaydı. Hatta okuldan mezun olduğum yıl, iki bölüm pilotu çekilen ve hiç yayınlamayan bir dizide babamı oynamıştı, tanışıklığımız oradan geliyordu. Değişik bir adamdı. Ankara'da büyümüştü, tiyatrocu olmuştu ve 70'lerde okuyan yazan, dünyadan haberi olan herkes gibi sol çevrelerde takılmıştı. Sonra da uzaklaşmıştı bir şekilde. Çok okur, çok izlerdi. Şüpheci ve sorgulayan kişiliğiyle hiçbir inanca bağlanmamıştı. Ömrümde gördüğüm en bağımsız, en özgür insandı herhalde. Herkes onu sever, o herkesi sevmezdi. Değişikti işte... 12 Eylül Darbesi sonrası Ankara'dan ayrılıp İstanbul'a gelmiş, burada hatırı sayılır bir çevre edinmişti. Oyunculuk, senaristlik, yönetmen yardımcılığı, her şeyi yapmıştı. Konuşmazdı pek, iyi dinleyiciydi. Girdiği ortamda öyle kaybettirirdi ki kendini, egolar dünyasında görünmez adam olmayı becermişti. Bir keresinde "dünyaları yaratmış" bir ahbabımız, çalıştığı işte pek anlaşamadığı birinin niteliğini "silik" diye tabir etmişti. "Nasıl silik?" diye sorduğumda, Barış Abi'yi gösterip; "Bunun gibi," demişti. Öyle gülmüştük ki, o ahbabımız bir daha yürüdüğümüz yollara ayak basamamıştı.

Barış Abi, katır gibi inatçıydı aynı zamanda. Geçtiğimiz yıl "çağımızın vebası" kansere yakalanmış, bir süre tedavi görmüş, fakat modern tıbbın olanakları ona çare olamamıştı. Zira doktorların tüm ısrarına rağmen içkiyi ve sigarayı bırakmadı. Eşi dostu da dinlemedi. Onu iyi tanıyanlar, hayatı boyunca yaptıkları gibi, bu son evresindeki tercihini de kabul ettiler. Sadece, hali vakti yerinde olanların ısrarı ve desteğiyle, nihayet yaşadığı ev bozmasından çıkıp Teşvikiye'de eli yüzü düzgün bir yere taşındı. Ben de her akşam tezgâhı kapattıktan sonra uğruyordum. Cihangir'deki sanatçı kafelerinden daha çok müşterisi vardı; ünlü ünsüz, genç yaşlı, kadın erkek, bir sürü sanatçıyla karşılaştım o evde. Onun ev sahipliğinde, sonu belli bir parti veriliyordu sanki: Ölümü unutma partisi.

Gençlik yıllarında Ankara'dan bir balerine tutulmuş Barış Abi. Sevişmişler, evlenmişler. Bir kızları olmuş: Güler. Çocuk dört-beş yaşlarındayken darbe fırtınası ailenin üzerinden geçmiş. Severek ve birbirlerini anlayarak ayrılmışlar. Güler, doğal olarak annesinin yanında kalmış Ankara'da. Biraz büyüdükten ve Barış Abi İstanbul'da

iyi kötü bir düzen kurduktan sonra ziyaret etmeye başlamış babasını. İşte o ziyaretlerden birinde denk geldim ona. Yakın yaşlarda, uzak dünyaların insanıydık. Her şeyle ilgili bir fikri, her boktan haberi var kendince. Bazen çok çekilmez oluyordu. Tanıştıktan sonra, "Barış Abi, emin misin senden olduğuna?" diye sormuşluğum var. Sonrasında da, "Abi, bu geldiğinde beni çağırma," demişliğim. Tabii ben bu terbiyesizliği yaptıktan sonra bin kere daha görüştük, çünkü Barış Abi'ye uğramadan gün bitmiş sayılmaz. Evde kim olursa olsun...

Ha, küçük bir detay; kadın acayip güzel. Bakmalara doyamazsın. Kolay bir taktik geliştirmiştim. "N'aber, nasılsın?" muhabbeti geçtikten sonra kendimi akışa bırakıyor, karşımdakinin ne dediğini dinlemiyor, sadece bu güzel manzaraya bakıyordum. Bazen anlıyordu dinlemediğimi, çok sinirleniyordu. "Dalıp kalıyorum güzelliğine, ne yapayım..." diyordum, kızarıyordu biraz, sonra kavga. Barış Abi olan bitenin farkındaydı; o yüzden "Güler de burada," diye önden uyarıyordu. Yan yana geldiğimizde devamlı kapışmamızı ise keyifle izliyordu.

4.

Apartmana yaklaştığımda kapının önünde bir hareketlilik fark ettim. Daha da yaklaşınca bunun tanıdık bir nümayiş olduğunu anladım. Yıllar evvel Devlet Tiyatrosu'nda okul harçlığı niyetine çalışırken tanıma şerefine nail olduğum ve pek de hoşlanmadığım bir abim, kendisi gibi oyuncu olan sevgilisiyle apartmanın açık kapısında durmuş, biriyle konuşuyordu. Çok seyredilen bir dizide oynuyordu o aralar. Konuştuğu kişi de hayranıydı herhalde. Bir eliyle kapının koca kulbunu tutmuş, öbür eli manitasının omzunda. Giriyorlar mı çıkıyorlar mı belli değil. Belli olan, abimin kafasının epey güzel olduğu. Beni gördü sonunda.

"Oooo, Nejatçığım... Barış'a mı geldin?"

"Yok abi, su saatlerini kontrole geldim ben."

"Hahahah, ilahi çocuk! Seninki de burada... Hahahahah!"

"İyi akşamlar abi."

İki sarhoş kütleyi iteleyerek içeri girmeyi başardım. Güler, giriş kattaki dairenin kapısında dikilmiş, hafif tebessümle tiyatroyu izliyordu.

"Hoş geldin müdür. Ya, bunlar zom oldu, nasıl gidecekler?"

"Sen merak etme abimi, her türlü yolunu bulur."

İçeri girdim. Kesif sigara dumanının arasında Barış Abi'yi seçebildim. Her zaman oturduğu koltuğunda, elleriyle garip hareketler yaparak çalan müziğe eşlik ediyordu; *"Welcome to Tijuana."* Karşısındaki karaltı da bir takım dansvari hareketler yapıyordu. O karaltı Manu Chao olabilirdi pekâlâ, şaşırmazdım.

"Oooo, Neco!"

Barış Abi'nin müzik tedarikçisi DJ Mümin'di bu.

"Tam zamanında geldin, kulübe gidiyorum. Barış Abi sende."

"Bekle istersen beş dakika, kapıdakiler salça olmasın."

"Çıktı mı lan onlar? Dur yetişeyim, taksiyle bıraktırırım kendimi. Hadi eyvallah!"

Çantasını omzuna taktı, hepimize sırayla sarıldıktan sonra rüzgâr gibi çıktı. Güler kapıyı kapatınca orta sehpanın etrafında toplaştık.

"Kızım hava güzel, neden açmıyorsunuz pencereyi?"

"Şimdi kapattık müdür. Yandaki kokoşun finosu havlayıp durdu içeri. Gitmiş mi?"

Kalkıp açtım pencereyi. Müziği de biraz kıstım. Ağır parti yapılmış, kafalar bir milyon. Onlara yetişmem lazımdı, zira anlatacağım hikâyeyi dinlemeleri için aynı dilden konuşmalıydım.

"Bıraktılar mı bari bir şeyler?"

"Müdür, bir kasa şarap getirmişler. Bak, masanın üstünde, kap bir şişe."

Gerçekten de masanın üzerinde beş-altı şişe şarap vardı. Çeşit çeşit de peynir. En tanıdık peynirden güzel bir parçayı küçük bir

parça baget ekmeğe sıkıştırdım, masadaki yarım bırakılmış şişelerden birini aldım ve yerime oturdum.

Sessizlik. Sonra biraz daha sessizlik. Hadi Barış Abi için bu durum normal de, ota boka laf eden kızımızdan niye ses gelmiyordu? Uzay boşluğunda kaldıklarına kanaat getirdim. Onları makul bir yere çekmem gerekiyordu. Mesela uzay istasyonuna. Yerçekimsiz ortamda buluşabilir, birkaç lakırdı edebilirdik. Gözüm Barış Abi'nin antikacı dostlarından birinin hediye ettiği ahşap mini bara takıldı. Cihangirli kafe mücahitleri, son derece havalı bir şişe badem likörünü mevziye bırakmışlardı. Suskun arkadaşlarımı iyileştirecek formülü bir anda buldum. Şişeyi kapıp hızla mutfak tezgahına gittim. Dolaptan iki kupa ve neskafe kavanozunu aldım. Su ısıtıcısına bastım ve neredeyse birer çorba kaşığı kahveyi bardaklara boşalttım. Kaynayan suyu ekledikten sonra, tadını ve kokusunu cazip kılsın diye eser miktarda badem likörü damlattım. Hazırladığım iksiri önlerine koydum ve şarabımdan büyük yudumlar almaya başladım. Elbette uzun süre dayanamadılar. Önce birinin, sonra diğerinin eli bardağa gitti. Üçümüz birazdan müşterek bir kafada buluşacaktık.

5.

"Müdür, bu durumdan çok güzel bir yol filmi çıkar. Bindireceksin karakterini klasik bir arabaya, dolaştıracaksın dere tepe. Hatta ne karakteri ya, kendini koy! Senin gibi bir sersemden şahane film karakteri olur. Bak, yanına da kendin gibi bir ahmak bulursun, Blues Brothers gibi olursunuz. Düşünsene, hiç tanımadığın akrabalarınla karşılaşıyorsun. Aralarında hırsız da olabilir, uğursuz da. Ya da ne bileyim, acayip bir aşk hikâyesine rastlarsın belki? Çok berbat, çok komik hallere düşersin. Sahiden ya, neden kimse böyle bir işe girişmemiş? Şahane memleket, bir dolu hikâye... Neden yapmamışlar doğru düzgün bir yol filmi?"

"Araba kullanmayı bilmiyorum. Ayrıca benzin kaç para, haberin var mı? Amerika'da olur o işler. Ya da zengin biri olman lazım. Zengin adam da niye dolaşsın dandik bir miras peşinde?"

"Eziksin oğlum sen, ezik. Nerdeyse 30 yaşına geldin, bir ehliyetin bile yok. İyi, otostopla gidersin. Bak oralardan da hikâye çıkar. Acayip adamlarla karşılaşırsın yolda."

"Zaten var öyle hikâyelerim. Sadece yazmadım henüz."

"İyi ya işte, iskelet hazır. Gerisini osur osur ipe diz."

"Ha, böyle uyduruk bir şey yapayım yani? Tamam, daha da ileri gideyim o zaman. Oldu olacak sevdiğim, bildiğim hikâyeleri de kopyalayayım. Ne olacak canım? İsimleri, yerleri Türkçe yaptın mı, bitti iş! Sağ ol Güler."

Barış Abi, elindeki bardağı tak diye masaya vurdu. Sessizlik. Güler de, ben de yüzüne bakıyoruz bir şey diyecek diye. Kalktı ve ağır adımlarla odadan çıktı. Tuvalete gidecek herhalde. Ardından Güler de kalktı, kendine peynir ekmek yapmak için masaya doğru giderken zehrini akıttı.

"Şu müziği değiştirsene, bu ne böyle Pink Floyd falan... Bizi düşündürecek bir şeyler koy."

Aklınca beni aşağılıyordu. Zira hanımefendi, Ankara'nın gözde frankofon okulu Tevfik Fikret Lisesi'nden mezundu. Üvey babasının durumu yerinde olduğu için üniversiteyi de İngiltere'de halletti, karşılaştırmalı edebiyat okudu. Haliyle ozan şarkıcıları seviyor, benim dinlediğim şeylere burun kıvırıyordu. "Sen ancak Pink Floyd kadar derinsin," diye sallıyordu bana kendince. Haspam! Pink Floyd'a bayılmıyordum, ama buna da yedirmezdim. Ayrıca böyle kızlara aşinaydım. Gündüz Nişantaşı'nda havalı havalı gezerken tezgâhta duraklar, hesapta yüzüme bakmadan az bilinen yazarların kitaplarını sorar, akşam da karşılaştığımız rock barda iki bira bir Cure sonrası alenen asılmaya başlarlardı. Fazla aranmadan, çok sevdiğim Fleetwood Mac CD'sine uzandım. Gerekli ayarlamaları bitirdikten sonra Stevie Nicks'in "kaşar" sesi odaya yayıldı.

"Vay, benimle uğraşamayınca hemen anneni çağırdın öyle mi?"

Lokmasını geviş getirir gibi evire çevire çiğneyen ağzına baktım, sonra şarap şişesine. Şeytana uymayı bininci kez tercih etmeyip, şişeyi fondipledim. Gülmeye başladı, sonra karşıma geçip eliyle yanağıma "ah çocuk" der gibi küçük iki şaplak attı. Ölür müsün,

öldürür müsün? Yetmedi, müziğe bıraktı kendini, biçimli vücuduyla ufak hareketler yaparak yere oturdu. Oradan bana bakıp kırıtarak seslendi.

"Eee? Bir şişe daha açmayacak mısın Sebastian?"

"Açıcam, açıcam. Açıcam şişeyi... Tövbe tövbe!" diye düşünerek masaya yöneldim. Tirbuşona uzanıp şişeye davranırken Barış Abi elinde bir kartpostalla odaya girdi.

"Ben gezmek istiyorum."

Koltuğuna oturdu, bir süre sonra bizim meraklı bakışlarımıza değdi gözleri.

"Bu yaşıma kadar Ankara, İstanbul dışında bir yer görmedim ben. Ha, bir ara Antalya'ya gitmiştim, bir film çekimine. Eşek gibi çalıştırmışlardı. Setten ayrılamadım bile. Kimse ayrılamadı ki... Paydostan sonra yemekle beraber içki de geliyordu. Zıkkımlanıp orada burada birkaç saat uyuyorduk."

Hayretler içinde dinliyordum. 50 küsur yıldır bu memlekette yaşayan, okuyan, eden, memleket hakkında ahkâm kesen bu adam, ömrü boyunca sadece başkenti ve eski başkenti mi görmüştü? Geçmiş zamanların asil bir Romalısıydı aslında, öyle mi? Yahu, Bodrum'a bile hiç mi gitmemişti? Çok iyi bir arkadaşı vardı orada. Sordum.

"Gidemezdim Neco. Bilirsin, birinin evinde falan kalmayı sevmiyorum. O birinin kurduğu düzene uymak zorundasın çünkü. Misafirsin yani. O biri, mülkiyet edinmiş, bir sürü şeye eyvallah demiş bunun için. O birini utandırmak istemedim hiç."

"Tamam da abi, pansiyon falan da var. Eyvallah, her yerde olmaz ama, otel var be abi."

"Neco, ben otelde de kalamam."

Tam, "Ne emmeye geliyorsun ne gömmeye!" diyecektim ki, ağzından baklayı çıkardı.

"Asker kaçağıyım ben."

Apıştım kaldım. Hiç böyle bir şey beklemiyordum. Taze militarist deneyimlerimi çağırdım kafatasıma. 45 yaşına gelince, yokla-

madan muaf oluyordu Türk vatandaşı, ama sonra da kaçak muamelesi görüyor muydun acaba? Belli olmaz. "Yaşar ne yaşar, ne yaşamaz," hesabı devlet düşer borcunun peşine. Yıllar evvel *Sokak* diye bir dergi çıkıyordu. Kısa süren yayın hayatının zevkle takipçisi olmuştum. Uzun bir yazı dizisi kalmıştı aklımda. Vicdani retçi bir abi, başına gelenleri anlatıyordu. Kaybolmayı tercih etmemiş, seçiminin arkasında durup bir sürü cefaya katlanmıştı. Zınk! Jeton düştü bende. Abimin, çok beceremese de, görünmez adam gibi yaşaması bu yüzden! Düzenli bir işte hiç çalışmadı. Oturduğu evin kontratı başkasının üzerine. Su, elektrik falan da aynı şekilde. Telefon desen, Güler almıştı buna. Eee, bir dakika, Güler var, annesi var? Nasıl evlendi bu adam? Benim kafamdan geçen soru, elbette Güler'in de aklına gelmişti. Göz göze geldik, sormaya ancak ben cesaret edebilirdim.

"Abi, sorması ayıp, Filiz Abla'yla nasıl evlendiniz?"

Önüne baktı, sonra Güler'e çevirdi yüzünü. Sonra tekrar döndü içine, garip sesler çıkararak kıvrandı.

"Hamile kalınca Filiz, evlenmemiz gerekti artık. Ama başıma bir şey gelir diye korkuyorduk. Etrafımızdaki herkes fikir üstüne fikir veriyordu. 'Ankara yerine İstanbul'da evlenin,' diyordu çoğunluk. Fakat bu da riskliydi. Sonunda en istemediğimiz fikri uyguladık. Filiz'in babası savcıydı. İtibarlı bir herifti yani. O zamanlar Ankara'daki kalburüstü herkes onu tanırdı, sayardı. Ikına sıkıla anlattık durumu. Adamın beti benzi attı. Bir hafta hiç konuşmadı bizimle. Sonunda çağırdı beni, 'Tamam evlenin, sorun olmayacak. Ama bu vaziyetin yüzünden kızımı, torunumu üzersen külahları değişiriz,' dedi. Elini öptüm, söz verdim. Gerçekten de hiçbir sorun yaşamadan evlendik. İşin acayip tarafı, boşanırken de ondan yardım istemek zorunda kaldık. Yoksa nasıl gideceğim mahkemeye? Filiz yalvar yakar ikna etti adamı. 'Tamam, bunu da halledeceğim. Yalnız o adamı bir daha görmeyeceksin. Sözünü tutmayan adamdan bir bok olmaz,' demiş."

"Vay canına! Demek o yüzden dedem ölene kadar gizli gizli geldik İstanbul'a. Annem, 'siyasi' sebeplerden demişti, ne biliyim?"

"Tamam, bu mesele de çözüldüğüne göre, ne yapıyoruz? Gidiyor muyuz Çanakkale'ye?"

Elindeki kartpostalı gösterdi. Güler'le ben önce Troya atına, sonra birbirimize baktık. Bizi aşan bir sorundu bu. Hemen "acil durum konseyi"ni toplamak zorundaydık. Telefonlarımızı çıkarıp iş bölümü yapmaya ve ertesi gün uygun bir saatte konuşmak üzere değerlendirmelere başladık. Uzun bir gece olacaktı.

6.

"Tam teşekküllü bir hastaneye en fazla 45 dakika uzakta olmalısınız."

Barış Abi'yi "gezme" fikrinden vazgeçirmek için epey çabalayan Doktor Ragıp sonunda pes etmişti. Hışımla sırtını dönüp buzdolabına gitti ve bir bira çıkarıp çakmağıyla açtıktan sonra koca bir yudum alıp sinirden titreyerek sigarasını yaktı.

"Böyle yapacaksan öteki seçeneği de değerlendirebilirim doktor."

Yaklaşık iki saat önce konsey üyelerine sıkı bir rest çekmişti Barış Abi. Mahalledeki kedileri zehirlediği söylenen Kasap Tevfik'e takmıştı kafayı. Onu bir şekilde öldürecekti. Kaybedecek bir şeyi yoktu nasıl olsa. Giderken bir pisliği de yanında götürme fikrinde ısrarlı olduğunu gayet açık anlatmıştı. "Buradan biraz uzaklaşmam lazım," demişti. "Yoksa bir dahaki ziyaretiniz ya hapishaneye ya da cenaze namazıma olur." Her daim kafası güzel gezen Meloş Abla bayılmıştı bu fikre, çok "Dostoyevskiyen" bulmuştu. Elbette Barış Abi'nin böyle bir şey yapamayacağını herkes biliyordu. Ama yolculuğa çıkmayı ne kadar istediğini de anlamışlardı. Yine de, gerçek manada bir tek Cenk ciddiye almıştı bu fikri. Zira ortamdaki kimseyi hakkınca tanımıyordu. O aralar iyi bir projede oynayan "jön" arkadaşımız sette olduğu için toplantıya katılamamış, dizide mekân prodüksiyoncusu olarak çalışan arkadaşını göndermişti. Çok akıllıca bir hareketti bu. Mekân prodüksiyonu görevinde olanlar, işleri gereği yurdun birçok yerini gezer, hem çekim için uygun mekânları araştırır hem de konaklama olanaklarını değerlendirirlerdi. Cenk, eve geldiğinde yemek masasına ilişmiş, sessizce olan biteni anlama-

ya çalışmıştı. Toplantıya katılan herkesin manyak olduğunu anlayınca jön arkadaşımızın beraberinde yolladığı viski şişesini açmış, Barış Abi'nin sağlık durumu nedeniyle başlarda içmediği sigaraları telafi edercesine tüttürmeye girişmişti. Rahatlayınca aramıza katılma nedenini hatırlatırcasına sordu.

"Sanıyorum önce araç meselesini çözmeniz lazım?"

"Evet, 30 gün civarı sürecek bir seyahat düşünüyoruz, ona göre alayım fikirlerinizi."

Ben toplantının zabıt kâtibiydim. Elimde kâğıt kalemle dâhiyane fikirleri kayda geçirmeyi bekliyordum. Sabaha karşı bu görev bana verilmişti.

Dün, sabahın ilk saatlerine kadar yolculuğumuz üzerine konuşmuştuk. Konuştukça üçümüz de çok heyecanlanmıştık. Nihayetinde şaraplar bitince uyumaya karar verdik. Barış Abi odasına çekildikten sonra, Güler uyumayı reddedip uzandığım üçlü koltuğun dibinden kafamı şişirmeye başladı. "Kahramanlarımız..." diye başlayan bir oyun kurdu kendince. Mesela:

"Kahramanlarımız, girdikleri bir benzin istasyonunu soymaya karar verdiler."

Başta gülmemek için direndim. Ama bunun gibi bir sürü makara olasılık sıralayınca uykum kaçtı, ben de katıldım oyuna.

"Kahramanlarımız, meyve bahçesine dalarken, bahçenin sahibine yakalanıp domdom kurşunlarından kaçtılar."

Bunun gibi onlarca olasılık ürettik. O kadar eğlendik ki, sabah olup sigaramız bittiğinde Güler Hanım kendi isteğiyle bakkala bile gitti. İki şişe şarabı da kapıp gelince, muhabbet benim tezgâhın açılma saatine kadar uzadı. Öğleden sonra üçte konşey burada toplanacaktı, işe gitmekten vazgeçtim.

Kahramanlarımız dün gece bazı kararlar almışlardı. Daha doğrusu Barış Abi raconu kesmişti.

"Neco, senin hikâyene sadık kalacağız. 30 günlük bir yolculuğa çıkıp, hayalî akrabalarının adreslerine uğrayacağız. Yıllardır görmediğim bir sürü arkadaşım var benim de. Senin hiç tanımadığın akra-

balarının yerine koy onları. Mevsim uygun. Çanakkale'den aşağı doğru ilerleyelim. Assos'ta bir arkadaşım var, o kartpostalı atan, ilk ona gideriz. Ha, Bodrum'da biraz kalırız, önden söyleyeyim. Sonrasına beraber karar veririz. Belli ki arabayla gideceğiz. O arabayı da Güler sürecek. Geceleme işini anladınız herhalde. Ben arabada yatarım, siz de bir çare bulursunuz kendinize. Çadır madır, ne bileyim, orasını siz düşünün. Troyalı Aineias gibi dolaşırız. Kim bilir, belki kendi Roma'mızı kurarız. Maddi durumu takmayın kafanıza. Gebermeden önce yolcunun son isteğini zalim olan bile kabul eder. İhtiyaç listesimizin bir numarası araba olsun."

Düşünüyorum: Meloş'ta çok tuhaf renkte bir "kaplumbağa" var. Tezgâha uğramıştı, oradan biliyorum. Hayatta olmaz. Liberal gazeteci abimiz Babür'de "halkın arabası"nın yeni versiyonu. Barış Abi'nin gecelemesi için dar. Reklamcı Şeref Abi'nin çok uygun bir cipi var ama trafik garajında. Kafası güzelken bağlamışlar arabayı. Haldun Abi'de süper bir klasik Amerikan var, ama Güler'in şoförlüğüne güvenip vermez. Dalyaprak. Bir sürü ihtimal konuşulurken, Doktor Ragıp isyan etti.

"Bu adam yolculukta yorulacak. İstirahat edebileceği bir araç lazım."

"Yani karavan gibi bir şey mi?" diye sordu Haldun Abi.

"Öyle kocaman bir aracı süremem ben," dedi Güler.

"Vosvos minibüs o zaman. Çiçek çocuklar gibi..." dedi liberal abi.

"Onun yenisi var yahu," dedi reklamcı abi.

"Buldum!" dedi sarhoş Meloş.

Meloş, 80'lerin başından itibaren Türk sinemasının rahat bir on yılını güzelliğiyle domine etmişti. Az sayıda çekilen "sanat" filmlerinde oynamış, ucundan meme-popo gösteren Fransız aşk sinemasına öykünen, gençliğinde kadınlara "bacı" muamelesi yaptıktan sonra libidosunu serbest piyasaya sunan eski solcu yönetmenlerin elinde bir cevhere dönüşmüştü. Ortalığı yakıp yıktığı zamanlarda, çok meşhur bir şarkıcıyla kısa süren bir macera yaşamış, adamın aklını almayı bırak, dünya ahiret kraliçesi olmuştu.

"Keko'nun bir arabası var. Minibüs gibi. Turnelere falan onunla gidiyor. Söylerim verir. Başka?"

Barış Abi yüzünden varlığına katlandığım Haldun Efendi, hâlâ çok güzel olan Meloş'a bakarak ağzından salyalarını akıtırken, "Biliyorum lan o arabayı. Amerikan'ın allahı. Efsane bir şey. Şamdan'dan sonra pavyona geçmiştik elemanla, o zaman bindim. Otomatik vites, koldan. Güler, yağ gibi gidiyor araba, çok rahat kullanırsın. Ara şunu Meloş. Araç sorunumuz çözüldü."

Sanki kendisi çözdü! "Kardeşim Olsun Cenk" araya girdi.

"Abi, yalnız yakar o araba. Bayağı yakar yani."

Biz daha ne dediğini anlamadan reklamcı Şeref uyandı duruma.

"Kredi kartımı size vereceğim. Kimlik kâğıdımı da alırsınız, n'olur n'olmaz... Kafanıza göre takılın, sorun yok. Aksine ruhum ferahlar. Ben de gezmiş kadar olurum."

Böyle şövalyelik hareketler ağlatır beni. Elimle yüzümü kapattım bir süre. Açtığımda Şeref Abi Meloş'la dudaktan öpüşüyordu. Haldun piçi kıskançlıktan kalktı yürüdü tuvalete. Ulan şerefsiz! Adam çok sevdiği bir kadınla evli, Meloş desen hiç oralarda değil. Sevgisi kabarmış, yapışmış abimin dudaklarına. Her şey gir-çık mı pezevenk?

Meloş Abla arayıp sorar sormaz şarkıcı abi arabasını elbette verdi. "Barış kardeşime bir de sürpriz bırakacağım, ihtiyacı olur, afiyet olsun," dedi. Şartlar oluşmuştu, Aineias'ın yolculuğuna hazırdık. Yine de, Barış Abi'nin kullanmayı pek sevdiği, "çok da heveslenme" anlamına gelen uyarısı düştü aklıma: "Bakalım Roma'yı bulacak mıyız? Bulsak bile, papayı görecek miyiz?"

7.

O gece, ilerleyen saatlere kadar ekip dağılmadı. İçkiler içildi, dışarıdan yemekler söylendi. Seti biten jön arkadaşımız da katıldı aramıza. Hiç yanından ayırmadığı video kamerasıyla "İsa'nın son akşam yemeği"ni kaydetti. Giderken de makineyi bana teslim edip, bu enteresan yolculuğu kayıt altına almamı rica etti. Köy sandığına

iyi bir miktar para atmayı da ihmal etmedi. Herkes ayrıldıktan sonra, Güler ve Barış Abi kendilerine bavul hazırlamaya giriştiler. Ben de onları yalnız bırakıp, kendi hazırlıklarımı yapmak için eşyalarımın durduğu Eyüp'teki eve gittim.

Sabah kahvaltı telaşı seslerine uyandım. Anne babamın merakları bakışları eşliğinde hızlıca hazırlık yaptım. İşimi bitirip masaya oturunca olanı biteni anlattım. İlgiyle dinlediler, bazı sorular sordular. En çok da biyolojik ailemin dışında böyle güzel bir aileye dahil olduğum için sevindiler. Sadece, hisleri bir kâhin kadar kuvvetli olan annem, kaçınılmaz olan şey hakkında beni uyardı.

"Yakında vadesi dolacak bir arkadaşınla gideceksin o yola. Kahretme kendini, tek isteğim bu."

Demirli büyük sırt çantamı, Amerikan ordu malı uyku tulumumu, birkaç giysimi, Müşfik Hoca'nın hediye ettiği Zenith fotoğraf makinemi ve birtakım kırtasiye malzemesini yanıma alıp evden çıktım. Önce Beyazıt'taki Polonya Pazarı'na gittim. Güler için en temizinden bir uyku tulumu ve mat satın aldım. Sonra Teşvikiye'ye geçtim. Depoya gidip seyahat kitapları aramaya başladım. Gözüm *Atlas* dergisi yığınına takıldı. Hızlıca tahminî rotamıza uygun yerleri anlatan sayıları kapıp çantama sıkıştırdım. Caddedeki birkaç tanıdığa uğrayıp, "Beni merak etmeyin, tatile çıkıyorum," dedim ve Barış Abi'ye yollandım.

Eve girdiğimde içerisi mis gibi yemek kokuyordu. Meloş evinde çalışan yardımcısını getirmiş, yaptırdığı yemekleri boş yoğurt kaplarına koyduruyordu. Barış Abi ne kadar itiraz etse de dinlememiş, eline şarabını tutuşturmuş, kendi de elinde viski kadehiyle operasyonu yönetiyordu. Güler yoktu ortalarda; meğer şarkıcı abinin şoförü gelmiş, arabaya alışması için bizimkini talime götürmüş. Becerikli kızdır, eminim beş dakika içinde arabanın sahibine ders vermeye başlamıştır.

Çok geçmeden, ağzı kulaklarında eve daldı Güler.

"Yahu araba yağ gibi gidiyor. İçinde yok yok. Acayip havalı. Hemen çıkalım, uça uça götürürüm sizi."

Bu acayip ekibin, ne gariptir ki, seyahat konusunda en tecrübelisi bendim. Hemen olaya el attım.

"Arkadaşlar, vakit öğlen oldu bile. Keyfiniz de yerinde görünüyor. Bugün çıkmamız hayal. Öncelikle trafiğe kalmadan İstanbul'dan ayrılmamız lazım. Sabahın köründe yani. Havanın durumu belli değil, feribotlar çalışır mı bilinmez. Trakya tarafından gideceğiz. Yarın Eceabat'ta bekleriz karşıya geçmeyi. Orada özel feribotlar da var, bir şekilde geçiyorlar. Öğleden sonra gireriz Assos'a, Barış Abi'nin ilk sıraya koyduğu arkadaşını ziyaret ederiz. Gündüz gözüyle girmemiz lazım yalnız, ona göre. Sora sora bulacağız sonuçta adamı, o yüzden havanın kararmasını bekleyemeyiz. Kalacağımız yere de aydınlıkta karar vermemiz lazım. Yazsa kartpostalda telefon falan, çıkalım gidelim derdim de, o da yok. Sarı çizmeli Mehmet Ağa'yı arıyoruz bildiğiniz."

Üzerinde Troya atı resmi olan bir Çanakkale kartpostalı var elimizde. Arkasında, "Büyük özlemle Barış Abim. Kardeşin Selim. Assos" yazıyor. Üç sene önce, Barış Abi'nin Ankara'daki rahmetli annesinin evine yollanmış. Yıllar evvel çok güzel bir tiyatro festivali yapılmıştı Assos'ta. Birkaç arkadaş gitmiştik, çok güzel insanlarla tanışmıştık. Biliyorum biraz oraları, tamam, ama Assos dediğimiz yerde en az on tane köy var. Kaç tane Selim vardır kim bilir? Aramızda dedektif de olmadığına göre, hangi bilgiyle kaç Selim gezecektik? Barış Abi, oturduğu yerden yan gözle bana baktı.

"Oraya varalım, biz onu bulmadan o bizi bulur, merak etme."

Yemekleri kaplara doldurmak için uğraşan kadıncağız da dahil, hepimiz bu işin nasıl olacağını anlamak için merakla susup bekledik. Seyirciyi hazır hale getirdiğini fark eden abim, bu anın tadını çıkarmaya karar verdi. Ayağa kalktı, sahneden çekilirken son repliğini verdi.

"İyi, madem bugün çıkmıyoruz yola, uzanacağım biraz. Yemekleri de dolaba koyun, bozulmasın. Kalkınca yaparız bir masa, anlatırım. Çok içmeyin. Kız araba kullanacak."

Postasını koyup artistlik hareketlerle kulisine giderken, birbirimize bakıp kıs kıs gülmeye başladık. Elbette perde sonu lafını, yılların oyuncusu Meloş söyledi.

"Çok mutlu ulan şu an. Gerçekten çok mutlu."

8.

"Müdür, bir şey soracağım ama gülmeyeceksin. Babama sorsam ne cahilliğimi bırakır, ne tembelliğimi. Üstüne de 'Boşuna okutmuşlar seni o okullarda,' diye azarlar. Aineias'ın yolculuğu nedir?"

Meloş yardımcısını bırakmaya gitti, biz de Barış Abi uyanmasın diye fısır fısır konuşarak pişti oynuyoruz. Bilerek kötü kart atıyorum. Sevinsin gariban. Sorduğu soru üzerine "cık cık" diye ayıpladım bunu önce. "Nasıl bilmezsin?" falan yaptım. Sonra dayanamayıp gerçeği döküldüm.

"Ya, bir çocuk var bizim okuldan, Ceyhun. Komik bir oğlan, sever de beni. Barış Abi de çok güler buna. Fırlamanın önde gideni. Bir gün bir hikâye anlattı bize. Geçmiş zaman, iki arkadaş para biriktiriyorlar, alıyorlar Interrail biletini, trenle dolaşmaya başlıyorlar. Roma'ya geliyorlar. Meydanın birinde takılırken, bizimki fıstık gibi bir kız görüyor. Kız oturmuş bir taşa, kucağına almış resim defterini, karşısındaki devasa heykele bakarak çizim yapıyor. Bizimki yanaşıyor kıza. '*Hello, sorry*, kim bu abi?' diyor. Heykeldeki abi sırtlamış ihtiyar bir adamı, öbür elinde de küçük bir oğlan... 'Roma şehrinin kurucusu,' diyor kız, "Troyalı Aineias." Ceyhun da Ezineli, çok yakın Troya antik şehrine. 'Hadi ya, ben de oralıyım,' diyor, 'Nasıl gelmiş buraya o zamanlar?' Kız anlıyor ki geyik uzayacak, çeviriyor defterinden boş bir sayfayı, hem konuşup hem çizerek anlatıyor Aineias'ın yolculuğunu. Troyalı bir kahramanmış bu adam. Savaşta Yunanlar galip gelip de şehir düşünce ihtiyar babasını omzuna alıyor, oğlunu da elinden tutup kaçıyor şehirden. Karısı biraz arkada kalınca öldürüyorlar, dönemiyor geri. Kendi gibi kaçanlarla gemilere biniyorlar, yeni bir Troya kurmak için dolaşmaya başlıyorlar. Arnavutluk, Yunanistan, Tunus falan derken Roma'ya yerleşiyorlar. Yani Roma, aslında yeni Troya. Bizimki ağzı açık dinledikten sonra teşekkür edip dönüyor arkadaşının yanına. Bir çırpıda ona da anlatıyor hikâyeyi. 'İyi ya işte, hemşeriyiz aslında diye yürüseydin kıza,' diyor arkadaşı. Ceyhun yapıştırıyor cevabı; 'Oğlum İstanbul'dan buraya üç günde geldik biz. Adam ömrünü vermiş, ömrünü. Onun heykelini çizen kız, bana adam muamelesi yapar mı?"

"Güzel çocukmuş Ceyhun. Bak, yaşamış bir şeyler. Öyle güzel anlatmış ki aklınızda kalmış. Senin böyle arkadaşların var mı ya? Tanıştırır insan."

"Var. Çok da güzel palavra atarlar. Senin gibi kerizler de yer."

"N'oldu şimdi? Müdür, Aineias işi palavra mı yani? Olmaz öyle şey. Hadi sen yedin diyelim. Babam saniyede anlar."

"Yok, o gerçek. Neyse, ben bir tezgâh civarına çıkayım. Bizim bohemlerden birini görürüm belki. Assos, Bodrum bir şeyler öğrenirim. Bir şey lazım olursa ararsın."

Güler'in şaşkın bakışlarına sırtımı çevirip evden çıktım. Muradiye Bayırı'ndan caddeye doğru giderken, Teşvikiye Camisi'ne girdim. Banklardan birine oturup hiç bilmediğim bir dilde benimle konuşmaya çalışan içimi dinledim. Anlamıyordum. Hem de hiç. Kendini anlayabildiğini söyleyen yalan söyler. Kim olursa olsun. Kendinin kim olduğunu öğrenmek için birilerine para verenler var bu hayatta. Empati, sempati, ne de havalı kelimeler. En iyi niyetli düşünce bile bencil. Kendi söküğünü dikemeyen benciller güruhu. Kendini tanımadan, başkalarıyla ilişkilerine isimler takan zavallılar. "Başka türlü tarif edemeyiz." Yapma ya! Siz kimsiniz? Buyurucular, biliciler. Cevap verin bakalım; neden bu genç yaşında ölüm hastalığına yakalanır güzel abim? "Kendine iyi bakmadı, har vurup harman savurdu." Yav, ben kendini anlamaktan bahsediyorum, kendine bakmak nedir? Bir aynanın karşısına geç, bak bakabildiğin kadar. Geçer mi böyle ömür? Ben böyle görmedim, böyle öğrenmedim ayrıca. "Hayatın devamı, değişen koşullara ayak uyduranlara bağlı." Lan, sizin yaşınız kaç? Yüz falan olsa gerek di mi? Anlaşılan bugünden yarına değişebilecek kadar da oynaksınız. En büyüğümüz bile o yaşın yarısını biraz geçmiş. Sizin bu asırlık bilginize yetişmemize daha çok var. Ayıp olmuyor mu? Bir yandan bin yılların kadim öğretisine kısa bir ömürde erişmemizi isteyin, öte yandan o öğretiyi hemen unutmamızı... Mağazasınız lan siz! Birçok şubesi olan "Atalar" mağazası...

Telefonun sesine uyandım. Akşam olmuş, bankta uyuyakalmışım.

"Müdür, hadi gel. Meloş da burada, yemeğe oturacağız."

Ben bir bok yiyince hemen uykum gelir. İstihareye yatıp nasıl bir salaklık yaptığım fikriyle uyanırım. Aineias hikâyesini anlattıktan sonra Güler'in yaptığı şakaya bozulmuştum. Lamı cimi yok, kıskanmıştım işte. Zehir gibi akıllı olan kız bunu anlamayacak mıydı? Sorunun cevabını birazdan alacağımı bilerek, kurbanlık koyun gibi kesimhaneye yöneldim.

9.

"Her gün rapor vereceksiniz bana. Barış Efendi, arkadaşlarını falan görünce azmak yok. Usturuplu içeceksin. Tansiyonun düzenli olarak ölçülecek. Her yerde eczane var, iki dakika uğrarsınız."

Lokman Hekim Ragıp rakısını içerken nafile talimatlarını sıralıyordu. Her nasılsa Güler yemekleri ısıtıp masayı kurmuş, Meloş da ona şarkılar söyleyerek eşlik etmişti. Aslında Barış Abi'nin öğlen yapmayı ertelediği açıklamayı bekliyorduk. Hem de ne beklemek... Meloş, beraber bir parti daha yapma ihtimalini kaçırmamış, herkesi aramıştı. Tam kadro masanın etrafına dizilmiştik. Sadece Barış Abi, Güler ve ben yemek yiyorduk. Diğerleri, önlerinde boş tabaklar ve rakı kadehleriyle basın açıklamasını bekliyorlardı. Barış Abi son lokmasını bitirdi, peçeteyle ağzını sildi, mırıldanır gibi konuştu.

"Neco, pişti partisi yine sana kalmış. Ne kaybettin bu sefer?"

Ah! Neler kaybetmedim ki, bir bilsen... Güler hınzır hınzır gülüyordu. Boş ânımı yakalamıştı. Çok fena açık vermiştim. Elbette yaptığım bu defans hatasını defalarca gole çevirecek, yolculuk esnasında uygun gördüğü her an etimden et koparacaktı. Cehennem meleği.

"Adını koymadık abi. Yolda düşünürüz dedik. Sen şu Selim konusunu anlatır mısın? Seyir ve oşinografi bende ya, seyrin emniyeti için bilmem gerek."

"Tamam, değiştir mevzuyu diyorsun. Selim benim ilkokul arkadaşım. Babası subaydı. Kore Savaşı'na gitmiş, orada bel kemiğinden yaralanmış, yatalak hale gelmiş. Gazeteler bile yazmış, öyle anlattı-

lar. Yalnız ben bu Selim'i ne zaman görsem kavga ediyor. Bir gün yine aynı halde yakaladım, dayanamadım girdim aralarına. Ben son sınıfım, üç yaş büyüğüm, çekiniyorlar benden. Ayırdım kavgayı, çektim bunu, sordum. Çocuklar gaddardır bilirsiniz. Sağda solda konuşulanlardan mı çıkardılar, kahraman bir subay çocuğu olduğu için kıskandılar mı bilmem, annesine 'orospu' diyorlarmış. Ben bunu duyunca ağlamaya başladım. Eve kadar durmadı ağlamam. Annem sordu halimi, cevap vermedim. Akşam yemeğine oturduk, babam sordu. Yine ağlayarak anlattım olanları. Sarıldı bana, sonra tuttu suratımı koca elleriyle. Gözümün içine bakarak, 'Sana görev veriyorum Barış, o çocuğu koruyacaksın,' dedi. Ben de görevi aldım. O günden sonra yanımdan ayırmadım Selim'i. Bu olaydan iki sene sonra onun babası öldü, dört sene sonra da benimki. İki kişilik 'babasız çocuklar çetesi' olduk. O kavgacı olanımızdı, ben diplomat olan. Nerede bir haksızlık görsek, kovboy filmlerindeki asil silahşörler gibi müdahale ediyorduk. Kendi çapımızda çözüyorduk da sorunları. Fakat Selim biraz yaş alınca abarttı işleri. Yapma, etmeden anlamaz hale geldi. Okulda devamlı sorun çıkarıyordu. Askerî okula verdi annesi sonunda. Orada koptuk. Birkaç yıl geçti aradan, dünya gibi Türkiye de kaynıyor. Filistin'e gitmeler başladı. En son orada aldım haberini. İkimizin arkadaşlığını bilen biri söyledi, Filistin'e gitmiş bizimki. 30 sene sonra da haber vermiş işte, 'Ben Assos'tayım,' diye. O kadar zaman sonra hâlâ hatırlıyorsa Ankara'daki evin adresini, irtibatla ilgili bir sıkıntısı yok demektir. Kovboy filmi kuralıdır; senden önce haberin gider kasabaya. En kötü bir-iki gün kalırız, kavuşamazsak Selim'le devam ederiz yola. Olur mu?"

Kim hayır diyebilir ki? Haldun Abi, hikâyenin sonundaki Filistin bölümüne takılıp "Enternasyonal" marşını söylemeye başladı. Elbette çoğunu unuttuğu için arkadaşları yardım etti. Komşunun finosu da kendi meşrebince onlara katıldı. Sonrasında 50 yaş grubu coştukça coştu. Şeref Abi neredeyse Cem Karaca'ya yaklaşan performansıyla "Deniz Üstü Köpürür"ü söylemeye başladı, hepimiz koro olduk. "Memleket sevdasından" kısmına gelince çok bağırmışız, yandaki kokoş duvara vurmaya başladı. Meloş, Hümeyra'nın "Sessiz Gemi"sini bir söyledi, ben bile bir duble rakıyı yuvarladım. Güler bana parmak salladı. "N'apıyım?" der gibi omuzlarımı kaldır-

dım. Göz kırpıp, "Hadi iç bir tane daha," der gibi bir kafa hareketi yaptı. Jön arkadaşımız, Güler'le iletişimimizi fark etmiş, elindeki kamerayla çekim yaparken yakalamış bizi. Bu sefer o Güler'e parmak salladı. Güler de aynı benim yaptığım gibi omuzlarını kaldırdı. Altın kalpli jön, İtalyan şefler gibi bir elinin parmaklarını birleştirip dudağına götürdü ve "muck" yaptı.

Tam o esnada zil çaldı. Güler kalkıp kapıya gitti, hızla geri dönüp "Polis," dedi. Dondu kaldı zaman iki saniye. Sonrasında "Ben hallederim" dedi beyaz atlı prens. Heybetli kalıbıyla kapıya gitti, otomatiğe basıp apartmandan içeri buyur etti memurları. Daire kapısının önünde biraz konuştular, sonra kapıyı kapatıp geri döndü.

"Şikâyet etmişler ses yüzünden. İki kibar laf ettim, 'Çok ses yapmadan devam edebilirsiniz,' dediler."

"Hadi arkadaşlar, biz de palamarı çözelim. Yola çıkacak bunlar."

Şeref Abi klasını konuşturup ayağa kalktı. Bayramlaşmada olduğu gibi, herkes birbirini sarılıp öptü. Sonra mahşerin üç atlısına son bir kez bakıp kapıdan çıktılar. Doktor Ragıp'ın zırıltısını atlatan Barış Abi rakı istedi, bir tek doldurdum. Jan Garbarek çalmaya başladı, Güler'le ben masayı toplamaya koyulduk. Her yeri bal dök yala kıvamına getirdikten sonra yerlerimize geçtik, çalan ilahiyi dinledik beraber. Ben küçük bir huzur bulmuş halde gözlerimi kapadım. Yolları, yerleri, insanları düşündüm. Askerlik arası dışında, son sekiz yılın yazlarını boş geçmemiştim. Çok güzel arkadaşlarımla, çok maceralı yazlar yaşamıştım. Şimdi başka bir ekiple, yeni bir yolculuğa çıkacaktım. Kahramanlarımız... Derken bir koku geldi, sonra Barış Abi'nin sesi yükseldi.

"Nereden buldun sen onu?"

"Keko Abi sana hediye yapmış Amsterdam'dan. Bir yerlerde okumuş, kanser hastalarına iyi geliyormuş bu meret. Affedersin, senin ilacı içer gibi oldum. Kızdın mı?"

"Afiyet olsun."

Ne konuşuyorlar, anlamıyordum. Sonra Güler elindeki sigarayı bana uzattı, elimdeki sigarayı gösterdim. Gerçekten fena salağım. Kokuyu yeni aldım.

"Bunun devamı var mı?"

"Var müdür, iki paket. Bunun gibi."

Aldım, inceledim. Bandrollü sigara paketi. Normalde büyük problem çıkarırdım ama kızın durumunu düşününce ses etmedim. Şoförlük sorumluluk gerektiren bir işti ve onun da rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Kaça kurayım kendimi Neco?"

"Abi, sabah beş güzel bence. Araba nerede Güler?"

"Katil kasabın önünde. Hahaha."

10.

Sabah yedi gibi yola çıktık. "Şuradan sonra, buradan sonra" diye diye Malkara'ya kadar geldik, kahvaltıya oturduk. Acil ihtiyaçlarımızı giderdik, devam. Öğlen vakti Assos'a vardık. Behramkale'de aracı park edip, köy kahvesine girdik. Sezon henüz açılmadığı ve hafta içi olduğundan, sadece köylüler ve birkaç "yerleşik" vardı kahvede. Çayımızı, kahvemizi söyledik. Çok geçmeden yan masalardan selamları almaya başladık.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk."

"Hoş geldin kızım."

"Hoş bulduk amca."

"Hoş geldin oğlum."

"Hoş bulduk."

"İstanbul'dan mı?"

"Evet, İstanbul'dan."

"Hanım nerede senin? Almışın gelmişin çocukları?"

"Hanım çalışıyor. 'Rahat bırakın beni,' dedi, yolladı bizi buraya."

"Tövbe tövbe. Olur mu hiç öyle şey? Yok mu senin işin?"

"Yazarım ben. Böyle güzel yerleri gezip yazıyorum."

"Yaz, yaz. Güzeldir Behram'ımız. Haristo otururdu buralarda, düşünceli, biliyon di mi? Onu da yaz."

"Olur. Bir arkadaşımı arıyorum aslında. Selim, Ankaralı."

"Şambrel Selim var burada, Kozalak Selim var, Sünnetsiz Selim var. Ankaralı Selim duymadım hiç."

"Beklemeyeyim burada o zaman, öyle mi?"

"Bekleme boşuna. Gördün mü şuradaki ağaçları? Onlara dönersin."

"Tamam. Teşekkür ederim."

Fakültelerde "yerelde iletişim" dersi olsa hocası Barış Abi olur. Güler'le dişlerimizi sıkarak seyretttik bu *workshop*'u. Daha fazla dayanamayacağımızı anlayınca hesabı istedim. Tam çıkarken, doğu felsefesiyle ilgili olduğunu dünyaya haykıran bir tarzı olan orta yaşlı bir hanımefendi Barış Abi'yi kolundan çevirdi.

"Selim'i tanıyorum. Daha doğrusu biliyorum diyelim. Buradaki herkes de bilir aslında. Siz onu niçin arıyorsunuz?"

"Kendisi çocukluk arkadaşım. Affedersiniz, Barış ben."

"Memnun oldum, ben de Nazar."

"Ne güzel bir isim. Acaba nerede bulabiliriz Selim'i? Yardımcı olabilir misiniz?"

"Onu bulamazsınız Barış Bey. Kimse bulamaz. İsterse o sizi bulur. Kıymetlimizdir Selim. Size değil ama ona yardımcı olmak için nerede kaldığınızı sorabilir miyim?"

"Anlıyorum Nazar Hanım. Şu anda nerede kalacağımıza karar vermedik. Aracımızla beraber kamp kurmak istiyoruz, bize önereceğiniz bir yer var mı?"

"Kadırga Koyu. Buraya çok yakın. Gayet uygundur böyle bir konaklama için."

"Teşekkür ederim Nazar Hanım. Çok yardımcı oldunuz."

Yahu adam resmen açıldı. Kendini kapattığı hücre nedeniyle insan ilişkilerinin zayıf olduğunu düşünürdüm, meğer dünyadaki

en geçerli dil olan centilmenliğe de hâkimmiş. Peki bu Selim'le ilgili "alacakaranlık" duruma ne diyeceğiz? Kim bu adam sahiden?

"Hadi müdür gazlayalım. Önce bir eczane bulup tansiyon ölçtüreceğiz, sonra da şu Gandhi'nin kızının dediği yere gidelim. Nefes almadan yol yaptık, babamı dinlendirelim biraz."

Eczane için Ayvacık'a kadar gitmek zorunda kaldık. İyi ki gitmişiz ama, şahane bir pideciye denk geldik, karnımızı fena halde doyurduk. Ayranı da içince, Güler bir yere kafayı koyup dinlenme ihtiyacı hissetti. Hızlıca Assos'a geri döndük. Berbat bir yoldan girip şahane ve upuzun bir plajla karşılaştığımız Kadırga Koyu'nda uygun bir yer bulduk. Arabanın sancak tarafındaki tenteyi açıp çok güzel bir gecekondu kurduk. Barış Abi istirahate çekildikten sonra, Güler'le beraber denize girdik. Suyla aram pek iyi olmadığı için çimme işini çabuk bıraktım ve tentenin altında prensesin uyuklayabileceği bir düzen kurdum. Çok şükür, sudan çıktıktan sonra duş kovalayan tiplerden değil. İki saniyede kurulanıp tulumun üstüne yayıldı. Ben de bu arada çevreyi keşfe giriştim. Güvenli bir yerdeydik. 20 metre ilerimizde sokak lambası vardı bir defa. Gece yakınlarınızda bir ışık kaynağı olması önemlidir. İki yüz metre kuzeyimizde, gürültülerden anlaşıldığı üzere, sezon hazırlıkları yapan bir otel; yüz elli metre güneyimizde hem bakkal hem lokanta gibi çalışan bir yer vardı. Tuvalet, duş ve yemek gibi ihtiyaçlarımızı orada rahatça halledebilirdik belki. Nitekim sorunca, dükkânı çalıştıran sevimli çift her şekilde yardımcı olacaklarını, yalnız akşam dokuz gibi kapatacaklarını söyledi. Vakit öğleden sonraya yaklaşmıştı ve imbat esiyordu. Geri döndüğümde bebek gibi uyuyan Güler'in üstünü tişörtümle örttüm. Aracın bütün camlarını açıp Barış Abi'nin bunalmasını da engelledim. "Asayiş berkemal!" anonsu yapan beynim, benim de dinlenmemi emretti, gözlerimi kapattım.

Telsiz "lülülü"süne açtım gözlerimi. Hemen kalkıp esas duruşa geçtim. Jandarma otosu biraz ilerimizde durmuş, askerlerden biri elindeki sopayla çöp kutusunu karıştırıyordu. Göz göze geldiğimizde sopayı bırakıp bana yöneldi. Ben de yuvamızı perdelemek niyetiyle ona doğru yürüdüm.

"Kusura bakmayın rahatsız ettik sizi. Bomba ihbarı geldi de onun için dolanıyoruz."

Elinde sopayla bomba kontrolü yapmak pek akıllıca değil. Kandırmayalım birbirimizi. Kim olduğumuza bakmaya geldiniz.

"Ne demek onbaşım, ne rahatsızlığı?"

"İstanbul'dan geldiniz herhalde?"

"Evet. Sabah çıkmıştık yola, abim biraz rahatsız olduğu için burada dinlenelim dedik. Mahsuru yok, di mi?"

"Yok yok. Güzel yer bulmuşsunuz. Yolculuk nereye?"

"Bodrum'a doğru gideceğiz. Böyle dura dura."

"Aslında tam zamanı, kalabalık olmadan. Araç da çok güzelmiş. Amerikan mı bu?"

"Evet, Amerikan. Koldan otomatik. Bir arkadaşımız kıyak yaptı, sağ olsun."

"Zengin bir arkadaşmış herhalde."

"Gönlü zengindir onbaşım. Zamanınız varsa ben de bir çay içecektim şurada, katılır mısınız?"

"Olur olur. Buyurun, araçla gidelim."

Kasabanın şerifi yabancılar hakkında tatmin olacağı bilgileri almadan durmayacaktı, anlamıştım. Onu tek başıma rahatlatabilirdim, yoldaşlarımın katılmasına gerek yoktu. İşi "Kimliklerinize bakabilir miyim?" kıvamına getirmeden, yapılacak bir soruşturmayı kolaylıkla savuşturabilirdim. Sesleri duymamış gibi uyuma numarası yapan Güler, jandarma aracına bindikten sonra endişeli bir kaçamak bakış attı bana. "Önemli bir şey yok," anlamında kafamı çok küçük geri attım, gözlerini kapayıp oyununa devam etti.

Askerlerle epey bir muhabbet ettik. "Nerelisin?"le başlayan, İstanbul'daki yaşamı merak eden, askerliğimi nerede yaptığım sorusundan sonra zirveye ulaşan bir muhabbet. Diğer ülkeleri bilemem ama bizim memlekette "askerlik", istisnai durumlar haricinde bütün halk çocuklarını sıfırlar. Kim olduğunun, nereli olduğunun, ne iş yaptığının önemi kalmaz, eşitlenirsin. Eşitler arasında iletişim el-

bette daha kolay olur. Herkes hikâyesini dökülmeye başlar. Tabii ki önce benim hikâyemi dinlemek istediler. Yazma konusu açılınca, onbaşı yanındaki ere, belki de yüzlerce defa anlattığı, "Hayatım roman olur," cinsinden bir hikâyeye başladı. Kendisinin doğumundan evvel, babasının Yozgat'ta yaşadığı talihsiz bir hadiseyi "ah"lar, "of"lar eşliğinde aktarmaya girişmişken, masanın üzerindeki telsizden "Kıhh pıhh, Ömer, Ömer!" sesi geldi. Ömer hemen ayağa kalkıp, "Emredin komutanım!" diyerek uzaklaştı. Geri döndüğünde garip bir ifadeyle, beraberindeki eri de masadan kaldırdı. Üstünü başını düzeltip sanki tekmil verir gibi dikildi.

"Karakola çağrıldık, önemli bir mesele varmış."

"N'oluyor?" demeye kalmadan, lokantayı işleten Yörük kadın yüzüne yayılan gülümsemesiyle masaya gelip şıkırdadı.

"Taze fasulye kırıyom akşam için. Etlen pişiricem, katıyım mı sizin için de?"

Askerler telaşla hareketlenirken fırsatı değerlendirdim.

"Komutanım, burada geceleyebilir miyiz?"

"Elbette. Akşam devriyesine söylerim, rahatsız etmeden bir tur atarlar buralarda. Endişeniz olmasın."

Araca binip gittiler. Ben de akşam menüsünü arkadaşlarıma bildirmek için gecekondumuza doğru ilerledim. Vardığımda, bizimkileri ellerinde biralarla, 13-14 yaşlarında bir çocukla eğlenirken buldum. Güler beni görünce "Hah, benim bey de geldi," diye ayaklandı. Kocaman sarılıp yanaklarımdan öptü, kulağıma fısıldadı.

"Müdür, bozma."

Küçük adam benim varlığımdan rahatsız oldu ve müsaade isteyerek biraz uzağımıza, meraklı gözlerle olan biteni izleyen aynı yaşlardaki arkadaşlarının yanına gitti. "Hayırdır?" manasında göz kırptım Güler'e, Barış Abi keyifle anlatmaya başladı.

"Sen askerlerle gitmişsin, telaşlandı biraz Güler, 'Neco halleder,' dedim. Kötü kötü şeyler geldi aklına, sakinleşsin diye buzdolabındaki biralara giriştik. Güler bir ara denize girdi, bu çocuklar da herhalde onu görünce yaklaştılar bize. Aralarından en cevval olanı

göndermişler. Önce *'Hello, where are you from?'* diye sordu oğlan, "İstanbulluyuz," deyince afalladı. İki bira falan içmiş, belli. Sorular devam etti, Güler beni gösterip 'Bu bizim patron, gazeteciyiz biz, benim bey de sigara almaya gitti. Tatil yerlerini yazıyoruz aylık bir dergiye,' dedi. Üstüne sen geldin. Ne diyor askerler?"

"Merak etmişler bizi. İyi çocuklar. 'Gece kalabilir miyiz?' diye sordum, 'Sorun yok,' dediler. Komutanları çağırdı bunları, apar topar gittiler. Gece kontrole gelecekler. Ha, akşam yemekte etli taze fasulye var. Yeriz di mi?"

"Yeriz be müdür. Bira mayıştırıyor insanı. Rakı da içeriz yemekle."

11.

Nefis bir masada oturuyoruz. Yemek mükemmel. Güler şarkı söylemeye başladı. Edith Piaf taklidi yapıyor. Yerlere yatıyoruz gülmekten.

"Yahu, sen ne biçim kadınsın? Gündüz Şoför Nebahat gibiydin, şimdi Kaldırım Serçesi gibi. Oyuncu olmayı düşünmen lazım."

"Müdür, sizin iş boktan. Habire seçilmeyi bekliyorsunuz, zavallı bir durum."

"En azından biz hayatta oynamıyoruz Güler Hanım. Kolejlere, havalı üniversitelere gitmişsin, kendine uygun gördüğün karakter Şoför Nebahat. Tamam, sempatik duruyor da, bu sen misin yani?"

"Kimmişim ben? Anlat bakalım bana beni."

Ah rakı! Beğendin mi yaptığını? Neden sorgulatırsın insanları bana? Cevabını veremeyeceğim soru geldi karşıdan bak! Kendimle bile ilgili çok az bilgim var, başkasıyla ilgili nasıl tarif verebilirim? Anladık aslan sütüsün, ben aslan değilim ama. Hasbelkader milli içecek olmuşsun, içmeyen vatan haini. Yapılır mı bu bana?

Haydi Nebahat Abla,

Koş arabana atla,

Dümenimiz yolunda,

Gazla ablacığım gazla.

Barış Abi, filmde Münir Özkul'un oynadığı "Durakçı Ördek" gibi girdi araya. Güler'in atağı karşısındaki âcizliğimi ânında unutturdu böylelikle. Hep beraber ve solo şarkılara devam ettik. Yörük çiftin ufaktan toparlandığını görünce hesabı istedim. Teşekkürler ederek ve kalan rakıyı yanımıza alarak kampımıza gittik. Arabanın radyosundan bir Yunan kanalı bulduk. Çok güzel şarkılar eşliğinde rakılarımızı yuvarlarken çevredeki ışık iyice azaldı. Yıldızlar bizimle arkadaşlık etmek istercesine, dokunabileceğimiz kadar yakınımıza geldi. Şiir söyleten coğrafya üzerimize tamamen çökmüşken telefonum çaldı.

"Neco, durum nedir?"

"Ragıp Abi, iyiyiz. Assos'tayız, tansiyon 13'e 9."

"İçiyor musunuz lan?"

"Yemekle beraber abi. O kadar yani."

"Sigaraya falan da dikkat etsin. Oraların oksijeni boldur, zaten kafa yapar. İyice uyusun oldu mu?"

"Tamam abi, merak etme. Selamları var abi."

Ben bu görüşmeyi yaparken Barış Abi, Amsterdam sigarasını ateşlemişti bile. Güler'le beraber duman üfürdükten sonra istirahate çekildi. Biz de uyku tulumlarımıza girip yıldızları seyretmeye koyulduk.

"Niye kurcalıyorsun oğlum beni?"

"Ya, kusura bakma. Haddim değil biliyorum."

"Bende benim görmediğim bir şey mi görüyorsun mesela?"

"Estağfurullah, öyle bir kabiliyetim yok."

"E, ne diye 'Rol yapıyorsun,' diyorsun o zaman?"

"Ağzımdan çıktı, ağzıma sıçayım Güler ya."

"Müdür, sen beni kolej çocuğu bellemişsin. Anladık, hali vakti yerinde olanlara gıcıksın. Ama unutuyorsun bazen, ben babamın kızıyım. Babam gittikten sonra annem bir tercih yapmış. Beni korumak için. Çok da şahane bir adam seçmiş. Hem annemi seviyor hem

de beni. En iyisini istemişler benim için. Allah razı olsun. Unutsa mıydım babamı şeker gibi fırsatları değerlendirirken? Böyle bir denge buldum kendimce. Fransız okulundayken başladı bu iş. Hanım hanımcık olmayı istemedim. İngiltere'de de edebiyat alimi gibi tiplerin arasına düştüm. Lordlar, leydiler falan. Angaralı Güler'im oğlum ben. Hayatı siklemeyen Barış'ın kızı. Yetti mi?"

Yer yarılıp içine girseydim keşke. Kimsenin hakkı yok insanların hayattaki tercihlerini sorgulamaya. Sana ne lan? Sana ne? Babakız böyle acayip bir yoldaşlık için seni seçmişler. Ancak teşekkür edebilirsin.

"Güler, ben teşekkür etmeyi beceremiyorum böyle değerli anlarla karşılaşınca. Hak etmediğimi düşündüğüm için etrafımı sorguluyorum. Hatta bazen terbiyesizleşiyorum galiba. Özür dilerim."

"Özür dileme. Bir görevimiz var, onu yerine getireceğiz. Kolay bir görev de değil bu. Sen değerli bir adamsın. Babam neyin kaç para ettiğini, neyin değerli olduğunu iyi bilir. Paraya değer verseydi özel şoförlerle, meşhurlarla, uçaklarla yapardık bu yolculuğu. Senin yazacağın hikâyeye hizmet etmek istedi. Seni çok seviyor müdür. Bazen bunu kıskanıyorum."

Eh, ağlama seviyesine geldik. Şu önümdeki kara denize girsem, sonra da kaybolsam diye düşünüyorum. Tek başıma olsam belki yapardım bunu. Yalan, tek başıma hiçbir şeyi beceremiyorum. Güler tulumuna iyice girerek sakladı kendini. Benim ayakta kalmam lazım. Gece jandarma devriyesi gelebilir. Yine de bir duble daha rakı içmeme engel değil bu. Araca sessizce girip buzdolabından şişeyi çıkardım. Bardağımı tamamlayıp dışarı çıktım.

O da ne? Karşımda yanık suratlı bir Rambo duruyor. Bardak elimden düştü.

"Kimsiniz?"

12.

Selim Abi'nin çöp kovasını sökerek yarattığı sobanın başında toplandık. Jandarma devriyesi geldiğinde, "Sorun yok çocuklar,"

diyerek askerleri gönderdi. Yanındaki çelik termostan hepimize çay servisi yaptı. Kekik çayı. Barış Abi, gerinip kemiklerini yerine oturtmaya çalışıyordu. Selim Abi bizi sorguya çektikten sonra ilkokul arkadaşını uyandırmış, yılların özlemini heybetli bir sarılmayla adamın vücudunu sıkarak göstermişti.

"N'aptın Selim?"

"Abi, özlemişim, kusura bakma."

"Onu demiyorum, n'aptın?"

"Abi, valide beni astsubay okuluna gönderdi işte, biliyorsun. Orada da tutunamadım. Ben kavgayı öğretsinler diye bekliyorum, bunlar habire teknik şeyler anlatıyorlar. Baktım olacak gibi değil, ortalık da karışmaya başlamış, okuldaki çocukları örgütledim. Hatırlarsın, Komer vardı Amerikan büyükelçisi. ODTÜ'ye gelecekmiş bu, abiler haber uçurdu. 10 kişilik bir tim yaptım, bindik otobüse, vardık kampüse. Biz gelene kadar abiler işi halletmiş, yakmışlar arabasını herifin. Çok kızdım. 'Ulan, biz askerî öğrenciyiz, siz bu işlere neden girersiniz, bize bıraksanıza!' diye çıkıştım. Hepsi de bizden daha gözü karaymış aslında. Bir grup Filistin'e gitti bunlardan. Aramızda tartıştık, bizim çocuklar yanaşmadı. Ben kafaya takmıştım. 'Bu elemanlar haksızlığa bu derece karşı koyuyorsa, benim burada durmam eniklik,' diyordum kendime. Allem ettim kallem ettim, Şam'a gidecek bir ekibe dahil oldum. Türlü macerayla gittik Şam'a. Orada bir ofisi vardı Filistinlilerin. Dağıttılar bizi. Bir kısmımız Ürdün'e, bir kısmımız Lübnan'a. Trablus diye bir yer var Lübnan'da, görsen âşık olursun. Ben oldum. Dünyanın her yerinden kadın-erkek savaşçı gelmiş; Alman, İtalyan, Fransız, Japon ne istersen var. Herkes eğitim alıyor yeteneğine göre. Ben tank eğitimi almıştım okulda, gerillada tank yok. O mu bu mu derken, gâvur kızların gittiği her eğitime gitmeye başladım. Arada bölük yapılıyor, İsrail'e saldırıya gidiyoruz. Çatışırken falan, Fransız bir kızla yakınlaştım. Aman aman, sert mi sert. Lübnan'daki aksiyon buna oyun gibi geldi, Fransa'ya dönüp orada savaşmaya karar verdi. Nasıl savaşacaksa? Bana da 'Geliyor musun?' diye sordu. 'Yoldaşları bırakamam,' diye kaldım. İsrail bir ara fena vurdu bizi, herkes dağıldı. Ben hâlâ oradayım. Sonra bir sürü haber geldi oradan buradan. Memle-

ketine gidenlerin hepsi ya ölmüş ya hapse düşmüş. Yalandan barış görüşmeleri başlayınca bizim de hükmümüz kalmadı. 'Fransa'ya gideyim, Elodie'yi bulayım,' dedim ben de. Sahte kimlik falan ayarlayıp gittim. Anarşist ekolojik bir komünde buldum bunu. Bir baktım, yanında bir oğlan çocuğu, adı Selim. Haydaaa! Öyle bir yerdeler ki, çocuğa babalık yapamazsın, kadına kocalık imkânsız. Çıplaklar kampı gibi bir şey. 'Çocuk benden mi?' diye sormadım bile. Attı benim sigorta, yazıldım lejyona. Kim olduğun önemli değil. Katil olabilir misin? Sadece bu önemli. Beş yıl kaldım orada. Çad falan, Afrika'yı dolandım. Çok acayip elemanlarla tanıştım. Beş yıl bitince Fransız kimliği verdiler, saldılar. Jean Valjean seçtim ismimi, *Sefiller*'deki herif. Paris'te bir yer var; Türk, Kürt her türlü illegal dönüyor. Orada takılmaya başladım. Bir gün gazete düştü önüme, Orly Havalimanı'nda Ermeniler bomba patlatmış. Ölenler listesinde benim Elodie'yle Selim de var. Dünya başıma yıkıldı. O aralar, Filistin'de bizim kamplara takılmış kafası gidik Ermeni çocuklardan bazıları Türk diplomatları öldürüyorlar. Türk Hava Yolları bürosuna da böyle bir eylem koymuşlar. Kız beni aramak için Türkiye'ye geliyordu herhalde. Sağda solda konuşurken Kürt arkadaşlardan biri, Türk istihbaratının intikam görevini Lübnan'daki bir Kürt aşiretine verdiğini söyledi. Atladım gittim Beyrut'a. Görevli aşiret liderini buldum. Güzel bir plan yaptık, kendi intikamımı aldım. Sonra adım çıktı. Bizimkiler mi istersin, başka gizli servisler mi, herkes peşime düştü. Kimi iş yaptırmak istiyor, kimi öldürmek. Çok enteresan bir abi vardı bizim istihbaratta, 'Selim, İsviçre'de bir iş var. Bunu halledersen ömür boyu tam koruma sağlarım sana,' dedi. Bir akşam Bern-Lozan treninde kim olduğunu bilmediğim üç kişiyle kapıştım. Heriflerin benden haberleri varmış. 'Acına saygı duyuyoruz,' deyip giden trenden attılar beni. Sabah bir şatoda uyandım. Bildiğin şato. Aklı kıt bir kızcağız yanımda yatıyor. Benim kol, kaburga falan bitik. Ben uyanınca kız bir yere koştu, bir elemanla geri geldi. 'Kızım sizin Allah'ın lütfu olduğunuzu söylüyor. İstediğiniz kadar kalabilirsiniz burada,' dedi. Altı yıl kalmışım, hiç gün saymamışım. Ne yalan söyleyeyim, prensler gibi baktılar bana. Bir oğlan da orada yaptım; Saşa. 'Artık evlenin,' dedi kont, 'Abi kusura bakma, memleketi özledim,' dedim, Fransız pasaportuyla Türkiye'ye

girdim. Anam yalnızlığa dayanamamış, göçüp gitmiş. Duramadım Ankara'da. İstihbarattaki abiyi aradım; 'Çanakkale'ye geç, orada güvendiklerimiz var, rahat edersin,' dedi, geldim buraya.

"Selim, pek de gizli değilsin ha. Behram kahvede bir kadın okudu seni."

"Nazar değmiş size. Delidir ama harbi kadındır."

"'Kıymetlimizdir,' falan dedi, neden?

"Üç sene önce bir yangın çıktı kahvede. Gececi çocuk elektrikli ısıtıcıyı yakıp uyumuş. Eski püskü bir alet, kontak yapmış. Domuza çıkmıştım, kahvenin yakınında açılmasını bekliyordum. Alevleri görünce daldım içeri, kaptığım gibi çıkardım çocuğu. Kahvenin her yerine yangın söndürme tüpü koymuşlar zaten. Tekrar daldım içeri, söndürdüm yangını. Kahraman sanıyorlar beni. Gazete falan da yazınca ifşa oldum bir şekilde. Baktım, gelen giden yok, rahatladım. O ara attım sana kartpostalı. Ankara'daki adresin aklımdaydı, oraya gönderdim. Ulaşmış sana işte. Ev mev yapamadım bir türlü. Dağda taşta dolanır oldum. Buranın mevsimi uygun. Çok berbat bir havaya denk gelirsem de çalıyorum birinin kapısını, tanrı misafiri kontenjanından yırtıyorum. Parayla pulla irtibatı kestim. Yardım ediyorum köylüye esnafa, onlar da sağ olsunlar ihtiyacım oldu mu eğliyorlar beni. Sen ne yaptın be?"

"İstanbul'a kaçtım ben de. Kalabalık yerde saklanmanın daha uygun olacağını düşündüm. Etliye sütlüye bulaşmadan ot gibi yaşadım. Kanser buldu beni. Ölüyorum işte."

"Nasıl ya? Olmaz öyle şey. Doktorlar mı söyledi bunu? Boş ver onları. Kal burada. İnanamazsın buranın insanı nasıl iyileştirdiğine. Bir dam yaparız kendimize, eski günler gibi kollarız birbirimizi."

"Selim, bi dur. Bak şimdi kardeşim. Sen bizim çocukluğumuzu biliyorsun. Romantik günlerdi, evet. Sonrasında pek onurlu bir hayat yaşamadım Selim. Bir sürü aşağılık şey yaptım, çok insanın günahına girdim. Hepsini de yaşamak için yaptım. Bu musibet gelince başıma çok düşündüm. Cennet cehennem dünyada. Herkes ektiğini biçiyor kendi çapında. Benim ayrıcalığım mı var? Yok. Saati geldiğinde gitmesini bilmeli insan. Direnmenin lüzumu yok. En sevdik-

lerimle yola çıktım. Son bencilliğimi yaparak hem de. Bu ikisi var ya, çocuklarım benim. Aynı zamanda ölüler dünyasına giderken, beni oraya götürecek kayıkçıya vermek için gözlerime konmuş altın kalpler. Beni geç. Mirasım bunlar sana. Başları sıkışınca burada bir Selim Abileri olduğunu bilsinler yeter."

Yanık Rambo Selim Abi gözümüzün önünde ufaldı, çocuk oldu. Çok garip hareketlerle ateşe soktu ellerini. Barış Abi, fiziksel halinden beklenmeyecek bir çeviklikle sarıldı buna. İkisi beraber bir kütle oluşturup öne geriye sallanmaya başladılar. Selim Abi dua eder gibi ağlamaklı, tekrar etmeye başladı amentüsünü.

"Kötü kötüyü çeker, iyi iyiyi iter

Kötü kötüyü çeker, iyi iyiyi iter

Kötü kötüyü çeker, iyi iyiyi iter."

Sakinlediler biraz. Derken Selim Abi'nin içi boşaldı. Ne filmde ne de hayatta böyle bir ağlamak görmemiştim. İnsanı katılmaya teşvik eden bir ağlama. Sanki dünyanın bütün sorunlarından sen sorumluymuşsun ve bunun acısını çekiyormuşsun gibi. Sanki evrenin kanunlarını sen koymuşsun ve bundan pişman olmuşsun gibi. Tanrı ağlasaydı ancak böyle olurdu. Ben, gözlerimin çeşmesinin böyle azgın aktığını hiç hatırlamıyordum. Arada Güler'e baktım, çizgi filmdeki Heidi gibi damlalar fışkırıyordu gözlerinden. Bu Kızılderili mantar ayini birkaç dakika sürdü. Sonunda hepimiz birbirimize sarılıp kenetlendik. Selim Abi kendini toparlayıp bizi kol mesafesinde uzaklaştırdı kendinden.

"Gece için bir kadına söz vermiştim, sabah görüşürüz."

Fırladı gitti. Terk edilişimizin şokuyla piç gibi kalmışken, Barış Abi komutan gibi direktiflerini sıraladı.

"Güler, sen geç içeri uyu biraz. Sabah erkenden çıkalım yola. Delirmiş bu, sağı solu belli olmaz. Basıp gidelim. Neco, biz biraz tetikte kalalım, geri gelirse bir şeye karışmayacaksın. Anlaştık mı? Hadi kızım geç içeri."

İnsan insanı en iyi yolda tanırmış. Koltuğunda oturup minimum hareket ederek hayatını idame ettiren Barış Abi, meğer duygu

geçişlerini bir sürat arabası şoförü kadar kontrollü hallediyormuş. Biraz önce sarılıp ağlamadık mı biz? Ağzımızı açık bırakan itiraflar da sıraladın. Nasıl geldin bu kafaya? Hepimizi yedin mi yani?

Bunları düşünürken aklıma Yeni Türkü'nün bir şarkısı geldi; "Delilerden sen anlarsın konuş onlarla, nasıl muhtacım buna."

13.

Güneş doğarken tekmelenerek uyandırıldım. Güler, bikinisi üstünde, ellerini beline koymuş, büyük bir kabahat işlemişim gibi bana bakıyordu. Horlama sesine döndüm. Barış Abi rüyalar âleminde. Fısıltı desibelinde tartışmaya başladık Şoför Nebahat'la.

"Oğlum, bir de kovboy filmi hastasıyız diye geçiniyorsunuz. Nöbetleşe uyusaydınız bari. Ya gelseydi Deli Selim!"

"Gelmemiş işte."

"İyi, sen kaldır babamı o zaman, ben denize gireceğim."

"Sabah sabah buz gibi olur, manyak mısın sen?"

"Manyağım ulan. Aranızda yüzme bilen tek kişi de benim."

"Yapma ya? Ankara'nın klorlu havuzlarına benzemez burası. 'İmdat!' diye bağırma sonra."

"Ne? Sen mi kurtaracaksın beni? Ya, anca on kulaç atıp geri dönüyorsun. 'Suyu sevmiyorum,' diye de bahane bulmuşsun kendine. Seninkine yüzmek değil, suya eziyet etmek denir."

"Kaşınıyorsun ha? Tamam, yarışalım şeye kadar..."

"Neye kadar?"

"Pes edene kadar, oldu mu?"

"Oldu, gözlerim doldu."

Bir başladı koşmaya denize doğru, üstü başı çıkartıp fırladım arkasından. Atladı suya, denizkızı gibi yüzmeye başladı. Ben de girdim peşinden, ama gerçekten 15-20 kulaç sonra kaldım. Kabul, bilmiyorum yüzmeyi. Başkalarına bakarak öğrendiğim hareketleri yapıyorum sadece. Suyun üzerinde durmayı becermekten ileri bir ye-

teneğim yok. Köpekleme ilerleyip karaya ulaştım. Kurulanıp giyindim. Güler Hanım su balesi yapıyor kahkahalar eşliğinde. Ağzına su kaçacak diye endişeleniyorum. Bir şey olsa yandım. Sanki düşüncelerimi okudu, başladı boğulma numarası yapmaya. Çok kolay kanabilirdim oynadığı oyuna, ama acıdı herhalde bana, her suya giriş çıkışında sahile doğru yaklaştı. Öyle bir çıktı ki sudan, Kadırga koyu tanıtım filmine koy, turizm patlaması yaptırmazsa adımı değiştiririm. Yaklaştı bana, elini uzattı.

"Havlu, Sebastian."

Havlusunu verdim. Biraz önce Kimmeryalı Conan'ı doğramış Amazon kraliçesi gibi, kan niyetine üzerindeki su damlacıklarını gururla sildi, havluyu suratıma attı. İnsan evladıyım ben ya... Bu kadarı da fazla! Herkesin bir istiap haddi var, değil mi? Birazdan zıvanadan çıkacağım.

"Sabah olmuş, niye uyandırmadın Neco?"

"Kızınla ilgili çok ayıp şeyler düşünmekle meşguldüm Barış Abi," diyemedim. Yattığı yerden kalkmasına yardım ettim. Dün geceki sıkı sarılma yüzünden iç içe geçen kemiklerini yerine yerleştirmeye çalıştı. Derme çatma kurduğumuz masadan pet şişeyi aldı, yüzünü yıkadı. Nerede olduğumuzu anlamak için çevreye baktı. Başını önüne eğip olanları tarttı kafasında. Bu arada Güler, Şoför Nebahat kostümünü giyinmiş halde, sigarasını tüttürerek aracın içinden çıktı.

"Erken kalkan yol alır abiler. Marşa basma zamanı."

Ortalığı toplayıp hareket etmeye hazır hale geldik. Güler kontağı çevirdi, makineden ses bile çıkmadı. Bir daha, bir daha, bir daha... Olmadı.

"Yunanların sabotajına uğradık. Verdiler güzel şarkıları, kapatamadık radyoyu. Akü sorunumuz var."

"Eeee?"

"Eee'si, takviye kablosu olan bir araç beklememiz lazım."

Çok şükür, fazla beklemeden jandarma devriyesi yetişti imdadımıza. Ömer kardeşim akü sorununu halletti, sonra eski dostlar

gibi sarılıp ayrıldık. "Kahvaltı işini Ayvalık'ta çözeriz," dedik, o garip tosta doğru ilerlemeye başladık. Yolda tecrübemi konuşturup tur otobüsü rehberi gibi bilgiler veriyordum. "Burası Küçükkuyu, biraz emekli sayfiyesi gibi. Yukarıda Adatepe diye bir köy var, çok güzel. Zeus Altarı var mesela, manzarası mükemmel. Bu Altınoluk'ta İslami siteler varmış, Erbakan'ın yazlığı da buradaymış. Tahtakuşlar'ı geçtik, biraz yukarıdadır, içinde emekli bir öğretmenin yaptırdığı müze var," diye havaya girmiş anlatırken hem benzin hem de tuvalet ihtiyacı doğdu, Edremit'te girdik bir istasyona. Güler'le ikimiz, birbirimize çaktırmadan küçük hacetimizi denize bıraktığımız için, Barış Abi'yi unutmuştuk. Adam kıvranıyormuş meğer. Hızlı adımlarla gitti yüz numaraya.

"Müdür, acıktım ben ya. Ne kadar kaldı Ayvalık'a?"

"Bir saat falan, dayan biraz."

"İyi, versene kartı, ben ödemeyi halledeyim."

"Sigara da al."

Kartı verdim, pompacıyla beraber benzinin ödemesini yapmak için markete girdi. Dolanmaya başladı içeride. O ara Barış Abi geldi, şoför mahallinin arkasındaki tekli koltuğuna oturdu.

"Ne kadar var Neco? Kahve falan içelim, ayılalım biraz."

"Abi, bir saat kadar yolumuz var. Otururuz bir yere, hem yer hem içeriz."

"Aküyü bitirdi diye kızgın mısınız radyoya, niye açmıyorsunuz?"

Hemen radyoyu açıp kanal aramaya başladım. Doğru düzgün bir şey bulamadım. Arada haberlere denk geldim. Galatasaray deplasmanda Leeds United'la 2-2 berabere kalmış ve finale çıkmış. Barış Abi'yle birbirimize bakıp, aynı anda "Helal olsun!" dedik: İstanbul yıkılmıştır dün gece. Ne İstanbul'u, her yer yıkılmıştır. Biz Deli Selim Abi ile otururken tarihî ânı kaçırmışız. Sabah jandarmalar da bir şey söylemedi. Hem böylesi bir başarı yüzünden hem de dünyadan haberimizin olmamasının ayrıcalığıyla keyiflendim. Torpidodaki CD'leri karıştırmaya başlamıştım ki, Güler marketten iki elinde iki koca poşetle çıktı. Şaşkın bakışlarımıza aldırmadan araca gi-

rip poşetlerin içindekileri raflara yerleştirdi, iki Çokomel alıp koltuğuna oturdu. Elindekinin birini bana uzattı, aldım.

"Aç karnına sigara içilmez. Baba, sen de at ağzına bir şey."

"Aç değilim."

"İyi, sen bilirsin. Ayvalık'ta bir şeyler yiyeceksin ama. İlaçların var."

"Gevezeliği bırak da gidelim o zaman."

"Emredersin patron."

Ayvalık'a girer girmez mükemmel bir üçgen bulduk. Tostçu, kahvehane ve eczane. Arabamızı park edip önce kahvehaneye çöktük. Barış Abi'nin şiddetli kahve isteğini türlü diller dökerek ertelemeyi başardık. Bizim bu halimizi gülerek seyreden kahveciye, "Burada tost yiyebilir miyiz?" diye sordum, "Çay içersen yanında, şuracıkta babanı bile yersin," dedi, sonra da karşısındaki tostçuya "Üç yarım çek İbraam!" diye seslendi. Çaylarımızı vermeye geldiğindeyse "Yoldan gelmişiniz, serinleyin biraz," diyerek koruk suyu ikram etti. Elbette ikincileri isteyeceğimizi biliyordu. Ben pek hazzetmediğim tost kılığına bürünmüş pizzanın ancak yarısını yiyebildim. Barış Abi'yse elindeki ekmeği sadece kemiriyordu. Yeterince çaba sarf ettiğini düşündüğü an elindekini bıraktı ve kahvesini söyledi. Güler ise ikinci yarımını istedi ve onu da bitirdi. Hangi mideye neredeyse bir ekmeği sığdırıyor, anlamıyordum. Ayrıca böyle bir iştahla nasıl koruyordu manken gibi görünüşünü?

Güler'in tıkınması kahvecinin hoşuna gitmiş olacak ki, kendiliğinden getirdiği madensuyu şişesini bizimkinin önüne bırakırken, "Aç bırakır bunlar seni, aman ha!" diye uyarısını yapmayı ihmal etmedi. Tam eczane için kalkacakken, elinde tansiyon aletiyle takım elbiseli kravatlı bir amca kahveciden çay isteyip yanımıza oturdu. Tabii üçümüz de aynı anda patladık. Amca bize kırgın bir gülümsemeyle bakınca Güler durumu anlattı, çayını bizim ısmarlayacağımızı söyledi. Çok uzun zamandır "tansiyoncu" görmemiştim. Eee, çok uzun zamandır kahveye de gitmiyordum. Bizim sokak dükkânı, son on yıldır açık hava kahvesi işlevi görüyordu. Gündüzleri hem

para kazanıp hem gelen gidenle sosyalleşiyor, akşamları da kazandığımız paralarla barlara koşup günü bitiriyorduk.

Aslında bu rutinin gündüz kısmını okul bitince bırakmalıydım. Mesleğimle meşgul olmalı, bir öğrenciye yakışan sokak satıcılığına devam etmemeliydim. Okul için İstanbul dışından gelen arkadaşlarım bile böyle yapıyordu. Gelen iş kırıntılarını burun kıvırmadan kabul ediyor, geçimlerini sağlamak için sevimsiz şeyler yapmak zorunda kalıyorlardı. Galiba şımarık bir İstanbul fırlaması olarak bunu kendime yakıştıramıyor, her işe atlamıyordum. Ben de pek gurur duymadığım işler yapmıştım tabii, iyi sayılabilecek paralar da kazanmıştım. Fakat 18 yaşımdayken başlayan partinin hiç bitmeyeceğini düşünmüş, yarını hiç aklıma getirmemiştim. Bir şekilde şansım yaver gidiyordu ama. Bazen fenalaşsa da, genellikle mutedil dalgalı geçen on yılın sonunda, çok kimsenin yaşayamayacağı bir maceranın içindeydim işte.

Tansiyonda anormal bir durum yok. Ragıp Abi'yi arayıp rapor verdim, yola koyulduk. Şarkılar türküler eşliğinde ilerlerken, yolculuk konusu açıldığından beri aklımda olan şeyi söylemek için uygun bir an kolluyordum. Dikili, Aliağa derken İzmir'i geride bıraktık. Konuşmanın zamanı gelmişti. Barış Abi'nin nasıl bir tepki vereceğini bilmediğimden çekinerek sordum.

"Hilmi Abi'ye uğrayalım mı?"

"Hangi Hilmi?"

"Dişçi."

"Ne alaka?"

"Kuşadası'na yerleşmiş. Ben askerdeyken bizim çocuklara gelmiş, anlatmış durumu, telefon numarasını bırakmış. Konuştum bir-iki kere, söyleyemedim sana. Annesi vefat etmiş. Ha, bir de, Elif'le ayrılmışlar."

Güler dik dik bana bakıyordu. Ona da anlatmamıştım hiçbir şey. Sessizce dinlenilen üç ya da dört şarkı sonrasında, sol omuzumun arkasından, geçmişte yaşanan her şeyi anlatan bir tonda ses verdi Barış Abi.

"Olur."

14.

Hilmi Abiyle Teşvikiye'de tanıştık. Nişantaşı'ndaki muayenehanesinden çıkınca bize uğrar, biraz lafladıktan sonra gözüne kestirdiği bir kitabı alır, annesiyle beraber yaşadığı Cihangir'deki evine gitmek için Teşvikiye-Taksim dolmuş durağında sıraya girerdi. Hayatımda gördüğüm en hassas adamdı herhalde. Sabahları köşemizdeki Alaaddin'den gazetesini alıp Cafer'in yanında simit-peynir-çay yapar, kötü haberleri görünce ağlar, sonra da bizim simit-peynir ihtiyacımızı önden ödeyerek işine giderdi. Hepimizin diş sorunlarını para almadan halletmişti. Bir akşamüstü, Fındıklı'da oturan bir abime gideceğimi, isterse benimle gelebileceğini söyledim. Kabul etti ve yürümeye başladık. Maçka, Dolmabahçe, Kabataş derken, Barış Abi'nin ev demeye bin şahit isteyen dairesine girdik. Evde ruh hastası olduğu tıbbi kurumlardan tescilli Elif de vardı. Kadıköy konservatuvarında oyunculuk okumuş, sanırım aile içinde yaşadığı birtakım sorunlar yüzünden kafayı yemiş, yeteneğine haksızlık edildiğini düşündüğü için önüne gelenle kavga eden çok güzel bir kadındı Elif. Barış Abi'nin piyasadaki olumsuz deneyimlerini bildiği için yakınlaşmışlardı. Elif, Barış Abi'yi kendine mentor bellemiş, onun fikrini almadan adım atamaz hale gelmişti. Böyle bir mesai ve böyle güzel bir kadın, abimin ayarlarıyla fena şekilde oynadı tabii. "Kim dayanabilir ki zamanın kırbacına?" Ara ara sevişmeye başladılar. Lalettayin.

O akşam, her şeyden habersiz Hilmi Abi âşık oldu Elif'e. Deli kadın, bunu ânında fark edip flört etme fırsatını ustalıkla kullandı. Gel zaman git zaman görüşmeye başladılar. İş ciddileşti. Annesine olan zaafını öğrendiğinde, biricik kadın olmak istedi Elif. Ev tuttular Çırağan'da, beraber yaşamaya başladılar. Hilmi Abi, hayatının rönesansını yaşıyordu. O hassas adam gitti, kadınıyla el ele dünyaya kafa tutacağını düşünen bir savaşçı geldi aramıza. Yalnız bazen bu yeni hayatın dengesini kuramıyor, koşarak Barış Abi'ye geliyor, sabahlara kadar ağlıyordu. Elif, Hilmi Abi'nin ruhunu ele geçirmişti iyice. Benim de olduğum bir mecliste, Barış Abi nasıl söyleyeceğini bilemeden, "Dikkat et Hilmi," dedi. "Sadece dikkat et." Nasıl söylenir ki gerçekler? Hele kendini âşık olduğu bir kadın sayesinde

aşmış, çok değerli olan varlığını başka bir yerden fark etmiş olan birine ne denir? Hilmi Abi cevabı verilemeyecek sorular sormaya başladı. Kaçmayı uygun gördüm, uzadım. Benden sonra Barış Abi epey bir sarsmış bunu. Kadının zor durumunu, kimseyi yaftalamadan anlatmaya çalışmış. Kendi dahil. Terapide birinci kural, "Danışanınla duygusal ilişkiye girme!"dir, değil mi? Bizim amatör mentor, bu hatayı yaptığını söyleyince ortalık karışmış. Sen misin ağzındaki baklayı çıkaran? "Benim saadetimi kıskanıyorsun!" diye yıkmış evi Hilmi Abi. "Ne ahmakmışım! Kardeş gibi gördüğüm insan meğer iblisin ta kendisiymiş," mealinde, haksızlığa uğrayan Antik Yunan kahramanı gibi laflar etmiş. Elbette sular seller gibi ağlayarak, bir daha görüşmemek üzere vurmuş kapıyı çıkmış. O akşamdan sonra bana uğramayı da kesmişti. Herhalde suç ortağı olduğumu düşünüyordu. Bir-iki kez gördüm bunu, abartılı bir şekilde kafasını çevirdi, ben de üstüne gitmedim.

* * *

Öğle yemeğini Selçuk'ta hallettik. Çöp şişlerimizi yedikten sonra çaylarımızı içerken Hilmi Abi'yi aradım. Sesimi duyunca ağlamaya başladı. Hele Barış Abi'yi söyleyince hepten dağıldı adam. Bugün biraz yoğunmuş, 17.00 gibi bitermiş işleri. "Siz oturun bir yere, işim bitince hemen gelirim yanınıza," dedi. Epey bir zamanımız var.

"Efes'e gidelim mi? Boştur şimdi oralar, rahat rahat gezeriz."

"Neco, ben o dediğini içmeyi tercih ederim. Hilmi'nin ağlamalarını ayık kafayla çekemem."

İstikamet belli; Kuşadası Barlar Sokağı.

Arabayı uygun bir yere park ettikten sonra, güzel bir dükkân aramaya koyulduk. O gün cuma olduğu için akşamın hazırlıkları başlamıştı. Aklım geçmişe gitti birden. Yıllar evvel gelmiştim buraya. Bir rock bar görüp hemen dalmıştım. İçeride fazla insan yoktu. Upuzun saçlarım ve kocaman sırt çantamla acayip bir giriş yapınca, sahnede çalan grup bile şaşırmıştı. Üstüne turist olmadığım ortaya çıkınca, Türkçe konuşup hızlıca kaynaşmıştık. Meraklı soruları cevaplarken, U2 ve Doors cover'ları yapan grup ara vermiş, büyük

mavi gözlü kızıl saçlı vokalist yanıma gelmiş ve kendini tanıtmıştı; "Merhaba, ben Bertan." Konservatuvarda okuduğumu duyunca acayip heyecanlanmıştı. O da birkaç ay sonra bizim okulun sınavlarına girecekti. Çok güzel bir gece geçirmiştik. Sonrasında Bertan, hakikaten sınava girmiş ve kazanmıştı. Beraber keyifli ve üretken zamanlar yaşamıştık.

Güler, kolumdan çekip beni anılardan uzaklaştırdı. Ortaköy'deki eski Ceneviz Kahvesi'ne benzeyen bir dükkânın bahçesine sürükledi bizi, oturttu. Gayet kıyak müzikler duyuyordum. Seçimini beğendiğimi anlatmak için, sol elimi yumruk yapıp başparmağımı kaldırdım. Siparişimizi almak üzere bir erkek güzeli geldi. Bizimki biraları söyledi, tanışma fırsatını da kaçırmadı; "Güler ben bu arada, sen?" İçimden çocukla aynı anda söyledim, "Umut."

Bir zamanlar çok tatlı bir sevgilim vardı. Bodrum'da tanışmıştık. Beraber olduğumuzda inanılmaz eğleniyorduk. Maalesef Ankaralıydı ve üniversitede okuyordu. Bazen o geliyordu İstanbul'a, bazen ben gidiyordum Ankara'ya. İstanbul'da iki ayrı yakada yaşayanların ilişkileri bile düzgün gitmezken, bizim bu şehirlerarası Kâmil Koç yolculuğumuzun sürmesi pek mümkün değildi. Salakça bir sadakat anlayışına sahip olduğum için, daha ortada fol ve yumurta yokken "Bu iş yürümez, ayrılalım," dedim. Severek sonlandırdık görüşmeyi. İşte o, kafamızın çok güzel olduğu bir gün "Sende Bora tipi var," demişti. Nasılını sorduğumda, fiziksel özelliklerimi, bakışımı, gülüşümü falan anlatmıştı, o kafayla ikna olmuştum. Sonra bu aramızda bir oyun haline dönüşmüştü. Gittiğimiz yerlerde seçtiğimiz insanların isimlerini tahmin etmeye çalışıyorduk. Birkaç kez tutturduğumuz olmuştu. "Umut" gibi.

Umut, biralarımızı getirdikten sonra kapıda bize bakarak dikilmeye başladı. Kıvırcık saçlı, çok şirin bir kızcağız da geldi yanına. Bize bakıp fısır fısır konuşuyorlardı. Göz göze gelmemeye çalışıyordum ama imkânsız. Güler, bulunmaz yeteneğini sergilemeye karar verip ayı gibi geğirdiği için devamlı gülüyorduk. Ona doğru dönünce, arkasındaki casusları da görüyordum. Biralar bitince yenisini söylemek için Umut'a seslendi şakacı kızımız. Umut uçarak önümüzdeki boşları alırken, kıvırcık da herhalde bira doldurmaya gitti.

Bir süre sonra elindeki tepsiyle masamıza bordaladı, biralarımızı ve gerçek patates cipsini önümüze bıraktı. Servisi yaptıktan sonra iki eliyle tepsiyi vücuduna kapatıp bir şey söyleyecekmiş gibi durdu.

"Affedersiniz, bir şey sorabilir miyim? Siz dizilerde oynadınız mı hiç?"

"Evet, oldu öyle bir şey."

"Saçınızı kestirmişsiniz de, emin olamadık. Ama ben tanıdım sizi. Ablam çok âşıktı size. Nasılsınız?"

"Teşekkürler. Nejat ben, siz nasılsınız?"

"Sevda ben de. İyiyiz. Sizi görünce daha iyi olduk. Hoş geldiniz. Herhangi bir isteğiniz olursa lütfen söyleyin."

"Benim var, tuvaletin nerede olduğunu söyler misiniz?"

"Buyurun, göstereyim hanımefendi."

Güler, n'oldu yahu? Beğenmediğin mesleğimizin böyle avantajları da var. Çaba sarf etmeden biriyle tanışabiliyoruz mesela. Daha bir bira içtin, sidik torbandaki baskının nedeni çiş olamaz. Makyaj mı tazeleyeceksin, hayırdır? Az da olsa tanınan biri olmak, bazen işe yarıyordu. O anda içimde acayip bir galibiyet hissi oluştu. Kaç gündür bana etmediğini bırakmayan Güler, nihayet kim olduğumu hatırlamıştı herhalde. Alttan almanın kitabını yazmaya başlamıştım ki, tam zamanında benden bağımsız bir unsur gururumu okşamıştı. Çok iyi hissediyordum kendimi. Dükkânın içinden elinde tepsiyle Umut çıktı. Turşu, patlamış mısır ve antepfıstıklı karışık çerezi servis etti. O da bir şey söyleyecek gibi duruyordu.

"Ya, kusura bakmayın. Ben de oyuncu olmak istiyorum. Nasıl ilerlemem gerek?"

"Okul var mı Umut?"

"Yok. Lise mezunuyum. Giremedim üniversiteye. Geçen sene askerliği çıkardım aradan. Dayımın dükkânı burası, takılıyorum işte."

"22 falan mısın?"

"Hı hı."

"İzmir yakın buraya. Orada konservatuvara hazırlık kursları vardır. Birine gidip ders alman lazım. Ama çok geciktirme, yaş sınırı var. Şimdi kaç bilmiyorum, 23'tü galiba en son."

"Oyuncu tanıdıklar var İzmir'de. Onlara bir sorayım o zaman. Teşekkür ederim."

"Ne demek, yolun açık olsun."

Umut yanımızdan ayrılırken Güler geldi masaya. Çocuğa fazla samimiyetsiz bir gülücük attı, oturdu. Arkasını kollayarak masaya eğildi ve çok önemli bir sır verecekmiş gibi ciddileşti.

"Bu Umut kesin gay."

"O ne be?"

"İbne işte."

"Sana ne?"

Barış Abi'nin bu gizli santrfor hallerine bayılıyordum. Maç boyu hiçbir şey yapmıyormuş gibi dolanır, dakikaların tükenmesine yakın ortaya çıkıp topu doksana takardı. Rakip takım sus pus.

O esnada masaya bir kadın yaklaştı.

"Affedersiniz, Nejat?"

"Evet, benim."

"Mine ben, Hilmi'nin eşiyim. Telefonunuzu almıştım ama rahatsız etmek istemedim. Hilmi buralarda olabileceğinizi söyledi, bir bakayım dedim."

"Tam isabet, buyurun."

40'lı yaşlarında, esmer, kısa saçlı, zarif bir kadın. Güler'in yanına oturdu, bir süre dikkatlice teker teker süzdü bizi. Sakın ha... Bu da kafadan kontak değildir inşallah.

"Siz ne kadar büyümüşsünüz. Alımlı bir kadın olmuşsunuz. Siz saçlarınızı iyice kesmişsiniz ve gözlerinize hüzün gelmiş. Siz aynısınız Barış Bey. Dört yılda hiç değişmemişsiniz. Kusura bakmayın, dördünüzün bir fotoğrafı asılı Hilmi'nin çalışma odasında. Pearl Jam konserine gitmişsiniz, bir arkadaşınız da sizi çekmiş. Günaşırı bakı-

yorum size aslında. Hilmi bayılıyor beraber yaptıklarınızı anlatmaya. Uzun zamandır tanıyor gibiyim sizi. Ne iyi ettiniz de geldiniz."

Üçümüz de fotoğrafın çekildiği o günü çok net hatırlıyorduk. Güler, Ankara'daki cici babası kalp krizi geçirdiği için apar topar İngiltere'den gelmişti. Adamın yorgun kalbine by-pass yapılıp tehlike savuşturulduktan sonra, geri dönmek üzere İstanbul'a intikal etmişti. Barış Abi, kızının çok sevdiği grubun konserinde kafasını boşaltması için görev vermişti bana. Çoktan bitmiş biletleri cebren ve hileyle elde etmiştim. Sponsorum Hilmi Abi'ydi. Konsere gitmeden evvel, tek kullanımlık bir fotoğraf makinesi almıştım. Fotoğrafı çeken Elif'ti. Güler'le tanıştığım gündü.

"Ne içersiniz Mine Hanım?"

"Domates çorbası Umutçuğum. Uygunsanız tabii."

Buralarda biliniyordu demek ki. Öyle ya, dişçinin kız arkadaşı. Küçük yer, kaç dişçi vardır? Hilmi Abi kanal tedavisinde ustaydı. O eziyeti yaşayan biri Fizan'da olsa tanır bunu yapanın yedi ceddini. Mülki idareden, jandarmadan, polisten daha çok çekinirsin diş hekiminden. Gerçi bir manyakla tanışmıştım, "Bayılıyorum dişçiye gitmeye, oysun, çeksin, kulaklarım kaşınıyor, çok acayip hissediyorum kendimi," diye saçmalamıştı. Var böyle bünyeler de.

Umut, çok dikkat ederek elindeki kereviz saplı Bloody Mary'yi kadının önüne bıraktı.

"Afiyet olsun Mine Hanım."

15.

Bir tek kuş sütünün eksik olduğu mükellef bir sofradaydık. Hilmi Abi'nin işlerinin gayet tıkırında olduğu, içinde bulunduğumuz binanın her tarafından belliydi. Saray yavrusu bir evde, duvarlarında meşhur Türk ressamların eserlerinin asılı olduğu yemek odasında oturuyorduk. İki yardımcı etrafımızda pervane olmuş aperitif servislerini yapıyor, devamlı "Bir isteğiniz var mı?" diye soruyorlardı. Sinir bozucu bir vaziyetteydik. Barış Abi sonunda devamlı bir şeyler getirip götüren yardımcılardan usandı.

"Rica ederim, kül tablasını ve yemek tabağını değiştirmeyi bırakın. Rica ederim."

"Elbette efendim, nasıl isterseniz."

Buz kesti ortam. Birleşmiş Milletler gözetiminde yapılan bir barış görüşmesinde olabilecek en berbat duruma düşmüştük. Birazdan taraflar eski defterleri açacak, masadan hiç de iyi olmayan bir şekilde kalkacaklar diye çok korkuyordum. Arabulucu bendim. Barış Abi, görüşmeye olur verdikten sonra, hastalığıyla ilgili konuşulmamasını şart koşmuştu. Çünkü bu bilginin normal bir anlaşmaya izin vermeyeceğini düşünüyordu. Hilmi Abi'nin vicdanıyla değil, aklıyla konuşmasını bekliyordu.

"Tamam Barışcığım. Biz seninle çalışma odama gidelim mi? Orada biraz laflayalım. Bize izin verir misiniz? Çok sürmez, birazdan katılırız aranıza."

Beraber kalkıp odadan çıktılar. Mine arkalarından baktı, sonra bize döndü. Bir süre ölçtü bizi bakışlarıyla. Gayet soğuk bir tavırla yardımcılarına teşekkür etti, yarın öğleden sonra gelmek üzere evlerine gitmelerini rica etti. Bahar temizliği dönemlerinde, evlerindeki ıvır zıvırı almamızı isteyen çok zengin, çok asil ailelerin ortamlarına girmiştim. Hiç bu kadar tedirgin olduğumu hatırlamıyordum. Sanki birazdan yeni Hilmi Abi ve kız arkadaşı bizi bir ayine davet edecekti, sonrasında da ya seksüel ya da kanlı bir orji yaşayacaktık.

"Nasıl tanıştınız Hilmi Abi'yle?"

Aferin Güler. Gerçekten aferin. Bu garip havanın içinde edilecek en beylik lafı ettin. Bravo. Mine oturuşunu düzeltti, şarabından minik bir yudum alarak masaya eğildi.

"Merak ediyorsunuz değil mi? Sizinle paylaştığı güzel günlerden sonra ona neler olduğunu merak ediyorsunuz. Aslında kendisinin anlatmasını yeğlerdim, ama şimdi önemli bir meseleyi çözmek üzere Barış'la beraber. Size çok değer veriyor. Çok mutluymuş o zamanlar. Neredeyse her gün, birkaç dakikalığına bile olsa o günlere gidiyor. Bazen anlatıyor yaptıklarınızı, konuştuklarınızı, yaşadıklarınızı. Gerçekten güzel günlermiş, kıskançlıkla dinliyorum. Neyse şekerim, senin sorunun cevabıyla başlayayım. İsviçre'de bir sem-

pozyumda tanıştım Hilmi'yle. Diş Hekimleri Odası'nın görevlendirmesiyle oradaydık. Ben Aydın'dan katılmıştım, ülkenin çeşitli yerlerinden birkaç meslektaşımız daha vardı. Çok pahalı bir yapay diş teknolojisinin, gelir seviyesi düşük insanlara erişiminin kolaylaştırılmasını konuşuyorduk. Dünyanın her yerinden diş hekimleri sunumlar yapıyordu. Sıra Türkiye'ye gelince Hilmi çıktı sahneye. Fotoğraflarla, videolarla öyle bir sunum yaptı ki, yüzlerce diş hekiminin kalbini fethetti. O an bütün salonla beraber âşık oldum ona. Sonra sempozyumun yapıldığı otelin barında buldum onu. İnanılmaz üzgündü. Mükemmel bir iş yaptığını, gurur duyduğumu söylememe rağmen gülümsetemedim. Hızlıca bardakları yuvarladıktan sonra özel hayatındaki musibetleri anlatmaya başladı. Beraber gözyaşlarına boğulduk. Sıkı sıkı sarıldım, 'Ben seni bırakmayacağım, artık farklı olacak,' diye söz verdim. 'Benimle gel,' dedim, geldi. Burada tanınan bilinen bir ailenin mensubuyum. Şimdi ortak çalışıyoruz aynı işyerinde. Yani merak etmeyin, emin ellerde."

Oldum olası kuşkucu bir yapım vardır. İlk görüşte aşka inanırım aslında, başıma gelmişliği var, ama kadının anlattıklarından kıllanıyorum bir şekilde. Aşk meşk derken içinde bulunduğumuz saray tamamen şüphe uyandırıyor bende. Benim bildiğim Hilmi Abi, en yalınından küçük burjuva. Bu aristokrat havalar nereden gelme?

"Mine Hanım, kusuruma bakmayın. Ailenizde Osmanlı'dan gelen bir paşalık, beylik falan var mı?"

"Bende yok. Hilmi'de var. Annesinin vefatından sonra öğrendik. Dedesinin dedesi Tokat mutasarrıfıymış. Çok büyük üzüm bağları, bahçeleri varmış orada. Narince şarabı bunların ürünüymüş. Annesi göçtükten sonra miras işlemleri başladı, hayretle izledik olan biteni. Hilmi devretti haklarını, bir anda milyoner oldu. Ölüm hak, miras helal, öyle değil mi? Gelen parayla ne yapacağımızı bilemedik, sanat eserleri alalım dedik. İbrahim Çallı da aldık, Fikret Mualla da. Şirince'de bir evimiz vardı, evin duvarları dolunca yer bakındık. Bu evi yapmaya Özal zenginlerinden biri girişmiş. Hızla batınca natamam haldeki binayı satışa çıkardı, biz de aldık. İyi bir mimara verdik, sağ olsun istediğimiz gibi bitirdi işi. Şu gördüğün Burhan Doğançayları, sakladığımız Bedri Rahmileri de o ara aldık."

"Umarım yeterince güvenliğiniz vardır. Bu ev hırsızlar için Tutankamon'un mezarı gibi."

"Bizim güvenliğimiz, komşularımız Nejat. Hilmi burada öyle işler yaptı ki, onun kılına dokunamaz kimse."

Olabilir. Hırsızlığın namusu olduğunu bilirim, ama namussuz hırsızların olduğunu da bilirim. Çok inanmasam da, sevdiklerimiz güvende gözüküyordu. Hafiften gevşedim. Güler'i mavi yengecin bacaklarını hüpletirken görünce saldım kendimi. Mine, bardaklarımıza ata yadigârı şarapları doldurdu, sonrası karanlık.

16.

Sucuklu yumurta beni çağırıyor. Tam ekmeği banacağım, kaçıyor benden. Uçan kaçan sahan olur mu hiç? Bu yaklaşıyor burnuma, utanmazca gözlerimin önünde dolanıp uzuyor. Fışır fışır ses çıkarıyor, dokunamıyorum, sanki felç olmuşum. Suratıma tekrar yaklaştığında sıcaklığa uyandım. Güler, bir elinde sucuklu yumurta sahanı, bir elinde kamera tepemde dikiliyordu. Boynuma tasma vurmuş gibi geri geri giderek, evin balkonuna doğru sürükledi beni. Yine abartılmış bir kahvaltı masası. Herkes çok mutlu. Demek dün akşamki istişare olumlu geçmiş. Masaya otururken manzaraya takıldı gözüm. Kuşadası ayaklarımızın altında, Sisam karşımızda. Acaba Hilmi Abi ve Mine beni evlatlık edinirler mi? Vallahi sesimi çıkarmadan çok hayırlı bir evlatlık yaparım. Öyle mutlu yaşarız ki, ruhları bile duymadan sahip oldukları tabloları teker teker satar, Fenerbahçe'ye dünyaca ünlü bir topçu hediye ederim!

Sucuklu yumurtaya giriştim, kaliteli bir harman olduğunu her yudumda anladığım çayı da yuttum. Sigaramı yakıp rahatladım. Karşımdakiler beni gülümseyerek izliyorlardı. Güler elinde kamerasıyla, sanki birazdan müthiş bir oyunculuk gösterisi yapacakmışım gibi dikkatle beni çekiyordu.

"Bir şey mi kaçırdım? Neden bakıyorsunuz öyle?"

"Şu yediklerini iyice bir sindir, bir şey göstereceğim sana."

"Peki Hilmi Abi."

Yol arkadaşlarımın neşeli hallerine anlam veremeden bir bardak daha doldurdum. Çayın karışımını çok merak ediyordum ama sormadım. Sorsan n'olucak? Kim bilir kaç paradır. Acımadan içtim. Bağırsaklarım çalışmaya başladı, tuvalete gittim. İşimi bitirip masaya dönerken Hilmi Abi odasını işaret etti, oraya yönlendik. Oturttu beni, bir tüpe bağlı olan şeffaf solunum hortumunu burnuma dayadı. Tüpün musluğunu açtı, 30 saniye içinde dünyam değişti. Saçımın telinden ayak parmaklarıma kadar huzur yayıldı bedenime. Operasyonu bitirdikten sonra koluma girip balkondaki arkadaşlarımızın yanına götürdü beni. Güler, yüzüme yayılan sırıtmayı kaydediyordu.

"Nedir bu sihirli iksir? Benzer şeylere denk gelmiştim ama böyle teknik bir uygulamayı bilmiyorum."

"Azot. Diş tedavileri sırasında genellikle çocuklar için kullanılıyor. 'Gülme gazı' diye geçer. Arada takılıyoruz, arkadaşlarımıza da ikram ediyoruz."

Ha, "bebe cevizi" gibi bir şey. Barış Abi'yi de böyle eyledin yani. Tamam, herkes mutlu, bir zararı yok. Kalıcı etkisi, bütün kimyasallar gibi, belli bir vadede gösterir kendini. Yeni Hilmi Abi ve Mine çoktan uçmuştu zaten. Pırıl pırıl bir kafaya erişmiş, maddi gücün de verdiği rahatlıkla kraliyet ailesi mensubu gibi gamsız yaşıyorlardı. İyi ki Barış Abi'nin hastalığından bahsetmemiştik. Yoksa peri masalı bozulacak, hayatın gerçeklerini azot değil, eroin bile bastıramayacaktı. "Ölümün olduğu yerde daha ciddi ne olabilir?"

Uzun süren kahvaltıdan sonra balkonda takılıyor, çalan Latin ezgileri eşliğinde bazen dans ediyor, bazen muhteşem manzaraya keyifle bakıp eski günlerden konuşuyorduk. Birden, acayip bir araba kornası sesiyle irkildik. Mine, "Selin geldiii!" diyerek kapıya koştu. Hilmi Abi, meraklı bakışlarımızı görünce aydınlattı bizi. Mine'nin önceki evliliğinden olan kızıymış, İzmir'de okuyormuş, hafta sonları canı isterse yanlarına geliyormuş. Açılan kapıdan aynı yaşlarda, aslan gibi dört kız girdi içeri. Mine'yle teker teker öpüştükten sonra bize doğru yöneldi biri.

"Merhaba, Selin ben. Sen Barış'sın, sen Güler, sen de Nejat. Kusura bakmayın yoldan geldik, önce biraz rahatlayalım. Muck, babacık."

Mine'nin eşliğinde gaz odasına girdiler, kısa bir süre sonra merdivenlere koşup bahçedeki havuza indiler. Bağrışlar ve suya atlama sesleri azalınca, gayriihtiyari balkonun kenarına gidip aşağıya baktım. Dört kız suda salınıp gülüşüyorlardı. Selin'le bir an göz göze geldik, bikinisinin üstünü çözüp memelerini ortaya çıkardı. Elektrik çarpmış gibi geri dönüp yerime oturdum. Kameraya gözünü dayayıp daha önce çektiklerini kontrol eden Güler benim bu ani hareketimi fark etti, kalkıp aşağıya baktı, kızlara el salladı.

"Gelsenizeee!"

"Müdür, çağırıyorlar, gidelim mi?"

"Yok ya, iyi böyle."

"Korkma ya, boğulursan falan kurtarırım seni. Ankara'nın klorlu havuzlarından antrenmanlıyım."

"Sen git, gelirim belki sonra. "

Bıçağı böğrüme sokup sonra da çevirmek istiyordu Güler. Hiç düşünmeden indi aşağıya. İhtiyar heyeti, benim de gitmem için baskı yapmaya başladı. Ayık kafayla suya giremediğimi söyledim, müsaade isteyip buzdolabına gittim ve bir bira kaptım. Hilmi Abi ve Mine, Barış Abi'yi orada kalmamız için ikna etme çabasına giriştiler. Seyahate çıkma nedenimizi anlatmamaya gayret ederek nazik tekliflerine karşı koyuyordu Barış Abi. Üçüncü birayı almaya gittiğimde, buzdolabındaki votka şişesine takıldı gözüm. En yakınımdaki bardağa biramı devirip üzerine votka ilave ettim. Böyle birkaç tur yaptıktan sonra şahsiyetime kavuştum. Barış Abi hala çok kalamayacağımızı, Bodrum'da görmesi gereken arkadaşları olduğunu anlatıyordu ev sahiplerine. Bir anda bu muhabbetin fazla uzadığını düşündüm, abimi kurtarmak için davrandım.

"Gerçekten buradan ayrılmak istemez insan. Barış Abi kibarlığından söyleyemiyor, benim yüzümden gidiyoruz Bodrum'a. *Barmaid* bir sevgilim var, biraz kıskanç. İkimizin de tanıdığı bir kız arkadaşla muhabbetimi yanlış anladı, 'Bodrum'dan iyi bir teklif geldi,' deyip kayboldu ortadan. Onu bulmam lazım, çünkü çok seviyorum. Orada birine kapılmasından korkuyorum. Bilirsiniz, Bodrum'un sağı solu belli olmaz. Bir an evvel gitmemiz lazım. Seni görelim diye uzattık yolumuzu Hilmi Abi, yapma etme, sal bizi."

Hilmi Abi bir anda ciddileşti. Yanımdaki sandalyeye oturup elini omzuma koydu. Mine'ye garip bir bakış attı, kadın kalkıp aşağıya inmek üzere merdivenlere yöneldi. Onun uzaklaştığından emin olunca gözlerimin içine bakmaya başladı.

"Neco, dün Barış'la konuştuk. Sana da söyleyeyim. Çok özür dilerim olanlar için. Peşinden gitmeyi daha değerli bulduğum bir kadın için çok güzel bir arkadaşlığı feda ettim. Kardeşimin beni uyarmasına kapattım kulaklarımı. Aşk biraz böyle bir şey. Akıl hastalığı gibi. Aşığın da maşuğun da kim olduğu, nasıl bir insan olduğu önemini kaybediyor. Gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Kulağım hiçbir şeyi duymuyordu. Hata ettim. Belki de hayatımın dersi oldu. Bak, yaşadığım şehri bile değiştirdim bu yüzden. Mine iyileştirdi beni. Çok da kapılma birine diye söylüyorum bunları. Etrafına bak, başkalarına şans ver."

Elimden tutup balkonun kenarına çekti beni. Aşağıdaki kızlar üstlerini çıkarmış güneşleniyor, Güler'le Mine eş zamanlı kulaç atarak havuzda bir aşağı bir yukarı yüzüyorlardı. Sanki şeytan yeryüzünün en akıl çelici vahasını gösteriyordu bana. Neredeyse bir haftadır yaşadığım sınavı bilmeyen Hilmi Abi, fena bir işkenceyi reva görmüştü bana. Barış Abi'ye baktım, "Sen soktun, sen çıkar," der gibi gülümsedi. Yalan yalanı doğurur. Devam etmek zorundaydım.

"Melis, sevgilim, hamile abi."

Elindeki kahve bardağını masaya koydu, sol omuzuma sertçe iki kez vurdu.

"Geçmiş olsun, yolunuz açık olsun."

17.

"Müdür, yazmaya başladın ha. Nerenden uydurdun 'Sevgilim hamile,' meselesini?"

"İki arkadaşımın hikâyesini birleştirdim. Can havliyle çıktı ağzımdan işte."

"Ne acayip adamsın. Mis gibi ortam vardı. Kızlar da sana hasta olmuşlardı. Bir yere yetişmiyoruz ki, kalırdık hafta sonu, mıncıklardın istediğini."

"Ha, oldu. Sana da eğlence çıkardı, değil mi?"

"Ne yalan söyleyeyim, çekerdim kameraya salak hallerini. Öyle bakma, sen de yapıyorsun aynı şeyi. Arada fotoğrafımı çektiğini görüyorum. İnkâr etme boşuna."

"Yahu, iki makara film aldım yanıma. Siyah-beyaz. Doğa resimleri çekerim dedim. Daha bir kere bastım deklanşöre, ne alakası var seninkiyle."

"Assos'ta denizden çıkarken çekmedin beni yani?"

"Tövbe estağfurullah. Gün doğuyordu arkamızdan, gölgeli güneşli şahane bir ışık vardı, nasıl görünüyor diye bakıyordum. Affedersin."

Çekmiştim tabii. Yalana başlamıştım artık. Söylediklerimi unutmazsam devam ettirebilirdim bu dümeni. Hafızama güveniyordum ama, bir yerde falso vereceğime de kesin emindim. Yolda giderken arkanda sadece geçtiğin yerleri ve insanları bırakırsın, yaşadıkların kalır aklında. Hele birileriyle berabersen yolculukta, ortak bir hafıza oluşur, birinin bir şeyi yanlış hatırlaması bile ihanete girer.

Söke'de benzin alma bahanesiyle mola vermiştik. Barış Abi, Kuşadası'ndan çıkar çıkmaz Bodrum'da pansiyon işleten arkadaşını aramış, kolay bir tarif aldıktan sonra hemen aracın arkasındaki yatağına kıvrılmıştı. Benzin istasyonunda kahve içerken Güler'le küçük bir toplantı yaptık. Sorumlu davranmadığımızı kabul ettik. Tamam, adamın keyfi yerindeydi ama dinlenmeye pek fazla zaman ayırmıyordu. Dün ve bugün ölçüyü biraz kaçırmıştık. Apar topar çıktığımız için, tansiyon işini de Bodrum'a bırakmıştık. Üstelik hafta sonu olduğundan ya nöbetçi eczane arayacak ya da hastanenin aciline girecektik. Ayrıca nasıl bir "eski dost"la karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Kim olursa olsun, neyle karşılaşırsak karşılaşalım, akşamı sakin geçirmeye karar verdik. İrademizin fon müziği olsun diye CD oynatıcıya Fikret Kızılok sürdük ve yola çıktık. Didim, Milas derken Bodrum'a girdik. İşi garantiye alıp devlet hastanesinin acilinde tansiyon ölçtürdük, sıkıntılı bir durum yoktu. Ragıp Abi'ye raporumu verdim, sonra Gümüşlük'e doğru sürdük.

92 yılının yazında tanışmıştım Bodrum'la. Tezgâhtan arkadaşlarla yaptığımız ilk otostop seyahatinin duraklarından biriydi. He-

pimizin ilk gelişiydi, köy, koy falan bilmiyorduk. Otogara gidip dolmuşlara binenleri seyretmeye başladık. Hali tavrıyla kafamızın dengi görünen ya da bir yerlerden tanıdık gelen birine rastlarsak, o nereye gidiyorsa oraya gidecektik. Nihayet uygun vasıflarda, bizim yaşlarda sevimli bir çift Gümüşlük dolmuşuna bindi. Aramızdan biri ücreti sormak için şoförün yanına gitti, geri döndüğünde söylediği rakamı fazla bulduk. Zaten yaptığımız bu enteresan seyahat türünün kuralı, yol ve konaklamaya asla para harcamamaktı. Şehir içinde otostop yapmanın faydasız olduğunu da zor yoldan öğrenmiştik. Merkezde kalmaya karar verdik. Sonraki yıllarda birkaç kez daha yolum düştü Bodrum'a. Barlar Sokağı'ndan yürüyerek en fazla beş dakika uzaklıktaki yerlerde kaldım hep. İki sene önce tek bölümlük bir dizi işi geldi. Yalıkavak'ta bir tatil köyünde çekilecek yazlık bir proje. Atladım gittim, bir hafta çalıştım. İş bitince ücretimin yarısını verdiler. Dizide çalışan oyuncu arkadaşlarımdan biri Gümüşlük'te pansiyon işletiyormuş. Davet etti, altı sene evvel gidemediğim yeri görme fırsatını kaçırmadım. Gümüşlük koyuna hâkim bir konumdaki pansiyonun bahçesine girdiğimde, Devlet Tiyatrosu'ndan tanıdığım ve çok sevdiğim abilerimle karşılaştım. Çok güzel günler geçirdik. Öyle ki, ertesi sene şartları zorlayarak aynı ekiple tekrar buluştum. Şimdi, aradan daha bir sene geçmeden geri dönüyordum. Yazın ortasında bile pek hareketli olmayan köy nasıldı acaba?

Sahile doğru ilerlerken Barış Abi arkadaşını arayıp telefonu bana verdi, onun yardımıyla ilerledik, toprak bir yolun başında karşılaştık. Dal gibi ince ve fiyakalı abimiz önümüzden yürüyerek park edeceğimiz yere götürdü bizi. Arabadan inince Barış Abi'yle sıkı sıkı sarıldılar. Tanışma faslından sonra yeşillikler içindeki bahçeyi gösterdi.

"Hadi, mangalı yaktım. Acıkmışsınızdır."

Kayrak taşlı yolda Hakan Abi'nin peşi sıra ilerledik. Sağımızda kalan iki katlı binada apart odalar olduğunu söyledi. Solumuzda ise birkaç bungalov vardı. Hepsi boşmuş henüz. Aralarından geçtikten sonra, tek katlı başka bir yapıya girdik. İçinde mutfak ve yemek salonu da bulunan idare binasıymış burası. Oradan çıkınca cennete

ulaştık. İrili ufaklı ağaçlarla dolu bir bahçe, önünde plaj, sonrasında dingin deniz ve muhteşem gökyüzü... Burayı hiç bilmiyordum. Hoş, iki yazdır kaldığım pansiyon dışında, sahilde sadece bir-iki yer biliyordum. Ağzımız açık çevremize bakarken, Hakan Abi ağaçların altındaki geniş koltuklu oturma grubuna buyur etti bizi. Yanıma oturan Güler'i gözleriyle takip etti.

"En son gördüğümde dört yaşında falandın herhalde. Gölbaşı'na pikniğe gitmiştik."

"Öyle mi?"

"Filiz bir sürü fotoğraf çekmişti o gün. Kim bilir nerededir..."

"Yaktık oğlum hepsini. En az on yılımızı yaktık bahçede. Hatırlasana, Ankara duman altıydı. Kitaplar, arkadaşlarla çekilen fotoğraflar, telefon defterleri, hepsi kül oldu."

"Doğru. Neyse, hoş geldiniz. Ne içersiniz, ne söyleyeyim? Çay, kahve?"

"Çocuklara bira söyle Hakan. Ben de bir sade kahve alırım."

Seksenlerin Türk hafif müziği şarkıcılarına benzeyen, diksiyonuna önem vererek konuşan Hakan Abi lokantaya doğru elini kaldırdı. 14-15 yaşlarında sevimli mi sevimli bir oğlan çocuğu koşarak geldi.

"Canım, abinle ablana bira getiriver. Kiraz Hanım'a da söyle, bir orta, bir sade kahve yapsın."

"Tamam Hakan Bey."

Çocuk geldiği gibi hızla geri gitti.

"Müdür, denize gireceğim, geliyor musun?"

"Yok."

Aslında, "Senin gibi su kuşu değilim ben. Ayrıca tatil yapmıyorum. Karşılaştığım insanları gözlemleyip yazacağım hikâye için malzeme topluyorum. İşim var yani," demek isterdim, ortam müsait değil. Ters bir bakış attım, çocuk gibi omuzunu silkti, iki saniyede soyunup girdi denize.

"Niye 'müdür' diyor sana?"

"Öyle uygun gördü."

"Sen ne diyorsun?"

"Güler diyorum. Kadınlara lakap takmayı sevmem."

"Bravo. Okuyor musun Nejatçığım?"

"Konservatuvar mezunuyum, tiyatro."

"Oooo, ne güzel. Oynuyor musun bir yerlerde?"

"Arkadaşlarla bir barda oynuyorduk, bitirmek zorunda kaldık. Arada dizilerde oynuyorum. Ufak tefek roller."

"Olsun. Daha gençsin, büyür o roller. Bu işler biraz da şansla ilgili. Gençken Barış'la ben de uğraştık tiyatroyla. Anlatmıştır belki maceralarımızı."

"Anlatmaz ki bir şey. Ancak sorarsan."

"Olur mu canım öyle şey! Bayılır anekdotlar anlatmaya. Değil mi Barış?"

"Yoruldum artık Hakan. Evden bile çıkmıyorum. Gelen giden oluyor, onlarla muhabbet ediyorum biraz."

"İyi ki geldin o zaman. Dinlenirsin burada. Hanım alışverişe gitti, döner birazdan. Güzel bir masa kurarız. Çok seveceksin Femke'yi."

"Nereli?"

"Hollandalı. Özel bir kolej var Bodrum'da, orada İngilizce öğretmeni."

"Evlendiniz mi?"

"Evlenmedik ama evli gibi yaşıyoruz. İki yıl oldu."

"Güzel."

Biralar, kahveler geldi. Güler denizden çıktı. Femke de katıldı sonra aramıza. Kızıl saçlı, çilli yüzlü, sporcu vücutlu bir kadın. Getirdiği poşetlerden birini, dudağından öperek Hakan Abi'ye verdi. Kasabın köftesi çok meşhurmuş, biber ve domates eşliğinde mangala dizildiler. Sevimli çocuk iki dakikada masayı kurdu. Yardım etme ısrarıma başarıyla direndi. Barış Abi müzik istedi, Güler kendi dük-

kânıymış gibi arşivi kurcalamaya başladı. Kiraz Hanım salatayı getirdi. Hep beraber oturup mangaldan tabaklara tek yönlü uçuş yapacak köfteleri beklemeye koyulduk. Yıllar evvel Gölbaşı'nda yapılan pikniğin bundan bir farkı yoktu herhalde. Arabaya koşup fotoğraf makinemi aldım. İleride sakıncası olmayacak, yakılmak zorunda kalınmayacak bir kare yakalamaya çalıştım.

18.

Hakan Abi ve Barış Abi hiç mavra yapmadan tavla oynuyorlar. Ben de yancıyım. Güler hamakta uzanmış, yanındaki sandalyede oturan Femke'yle sohbet ediyor. Müzik güzel. Birazdan batacak olan güneşin paletindeki renklerle yapacağı resmi bekliyoruz. Hafif esintiyle ağaçlar salınarak müziğe eşlik ediyor, dalgalar da arada ritim tutar gibi kumsala vuruyor. Bahçenin önünden geçen insan sayısı gittikçe azaldı. Bu tarihlerde turist bulamazsın zaten. Sadece Bodrum'un içinden gelen, hafta sonunu sakin geçirmek isteyen insanlar var. Onlar da balık lokantalarındaki masalarına kurulmuşlardır artık. Tabiat Ana'yla baş başayız. Keyfimiz yerinde. Arkadaki otoparkın mıcır döşeli yoluna giren bir araba sesi, sonra ani bir fren ve açılıp kapanan kapı gürültüleriyle kendimize geldik. Hakan Abi müsaade isteyerek kalktı. Femke de peşinden. Barış Abi, Güler ve ben tedirginlikle birbirimize bakarken arka taraftan çok neşeli bağırışlar işitip rahatladık. Bir süre sonra bizimkiler sarmaş dolaş bir halde, 30'lu yaşlarında iki çiftle beraber şarkı söyleyerek bahçeye girdiler.

"23 Nisan kutlu olsun,

Sevinin küçükler, övünün büyükler,

23 Nisan kutlu olsun."

Her hallerinden kafası güzel olduğu anlaşılan coşkulu arkadaşlar, takdim edilmeyi beklemeden büyük bir içtenlikle teker teker sarıldılar bize. Biraz önce çalıştığı laboratuvarı patlatmış deli bilimadamı gibi gözüken biri, "Rakı içmeyen var mı?" diye sorup, cevabı umursamadan elindeki balık dolu poşetlerle mutfağa gitti. Hakan Abi zaten kurulu olan masayı gösterdi.

"Baskın yedik, hiç direnmeden teslim olalım, buyurun. "

Aramıza yeni katılanların şamatası kısa süre içinde yerini sessizliğe bıraktı. Hep beraber denize doğru hilal şeklinde dizilip karşımızdaki muhteşem manzarayı izlemeye koyulduk. Pembe-mavi fırça darbeleri yerini lacivert tuvalin üzerindeki parlak sarı noktalara bırakırken, gözlerimizi birbirimize çevirip bu güzel ânı paylaştığımız için tebessüm ederek huzurlu bir kutlama yaptık. Esmer, kömür gözlü kadın, üçümüze bir şey der gibi baktı, hatırladım.

"Ya, affedersiniz. Size tansiyon ölçtürmüştük, değil mi?"

"Evet. Bir sorun yok umarım?"

"Yok. Öyle rutin bir kontrol. Pimpirikli doktor arkadaşımız İstanbul'dan çıkarken tembihledi de, her gün abimin tansiyonunu ölçtürüyoruz. Nöbetçi eczane aramayalım diye size gelmiştik."

"Yarın burada mısınız?"

"Evet."

"Tamam. Turgutreis'te eczacı bir arkadaşım var. Haber veririm, gelir ölçer."

"Zahmet olmasın?"

"Ne zahmeti canım, iki bira ısmarlarsınız o kadar."

"Anlaştık, teşekkürler."

Barış Abi sazı elime almamdan memnun görünüyordu. Güler de kanka olduğu Femke'nin yanından çaktırmadan göz kırptı. Gerçekten "müdür" müydüm acaba? Okul hayatımın çoğunu sınıf başkanı olarak geçirmiştim. Hızlı karar alıp sorunlara bir şekilde çözüm ürettiğim için böyle bir göreve layık görmüştü arkadaşlarım. Annem hep dışişlerinde çalışmamı, yurtdışında devletimizin yüksek menfaatlerini koruma görevinde olmamı istemişti. Kuzguna yavrusu şahin görünür. Üniversite sınavına yakın anarşist fikirlere kapılınca, kadının umudunu boşa çıkarmıştım. Olamadım anne, üzgünüm.

Gelen arkadaşların ikisi Femke'nin çalıştığı okulda öğretmendi. Bilimadamı gibi görünen beden öğretmeni, Çerkes kızı gibi dik du-

ran da matematikçi. Hemşire hanım, bedenciyle beraber. Birbirlerini çok sevdikleri belli. Çerkes kızının yanında ise bir bar işletmecisi var. Sanırım daha flört aşamasındalar. Bol şans kardeşim, işin zor. Bunların neşeli antre yapmalarının nedeni, yarın okulda yapılacak olan 23 Nisan kutlamasının iptal edilmesiymiş. Önce servisçiler yan çizmiş, "Yarın pazar, niye çalışıyoruz?" diye. Sonra velilerin bazıları "Göndermeyelim çocuğumuzu," demişler. Meğer dün biz Kuşadası'ndayken deprem olmuş Denizli'de. Biz hiç hissetmedik ama buradakiler biraz sallanmış. 17 Ağustos'un üzerinden yıl geçmedi daha. Bir sürü hali vakti yerinde olan tanıdık, İstanbul'daki evlerini kapatıp buradaki yazlıklarına yerleştiler. Onların travması depreşmişse, kulaktan kulağa yayılan bir salgın olmuştur. Zaten özel okul, çok düşünmeden kutlamayı iptal etmişlerdir. Olsun, seneye kutlarsınız. Kutlarsınız da, biz yine kalabalık bir partinin içinde bulduk kendimizi. Bu akşamı sakin geçirecektik, kabul olmayacak duaya âmin demişiz meğer. Şükür, şu âna kadar Barış Abi alkol namına bir şey tüketmedi. Hisleri kuvvetli olduğu için, Güler'le benim çekincemizi anladı herhalde.

Hakan Abi, müşteriden sayılmadığımız için çalışanlarını eve gönderdi. İmece usulü yemek masasını tazeledik. Bu sefer mangala bedenci abi geçti, itinayla hazırladığı çipuraları ızgaraya sermeye başladı. Kiraz Hanım'ın gitmeden evvel hazırladığı nefis meze ve otlar da yayıldı masaya. Barcı arkadaş rakıları doldururken, sıra ona geldiğinde Barış Abi bardağı ters çevirdi.

"Ağzıma beynimi çalacak bir hırsız koymam."

"Nasıl abi?"

"Kovboy filmlerinden bir replik. Dün gece biraz fazla kaçırdım. Bu akşam beni mazur görün. Yarın ziyadesiyle telafi ederim. Afiyet şeker olsun."

Güler'e baktım, gözleri buğulanmıştı. Yanındaki ecnebi kadın onun halini fark edip "Ne dedi?" diye sordu galiba, babasından gözlerini ayırmadan bir şeyler anlattı. O an, bir kız çocuğum olsun istedim. "Aşkın en saf hali bu olsa gerek," diye düşündüm. Eliyle saçını düzeltirken bana baktı, sol yanağından gizlice süzülen bir damla rakı bardağına düştü. Mey haline gelmiş içkiyi bana doğru

kaldırdı, bildiğimiz bilmediğimiz bütün kavramları içeren bir kafa selamı yapıp zamanı yudumladık.

* * *

Masayı kurduğumuz gibi el birliğiyle topladık. Sabah nöbete gidecek olan hemşire hanım ve bedenci bey odalarına çekildiler. Sarhoş mu oldu, trip mi yaptı anlamadığım barcı da "Ben yatıyorum," diye uzadı. Barış Abi rahat uyumak için Güler'den Amsterdam sigarası istedi. Hava iyice serinlemişti, mangalın söndüğünden emin olduktan sonra içeri girdik. Sabah *brunch* varmış, masaları düzenledik. Hakan Abi, sadece mutfağınkini açık bırakıp bütün ışıkları kapattı. Femke, Güler, Barış Abi ve Hakan Abi sigaralarını tüttürürken Çerkes kızıyla ben rakıya devam ettik.

"Yarın hava bozacak. Kimse gelmez kahvaltıya. Yine de hazırlanmamız lazım, biz müsaadenizle kalkalım. Siz istediğiniz zaman çıkarsınız. Açelya var çıkışta sağda, kapıyı kilitler, saksının altına koyarsınız anahtarı. Üst kattaki odalarda kalın, onlar daha ferah. Anahtarları üzerinde. Kalkınca görüşürüz. İyi geceler."

Hakan Abi ve Femke el ele tutuşup kapıya doğru giderlerken bir anda durdular. Anlaşmış gibi dönüp, düet yaparak konuştular.

"Ne iyi ettiniz de geldiniz Barış."

"Hakan *misses you*."[1]

"İstediğiniz kadar kalın."

"Güler, *talk to him*."[2]

El sallayıp kapıdan çıktılar. Rakıyı fondipleyip yenisini doldurmak için mutfağa gittim. İşlemi tamamladıktan sonra meze dolabının üstündeki adisyon defterini aldım. Olur bazen. Mekâncı önden kaçar, "İçtiğinizi yazın, kapıyı çekin çıkın," der. Kimseye hesap açılmamış. Ne yapacağımı bilemedim, masaya geri döndüm. Barış Abi su şişesini alıp ayaklandı.

1. (İng.) Hakan seni özlüyor. (Y.N.)
2. (İng.) Güler, konuş onunla. (Y.N.)

"Ben arabada kalmak istiyorum. Çok rahat ettim o yatakta. Hem boşuna oda işgal etmeyeyim. Yarın gelen falan olur, işlerine mâni olmayayım."

"Tamam. Ben de seninle kalırım abi."

"Oğlum, yat uyu işte adam gibi!"

"Uyuyamam ki. Aklım sende kalır. Amatör kampçısın nihayetinde."

"Düzenimizi bozmayalım, ben de sizinleyim baba."

Barış Abi ikiye bir kalınca ısrar etmedi, kapıya doğru yürümeye başladı. Hemen fırladım arkasından. Beraber araca vardığımızda kapıyı açıp hızlıca yatağına uzandı. Yarım kontak yapıp pencereleri havanın durumuna göre ayarladım, uyku tulumlarını aldım.

"Çamaşır makinesi vardır burada herhalde. Kaç gündür aynı şeylerle yatıp kalkıyoruz. Değişelim yarın."

"Tamam abi, yarın kalkınca sorarım."

"Yazık, ne güzel de kız. Çok yalnız herhalde."

"Kim abi?"

"Matematikçi kız. Hiç hoşlanmıyor çocuktan. Mecburmuş gibi oturuyor yanında. Yardım ister gibi baktı bana hep."

"Senden hoşlanmıştır belki? Yakışıklı adamsın."

"Hadi lan, hadi. İyi geceler."

"İyi geceler abi."

Kapıyı yarım kapattıktan sonra güneşin doğacağı tarafa baktım, ağaçlar arabayı koruyordu. Bulutsuz bir gün dahi olsa, aracın içi 11.00'den önce ısınmazdı. Sabaha karşı düşecek çiyden ya da nisan yağmurundan korunmak için tente çok faydalı bir aksesuvardı. Ancak o tarafın zemini mıcırla kaplı olduğu için, altımıza sereceğimiz matlarla rahat edemezdik. Bahçe tarafındaki pergolanın altına yayılsak, bu sefer de Barış Abi'den uzaklaşacaktık. Maazallah, adam rahatsızlansa seslenebileceği kadar yakınında olmalıydık. Gidip gelirken bungalovların önünde büyük minderler görmüştüm. Hiç düşünmeden minderleri ikişer ikişer çekerek arabanın yanına getirdim

ve çok rahat yataklar hazırladım. Tenteyi de açtıktan sonra kızların yanına döndüm.

"Nerede kaldın müdür? Babamı ayağında mı salladın?"

"Hayır prenses, asil varlığınızı rahat ettirmek için saray inşa ediyordum, size layık değil ama..."

"Otur, otur. Pınar Ablamızın derdi büyük. Bir akıl verirsin belki."

"Ben mi akıl vereceğim? Hayırdır ya? Bende akıl varmış da haberim yok muymuş?"

"Oğlum, erkek dünyasından tüyolar vereceksin işte. Bu barcı abinin hareketleri bir tuhafmış, anlamıyormuş Pınar. Doğru mu ablacığım?"

"Doğru valla. Çok iyi çocuk aslında. Yedi aydır görüşüyoruz, her şey yolundaydı, sevgili olmuştuk. 15-20 gündür soğuk davranıyor. Anlamadım gitti."

"Gönül Abla'ya mektup yaz," diyeceğim, olmayacak. Güler'in kafası güzel olmuş, kadın da yiyor bunu, o kadar belli ki. Şimşek çakan gözleri var, üstüne matematik öğretmeni. Bodrum'u seçmiş bir de yaşamak için. Devlet okulu değil ki tayinin çıksın, bile isteye gelmişsin. "Hayat matematiktir," derdi güzel bir abim, bu kadın hayatın ordinaryusu. Yemezler'de inecek var. Güler'e baktım, o da bana bakıyor bir şey söyleyeyim diye. Şak! Gözbebeğinde muzip bir ışıltı gördüm, uyandım işe. Kafa buluyorlar benimle. Oynadığı role eleştirel bakan, kötü bir "epik oyunculuk" denemesi. Yer mi lan Müşfik Kenter'in öğrencisi? Alın size bedava oyunculuk dersi.

"Pınar Hanım, nasıl söylesem bilmiyorum. Siz bu arkadaşla ekim ayı gibi mi tanıştınız?"

"Doğrudur Nejat Bey."

"Sezon sonu yani. Bar işletiyor Bodrum'da, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi de sezon başı geliyor, değil mi?"

"Yani... Haftaya biraz hareket başlar."

"Tamam işte, sorununuz bu; hareket. Gece, alkollü ortamda çalışan birinden bahsediyoruz. 'Harekette bereket vardır,' derler. Neden sizin için bu bereketten mahrum kalsın? Bir sürü kadınla tanışacak, ayartılacak, manipüle edilecek, belki de dibi düşecek birine. Nasıl engelleyeceksiniz bunu?"

"Sevgimle."

"Sevginizle. Güzel. Nereliydiniz siz?"

"Adapazarı."

"Burası Bodrum. Nam-ı diğer *bedroom*.[1] Buraya gelen her cinsten, her yaştan, her türden insan, aklının ucundan dahi geçmeyen biriyle sevişme ihtimalinin olduğunu bilir. Sevgi burada geçer akçe değil yani. Yol yakınken memleketinize dönün. Kusura bakmayın, biraz açık konuştum. Güler, rakımı doldurur musun?"

Bardağımı alıp mutfağa gitti bizimki. Pınar ne yapacağını bilemeden kalakaldı. Ağlamayı beceremeyeceği kesin. Güler'in arkasından baktı, kıvrandı biraz. İç geçirdi gerçeği hazmetmeye çalışırmış gibi. Bir şeyler söylemeye çalıştı, olmadı. Zaman geçiriyor aklınca. Nihayet kurtarıcısı gelip rakımı önüme koydu. Kocaman bir yudum aldım.

"Siz gidin kumda oynayın. Ben de bir duble daha içip yatacağım zaten."

Sıktılar kendilerini. Kızardılar bozardılar, sonunda ikisi de patladı. Yahu, uyandıracaklar milleti. Ama seyircinin, oynadığın oyuna verdiği tepkisini durdurabilir misin? Hâşâ. Olacağına varsın, bana ne? Sakinlediler biraz. Pınar ayağa kalktı.

"Herife çok berbat davrandım bugün. Gireyim koynuna da gönlünü alayım. Sabah görüşürüz. Ha, bu arada fena yakışıyorsunuz. Allah nazardan saklasın."

Bombayı bıraktı, yürüdü gitti. Utangaç çocuklar gibi kafamızı önümüze eğdik. Güler masadaki bardak, tabak, çatal, bıçak ne varsa toplamaya başladı. Ben de mutfaktan bir tepsi alıp ona komilik yap-

1. (İng.) Yatak odası. (Y.N.)

tım. Hiç konuşmadan züccaciyeyi sudan geçirip bulaşık makinesine dizdik. İşimiz bitince Güler mekândan çıktı. Kendime verdiğim sözü tutup bir duble daha koydum, bin bir türlü düşünce içinde karanlığa doğru baktım. Yeterince zaman geçirdiğime karar verince mutfağa gidip bardağımı yıkadım, kapıyı kilitleyip anahtarı söylenen yere koydum. Kampımıza vardığımda Güler tulumunun içine kıvrılmış, hareketsiz duruyordu. Ses çıkarmadan ayakkabılarımı çıkarıp yatağıma uzandım. Barış Abi'nin horlamasına uzağımızdaki bir gece kuşu eşlik ediyordu. Onları gözüm kapalı dinlerken başka bir ses girdi araya.

"Sabah yumurtam kayısı kıvamında olsun. Yoksa külahları değişiriz Sebastian."

19.

Alt Kemancı'dayım, Santana beni tuvalete götürüyor. "Abi bıraksana, hayırdır?" diyorum ama herifin parmakları mengene gibi, ne kadar kurtulmaya çalışsam olmuyor. Birazdan kötü emellerine alet edecek beni.

Acıyla uyandım. Yarı açık bıraktığım arabanın kapısına vurmuşum kafayı. Gözüme kan indi, sağımı solumu şaşırdım. Güler suratımı tuttu, tişörtünün altından bir parça yırtıp oluk gibi akan kanı durdurmaya çalıştı. Barış Abi geldi, bir dal sigarayı yalayıp tütünü çıkardı, alnıma sıvadı. Bedenimin güneyinde ıslaklık var. Altıma işemişim. Çocukluğumdan beri bırakmadı bu musibet. Çok içince nüksediyor. Utanç içindeyim. Kara gözlü hemşireyi kolundan çekip getirdi Güler. Kadın alnımdaki tütünü kaldırdı, kan akışı nispeten azalmış. Müessesenin ilk yardım çantasını almaya gitti, ben de bu arayı kullanıp üzerimdekilerle boynuma kadar denize girdim. İyot kokusu çişin amonyağını bastırır diye düşünmüştüm, isabetli bir hareket. Çantamdan kurukafalı şortumu aldım, soyunma kabininde üzerimi değiştim. Çamaşır günü için doğru bir zamanlama. Uyku tulumu falan battı çünkü.

Oksijen suyu marifetiyle yaram temizlendi. Dikişe ihtiyaç olabilirmiş, istemedim. Açılmış olan üçüncü gözümü korumalıyım.

Ayrıca yaralara inanırım. Rus mafya üyelerinin dövmelerine bakıp ne yaşadıklarını okuyabilirsin. Ben bunu yaralarım sayesinde görmek isterim. "Şu tarihte şurada şunu yaşadım," hissini hatırlamak için aynaya bakmam yeter. Kimseye bir şey anlatmak zorunda değilim. Yarama bir parça pamuk koyup Güler'in fazlaca yırttığı tişört parçasından bandana yaptım ve Karate Kid oldum. "Cilala, parlat."

Nümayiş bitince kahvaltıya oturduk. Seslere uyanan dünkü arkadaşlarımız, epey bir zamandır aç bırakılmışlar gibi büfeyi yağmaladılar. Barcıyla matematikçi kumrular gibi koklaşıyorlar. Gece verimli geçmiş. Kısa aşk tarihimin bilgisiyle adama "yanmışsın, su veren cimri" demek isterdim. Daha bu aklımdan geçerken, şimşek bakışlı Çerkes kadını yüzüme bakarak herifin pipisini avuçladı. Yakında bir manastır varsa kapanacağım, yetti gari!

* * *

Hakan Abi'nin hava tahmini tutmadı. Günlük güneşlik bir sabah yaşıyoruz. Sahilde dolaşanların sayısı gittikçe artıyor. Kafama yediğim darbe afallattı herhalde, her gördüğümü birine benzetiyorum. Gelip geçene mal gibi baktığım için, kibar insanlar selam veriyorlar. Köyün muhtarı gibi oturup kocaman pembe domatesi dişliyorum. Bir haftadır kendimi fazla sıktım herhalde, zaten eksik olan tahtalarımın kalanı da gevşedi.

"Bakkala gidiyorum, siparişleri alayım."

"Nejatçığım, otur sen. Bizim çocuk halleder."

"Yok abi. Bir tanıdığa da uğramak istiyorum."

"Müdür, sigara al. Ha, kendine de pamuk şeker falan. Bugün senin günün, 23 Nisan."

"Neco, tıraş bıçağı alsana, düzelteyim tipimi."

İskele tarafına doğru yürümeye başladım. Bakkalı, manavı geçtim. Geçen yaz bir abiyle tanışmıştım, acayip aksi, ama sevimli de. Dükkânına adımımı attığım anda, elinden düşürmediği cıgarasıyla çalışanlara fırça atarken buldum herifi.

"Batıkan Abi, nasılsın?"

"Sana ne lan, kimsin?"

"Abi, geçen yaz tiyatrodan abilerimle gelmiştim, uzun uzun muhabbet etmiştik."

"Dalgametre arıyorsan elimdeki kadar. İş arıyorsan geç kaldın."

"Abi, aramıyorum bir şey, merhaba diyeyim dedim."

"İyi, merhaba. Ninja mısın sen? Ne bu hal?"

"Yok be abi, ufak bir kaza geçirdim o kadar."

"Hatırladım lan seni. Geçen yaz da kafayı gözü dağıtmıştın. Adın neydi?"

"Nejat. Şu incir ağacından düşmüştüm."

"Ne işin vardı oğlum ağaçta?"

"Patlamış bir ampul vardı, değiştireyim diye sen çıkarmıştın."

Başladık gülmeye. Mevzubahis ağacın altındaki minderlere oturduk. Kahve söyledi, bir de şişesini istedi. Sabahın köründe Ihlara brendisi içtik. Bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim ve hafızasının istikrarsızlığına güvendiğim adama, çıktığımız yolculuğu anlattım. Kâh gülerek, kâh üzülerek dinledi, benimle yeteri kadar zaman geçirdiğini düşündüğü anda da "Hadi, siktir git artık," dedi, gittim.

Siparişleri alıp bizimkilerin yanına döndüğümde iki masalık müşteri vardı dükkânda. Çoluk çocuk acayip gürültü yapıyorlar. Hemşire hanım dolmuşa binip hastanedeki görevine gitmiş. Eczacı arkadaşı öğlen gelecekmiş, hem tansiyon işini hem de benim pansumanımı halledecekmiş. Hakan Abi ve Femke müşterilerle ilgileniyor. Bedenci abi biraya başlamış. Çamaşır işi çözülmüş, Güler ve Barış Abi cicilerini giymişler. Matematikçiyle barcı neredeyse kamusal seks yapıyorlar. Bedenci "Odanıza gidin," dedi, kalktılar. Pınar giderken Güler'le bana bakarak göz kırptı.

"Hayat kısa. Keyfini çıkarmak lazım."

Bu pervasız kadın başımıza iş açacak. Allahtan dün geceden antrenmanlıyız. Barış Abi, onunla ilgili naif fikrinin yanlış olduğunu anladı. Sevişgenler giderken kahvesinden bir yudum alarak fısıldadı: "Münasebetsiz!"

Öğlen gibi eczacı arkadaş geldi, hem Barış Abi hem de benimle ilgilendi. Tansiyon normal, benim yara da dikiş istemezmiş. Merhem verdi, "Deniz suyuna temas etmezse üç güne geçer," dedi. Gerçekten iki bira karşılığında, sağlık sisteminin acımasız yapısıyla dalga geçercesine görevini yapıp hiç ağırlık vermeden geldiği gibi gitti. Bodrum'da belediye 23 Nisan yemeği verecekmiş akşama, ilçede görev yapan önemli zevat için mühim bir buluşmaymış. Dün geceyi paylaştığımız ilginç insanlar bu yemeğe katılmak için müsaade isteyip bizi terk ettiler. Kaldık yine biz bize. Ragıp Abi'yi arayıp raporumu verdim. "Ne kadar kalırsınız orada?" diye sordu. "Bilmiyorum," dedim. Aralarında konuşmuşlar, ekibi toplayıp gelecek hafta sonu olduğumuz yere gelmek istiyorlarmış. "Tamam abi, haberleşiriz," dedim, telefonu kapattım.

"Yok öyle yağma. Kimseye söylemeyeceğiz olduğumuz yeri. Daha kaç gün oldu ayrılalı? Özlesinler biraz."

"Ragıp Abi sorar ama, ne diyeceğim?"

"Bir önceki durağımızı söyleyeceksin."

"Beni de ararlar baba. Aynı şekil mi söyleyeyim?"

"Evet."

"Annem ararsa?"

"Ona doğruyu söyle, ama bizimkilerden biri ararsa ağız birliği yapsın seninle."

"Tamam patron. Kahramanlarımız geride iz bırakmadan ilerleyecekler."

"Hakan Abi'yi öldürmemiz gerekebilir ama."

"Aklı başında çocuktur Hakan. Anlar vaziyeti. Zaten bir tek Filiz tanıyor onu. Ha Güler, sormadan söylemez ama, annene tembihle, hastalıktan falan bahsetmesin."

Maceraya atılırken bazı kurallarının olması iyidir. Yoksa savrulup gidersin. Dışarıya karşı sırların olması da ekibin bağını kuvvetlendirir. Sanki her şeye baştan başlamışız gibi rahatlamıştık. Uzun kahvaltılarını bitiren müşteriler gidince Femke ve Hakan Abi yanımıza geldiler, eşli pişti oynamayı teklif ettiler. Güler, benim zayıf bir

ortak olduğumu düşündüğü için Hakan Abi'yle eş oldu. Kötü bir karar. Ben, ceddimin yaptığı gibi, Orta Asya'dan getirdiğim lale soğanlarına benzer iskambil kâğıtlarını saklayarak Hollandalı kadına ikramlarda bulundum, beraber müthiş bir bahçe yarattık oyun masasının üzerinde. Büyük bir hezimete uğrayan Güler'i teselli etmek için denize girmeyi önerdi Femke, gönülsüzce kabul etti bizimki. Barış Abi tıraş olmaya gitti. Ben muzaffer bir edayla kadınların denize girmelerini seyrederken, Hakan Abi elinde iki birayla yanıma oturdu.

"Neden kalmadınız odalarda?"

"Daha birkaç gündür yoldayız. Epey gidecek yerimiz var. Sisteme alışalım diye. Bir de meşgul etmek istemedik odaları. Aniden gelen olur falan."

"Nejatçığım, Barış sayesinde öyle güzel şeyler yaşadım ki, hakkını ödeyemem. Lafı mı olur?"

"Abi, ortak karar verdik. Böylesi daha uygun geldi."

"Neden, 'Yoruldum,' diyor?"

"Hakan Abi, sen yorulmadın mı? Bak, sıkılmışsın ki gelip burada yaşamaya başlamışsın."

"Doğru. İnşaat mühendisiyim ben. Ankara'da, İstanbul'da çalıştım. Bir sürü bina yaptım. Sonra bir anda insanlara zindan yapıyormuşum gibi geldi. Zaten emekliliğe de hak kazanmıştım, bıraktım mesleği. Ankara'dan tanıdıklar geliyordu buraya yazın. Onlardan dinliyordum. Böyle bir nisan günü, atladım geldim. İleride bir pansiyon var, orada kalmaya başladım. Sezon başlayınca bir baktım, geleni yer yok diye geri çeviriyorlar. Dolanmaya başladım, burayı gördüm. Bir tek odaların olduğu bina vardı. O da yıkık dökük. Önce sahibiyle anlaştım. Evi vardı Çankaya'da bizimkilerin. Göçüp gittikleri için bana kalmıştı. Sattım onu. Birikimimi de ekledim, aldım araziyi. Sonra gittim belediyeye, 'Ben burayı aslı gibi yaparım,' dedim, izin çıktı. Önce ev gibi kullandım. Zamanla gelen tanıdığa oda açtım. Birkaç eklenti yapınca pansiyon oldu. O saat bu saat buradayım."

"Ne güzel yapmışsın abi. Cennet valla. İyi ki irtibatı kesmemişsiniz Barış Abi'yle."

"Filiz'den alıyordum haberlerini. Sonra kendisi aradı işte. O aralar yeni almıştım burayı. 'Gel,' dedim, beş sene olmuştur. 'İşlerim var,' demişti. Kısmet bu zamanaymış. İyi sağlığı sıhhati, değil mi?"

"Abi gayet iyi. Sadece şey, sende de vardır, kolestrol falan. Kendine pek baktığı da söylenemez. Dedim ya, bir doktor arkadaşımız var. Çok seviyor Barış Abi'yi. Üstüne titriyor biraz abartılı. O kadar yani."

"İyi, iyi. Dinlensin burada biraz."

Hanımlar denizden çıkıp duş yapmaya gittiler, Barış Abi de sinek kaydı tıraşıyla yanımıza geldi. Mutfak sihirbazı Kiraz Hanım otlu peynirli poğaçaları getirip önümüze koydu. Hemen çay söyledik, öğle yemeğini ikinci tur kahvaltıyla geçiştirdik. Gazete almıştım gelirken. *Milliyet*'i okuyan Hakan Abi ve Barış Abi daldılar gündeme. Galatasaray'ın başarısı coşturmuş ortalığı, ama en çok cumhurbaşkanlığı seçimi konuşuluyor. Başbakan Ecevit, "Genel başkanlar olmaz, ülkenin istikrarı bozulur," demiş, yardımcısı Bahçeli de katılmış bu fikre. Mesut Yılmaz, "İlla ben olacağım," diyormuş. Karışık ortalık. Benim bile çocukken evdeki muhabbetlerden aklımda kalan, 1980 cumhurbaşkanlığı seçiminin kaosunu ve sonucunu konuştular. Hakan Abi iyimser, "20 yıl önceydi, geçti artık o işler," diyor. Barış Abi'yse "Daha fena olacak," düşüncesine sahip. Ben, Güler'in ince parmaklarıyla poğaçasını koparıp ağzına götürüşüne bakıyorum. "Güzellik kazanır elbet," diye içimden katılıyorum tartışmaya. Siyasetle güzellik yan yana gelirmiş sanarak...

20.

"*Houston, we have a problem.*"[1]

"Acıyor mu müdür?"

"Yok, Hakan Abi sorguya çekti beni biraz. Barış Abi'nin sağlığından endişelenmiş. Salladım bir şeyler, ama inandı mı bilmem."

1. (İng.) "Houston, bir sorunumuz var." Amerikan filmlerindeki klişe cümlelere gönderme olarak söyleniyor. (Y.N.)

"Merak etme, babam halleder."

Kampımızdayız. Barış Abi siesta yapıyor, Güler pansumanımı değiştiriyor. Vallahi kovboy filminde gibiyiz. Boston'da umduğunu bulamayan baba kız beni rehber tutmuşlar, güneybatıya doğru yol alıyoruz sanki. Meksikalı gitarist gerilla Santana yüzünden aldığım yaraya, şefkatli elleriyle merhem sürüyor İrlandalı güzel kadın. Misafirperver bir Apaçi kabilesine sığınmışız. Yediriyor, içiriyorlar. Ulu Manitu tamamına erdirir umarım.

Akşama doğru, dünkü pozisyonumuzu alıp masaya kurulduk. Hafiften şarap içiyoruz, çalan bazı şarkılara mırıldanarak eşlik ediyoruz. Doğa yine cömert, ev sahiplerimiz aynı niyette. Sessizce önümüze tabaklar geliyor. Ufak ufak çalıştırıyoruz çatallarımızı. Arada sevecenlikle bakıyoruz birbirimize. Bir süre sonra, dükkânın minnoş iki personeli de oturuyor masamıza. Bunu bekleyen gökyüzü, kimse rahatsız etmesin diye örtüyor üstümüzü. Hakan Abi, hem kendisi hem de çevresi için bir "hayal adası" yaratmış burada. En azından şu anda öyle gözüküyor. Sezon başlayıp da işgal kuvvetleri gelince nefes alamıyorlardır herhalde. Birkaç ay yoğun çalışıp, sonrasında huzurlu bir yaşamı devam ettirmek tam Akdenizli düşüncesi. Turizm icat olduktan sonra, Levant'tan Kavala'ya, oradan Cebelitarık'a kadar her yerde insanlar böyle hayatlar kurdular büyük ihtimalle. Mevsime uyarak.

"Güler?"

"Rezzan?"

Güler masadan kalkıp sahile doğru koşturmaya başladı. El ele tutuşmuş halde donup kalan çiftin kadın olanına öyle bir sarıldı ki, neredeyse canını çıkaracak.

"Kızım, sen İstanbul'da değil miydin?"

"Öyleydim. Babamın canı gezmek istedi, çıktık yola. Gel, tanıştırayım."

Hemen ayağa kalkılıp yeni bir düzen oluşturuldu. Hızlıca bir tanıştırılma faslı. Aramıza katılan değişik çiftin kafası güzel. Değişik, zira kadın Adile Naşit'in gençliği, adam Tarık Akan. Hiçbir filmde bu ikiliyi el ele görmedim. Rezzan, Güler'in lise arkadaşı, Doğan

onun kocası. Geçen hafta evlenmişler Ankara'da, Güler de oradaymış. Sonra balayı niyetine arabaya atlayıp önce İzmir'e, oğlanın ailesinin yanına gitmişler. Orada biraz kalıp buraya gelmişler. Biraz ilerimizde, Gümüşlük'ün en eski pansiyonlarından birinde kalıyorlarmış. Üç gün olmuş buraya geleli, üç gündür neredeyse hiç çıkmamışlar odadan. Bugün yorulmuşlar, hava almak için balıkçıların orada yemek yemişler, yine odalarına dönüyorlarmış. Kadın hiç çekinmeden anlatıyor her şeyi. Oğlan da gülümseyerek dinliyor. Hal böyle olunca, samimiyet hızlıca sardı masayı, neşeye bıraktık kendimizi. Taze gelin Rezzan, bir süre sonra masadaki kadınları kendi etrafına topladı. Kiraz Hanım bile sevimli yardımcısını yollayıp katıldı makaraya. Türkçe-İngilizce kıkırdamalar esir aldı ortamı. Bildiğin "altın günü". Hakan Abi, Barış Abi, Doğan ve ben de sandalyelerimizle birbirimize yaklaştık mecburen. Bizim muhabbetimiz de şahane!

"Doğancığım, Allah bir yastıkta kocatsın."

"Sağ ol abi."

"Ne kadar buradasınız?"

"Bir hafta demiştik, yani dört gün daha."

"Tamam. Bir ihtiyacınız olursa lütfen çekinmeden söyleyin."

"Söyleriz Hakan Abi."

Doğan benim yaşlarda. Gayet efendi, işinde gücünde birine benziyor. Mesut olacağına inandığı birini bulmuş. Anlaşılan çocuk yapma çalışmalarına da başlamışlar. Pembe panjurlu evleri vardır zaten. Gelecek planları sağlamdır. Yolları açık olsun.

"Barış, hava serinledi biraz. İçeri geçip tavla atalım mı?"

"Doyamadın yenilmeye."

Abiler kalktı gitti. Kaldık çocukla beraber. Ne diyeceğimizi bilmeden sırıtıyoruz birbirimize. Arada kahkahalar atan kadınlara bakıyoruz.

"Güler'in erkek arkadaşı mısın Nejat?"

"Yok, Barış Abi'nin arkadaşıyım ben. Paketle beraber geldi."

"Ne demek o?"

"Yani, arkadaşımın kızı. Tanışıklığımız bu kadar."

"Ha, yeni tanıştınız?"

"Yok, dört sene olmuştur. Ama çok az görüştük."

"Evet, İngiltere'deymiş sanırım."

"İstanbul'a, babasının yanına geldiğinde denk geliyoruz. Sen düğünde mi tanıştın?"

"Arjantin'de hep gittiğimiz bir kafe var. Orada oturduk bir-iki kere."

"Arjantin Caddesi, değil mi?"

"Evet, Arjantin Caddesi, Ankara. Rezzan oradan çıkmaz. Bayılıyor. Ben pek bayılmıyorum, ama orada tanıştık sonuçta."

"Okuyor muydun Ankara'da?"

"Evet. İzmir'den çıkıp mimarlık okumaya gittim. Son sene bir işyerinde staja girmiştim. Çok memnun kaldılar benden. Mezuniyetten sonra devam ettim orada. Geçen sene bir müşteri toplantı için bahsettiğim kafeye çağırdı. İş güç konuşurken, Barış Manço'nun ölüm haberi geldi. Çok severdim kendisini. Birkaç şarkısını çaldılar kafede, fena oldum. Müşteri fark etti durumumu, 'İşleri yarın konuşalım istersen,' dedi sağ olsun. Biraz oturduk beraber, bir şeyler içmeye başladık. Sonra adam izin isteyip gitti, ben kaldım. Meğer beni izliyormuş Rezzan. O da çok üzülmüş. Pat diye oturdu karşıma, sohbet etmeye başladık, içtik, ağladık. O gün âşık oldum. Geçen hafta da evlendik işte."

Barış Manço sevenden zarar gelmez. Çocukluğumuzun kahramanı. Ayrıca son bir senedir hangi plağı gelse benim tezgâha, yüksek fiyat bile çeksem, dakikasında satılıyor. Ne mübarek adammış. Hepimize bir şekilde hayrı dokundu. Allah rahmet eylesin.

Geceyi bulduk. Masa yine imece usulü kaldırıldı. Kiraz Hanım acayip neşeli, evine gitti. Femke'nin yarın sabah dersi varmış okulda, Hakan Abi'yle el ele yürüdüler odalarına. Barış Abi'yi aracımıza götürürken ipte asılı uyku tulumumu kontrol ettim, hâlâ ıslak. Ne yapacağımı düşünürken kampa vardık. Bir baktım, altımıza serdiğimiz minderler değiştirilmiş, benim tarafıma battaniye bırakılmış.

Ya, ne güzel insanlar be! Barış Abi'yi yatırıp gerekli ayarlamaları yaptıktan sonra, gece vardiyasına geri döndüm. Bizimkiler abartmadan şamataya devam ediyorlar.

"Merhemi sargıyı aldın mı müdür?"

"Aldım."

"Florance Nightingale burada, yaklaş bakalım."

Oturdum önüne, dikkatlice çözdüm bandanamı, alnımdaki yarık çıktı piyasaya. Rezzan, "Uf, o ne be?" diye bağırdı.

"Müdür uyku uyumuyor, savaşıyor. Bu sabah kahpe düşman yaraladı onu. En sevdiğim tişörtümü parçaladım, durdurdum kanını. Helal olsun yiğidime."

"Eee, dikiş niye attırmadınız?"

"Savaş yaraları kalsın istiyor son mohikan. 'Kızların aklını böyle alıyorumi' diyor."

"Abartma."

"Ne, yalan mı?"

"Yapacak mısın şunu?"

"Böyle de maçodur! Emredersiniz şef."

Sanki açık kalp ameliyatı. Yeni evli çiftimiz merakla seyrediyor olanı biteni. Nihayet merhem sürüldü, başım sarıldı. Görevini yerine getirmiş sargımı aldım, mutfaktaki çöpe attım.

"Ben rakı içeceğim. Var mı bir sipariş?"

"Tekila."

"Siz yemekte ne içtiniz kumrular?"

"Şarap."

"Nasıl durumunuz?"

"Tekila."

Benden günah gitti. Rafta duran yarım şişe tekila bana bakıyor. Hizmette kusur olmasın diye limon doğrayıp çay tabağına tuz koydum. Biraz aradıktan sonra shot bardaklarını da bulunca servise

çıktım. Teşkilatı önlerine bırakıp rakımı doldurmaya gittim. Geri döndüğümde yüzüme bakıyorlardı.

"Ha, servis yapayım. Tamam."

"Müdür, ben almayayım."

"Güleeer, kırk yılın başı. Yalnız mı bırakacaksın bizi?"

"Şaka yaptım ulan. İçeceğim tabii."

"Ben sabahtan başladım, rica ederim ısrar etmeyiniz. Sakin sakin rakımı içeceğim."

"Sana soran oldu mu Nejat?"

Yazık, Doğan hiç bu frekansta yayın yapmamış belli ki. Neredeyse karısının davranışı yüzünden özür dileyecek. "Sorun yok" anlamında göz kırptım çocuğa, bardaklarını doldurdum. Muameleyi başarıyla yapıp içtiler. Rezzan coşmak üzereyken Güler parmağını dudaklarına getirip sus yaptı, kadın sessizce çıldırdı. Hemen birer sigara yaktılar, yemek borularından akıp giden sıvının verdiği yangıyı dumanla perçinlediler. Boş bardaklarını doldurdum, bir tur daha attılar. Tekrar şişeyi bardaklarına yaklaştırdığımda, üçü birden elleriyle "dur" işareti verdiler. Doğru karar.

"Nejat, biz seninle tanışmışız."

"Nasıl?"

"Rezzan, yapma."

"Ne var be? Ne var Güler?"

"N'oluyo?"

"Bir şey olduğu yok müdür, sarhoş oldu işte."

"Evet, sarhoşum. Tanışmışız ama, yalan mı?"

"Nereden hatırlayacak? Kaç sene oldu."

"Hatırlarım belki, söyle sen Rezzan."

"Sen Graffiti'ye gittin mi hiç Ankara'da?"

"Evet, gittim."

"Ne zaman?"

"93'te olması lazım. Devlet Tiyatrosu'yla turne yapmıştık Ankara'ya."

"Tamam. Peki orada sohbet ettiğin iki kızı hatırlıyor musun?"

Rakımdan bir yudum aldım, sigaramdan bir nefes. Arşivdeki görüntüleri ve sesleri taradım. Dosyayı buldum ve açtım. Ekip olarak kaldığımız Bulvar Palas otelinden çıkıp taksi durağına gitmiştim. Sadece adını bildiğim mekânı taksicilere sormuştum. Aralarından biri "Ben götürürüm," demişti. Yokuş bir yerde durmuştuk. Girişte sorun yaşamamıştım. Kapıdan girdikten sonra merdivenlerden aşağıya inmiştim. Galiba hafta içi olduğu için mekân dolu değildi. Herkesin bana baktığını hissetmiştim. Kendi çöplüğümde olmadığımdan, kuytu bir köşe seçip saklanmıştım. Sahnede inanılmaz güzel sarışın bir kadın şarkı söylüyordu. Servis elemanı gelip bira tutuşturmuştu elime. Biramı içip çok iyi çalan guruba ve çok iyi söyleyen afete bakarken iki kız sokulmuştu yanıma. "İstanbullu musunuz?" diye sormuşlardı. "Nereden anladılar?" diye düşünmüştüm. Arada neler konuştuğumuz kayıtlarda yoktu ama, can alıcı bir detay çınladı kulağımda: "Biz Tevfik Fikret'teniz."

"Hassiktir."

Güler'e ilk defa görüyormuşum gibi bakıyorum, Rezzan'a ayrı. Yüzlerine dair bir şey hatırlamıyorum, yok. Kaldı ki, gördüğüm yüzleri unutmamamla övünürüm. Facia!

"Düştü mü jeton? Hu hu!"

"Tamam da, beklentiniz çok yüksek. Karanlık bir yerdeydik, kafamız güzeldi."

"Güler nasıl hatırlıyor seni o zaman?"

"Ne bileyim? Değişik bir tiptim. Hem siz sormuştunuz 'İstanbullu musun?' diye. Demek ki hep gördüğünüz suratlardan biri değilmişim. Ya, ne yapıyoruz biz? Yedi sene geçmiş, yedi."

"Seninle konsere gittiğimizde o günün üstünden üç sene geçmişti müdür. Yani tekrar tanıştığımızda."

"Hatırladın yani beni o zaman?"

"Evet, biz sıradan tiplerin böyle özellikleri olabiliyor."

"Ya, gece dışarı çıkmışım. Bardayız, her an her şey olabilir. Siz lise öğrencisi olduğunuzu söylemiştiniz. Çekinmişim, bakmamışım yüzünüze fazla."

"Ahlakçı olduğunu düşünmüyorum. Yoksa sanat sepet işine giremezdin. O zamanlarda liseli sevgilin olmadı mı hiç mesela?"

"Oldu, olmaz mı, tanıyorduk zaten birbirimizi. Sorun yoktu. Bir dakika... Sen ne dedin? Sevgili falan?"

"Dedim işte müdür. Ne var?"

"Bir şey yok. Koltuklarım kabardı. Beğenmiştin beni yani?"

"Dediğin gibi, ayran gönüllü liseli bir kızdım işte."

"Niye anlatmadın bu kadar zaman?"

"Götün kalkmasın diye."

İki kadın çok güldüler buna. Sonra ben de gülmeye başladım, Doğan da katıldı. Birer shot daha doldurdum, vurdular. Rezzan kocasını elinden tutup çekiştirerek kaldıkları pansiyona götürdü. Güler, "Sen buraları toplarsın Sebastian," diyerek yatmaya gitti. Dediğini yaptım, masayı toparlayıp ortalığı düzenledim. Sonra dün geceki gibi tek başıma kalıp rakımı içmeye devam ettim. Düşünmeye başladım. Aklıma düşen fikri evirip çevirdim, güzel geldi. Evet, yazacağım miras yolculuğuna bir aşk hikâyesi koymalıyım. Hem de ölümüne bir aşk...

21.

Okuldan gelmişim, doğru mutfağa koşturuyorum. Demek sabahçıyım, çünkü öğlenci olsam önlüğü çıkardığım gibi karşı evin kocaman bahçesine koşar, arkadaşlarımla top oynardım. Annem yarım ekmeğin içine margarin sürüyor, üzerine karabiber döküp elime tutuşturuyor. Hemen rengârenk bahçemize geçiyorum. Mayıs güllerinin, aşılanmış güllerin, yaseminlerin, hanımellerinin, ortancaların arasından ilerleyip yere dökülmüş dutları ceplerime doldurarak dedemin yanına varıyorum. Kafasında takkesi, boynunda yemenisi, bir sürü sebzenin dikili olduğu küçük tarlamızın kel kalmış kısımla-

rını belliyor. İki dal taze soğan koparıp ekmeğin arasına koyuyorum, kocaman ısırıklar alıp dedemi seyrediyorum. "Yavaş ye, boğazında kalacak," diyor. Yerdeki sürahiye uzanıyor, "Su ister misin?" diye soruyor. İstemediğimi söylüyorum, gülüyor. Önce ıslak toprak kokusu geliyor burnuma, sonra Yakari gibi sadece benim üzerime sağanak yağmur yağıyor.

Uyandım. Gerçekten yağmur yağmış. Güler yok. Kalkıp araca baktım, Barış Abi de yok. Nasıl uyumuşsam artık, ruhum bile duymamış ötemde berimdeki hareketliliği. Yatağımı toplarken, bu yaşta çocukluk rüyası görmenin ne anlama geldiğini anneme sormaya karar verdim. Yatağımı toplayıp kahvaltıya gittiğimde, dün geceki kadronun aynı şekilde oturduğunu gördüm. Kumrular bir tarafta, Güler bir tarafta. Kahvaltı bitmiş, kahveyle beraber sigaralarını içiyorlar.

"Müdür, kıçında pireler uçuşuyordu, ellemedim."

Arka tarafımla ilgili, kendini kurtarmak için yaptığı esprilere son vermeliyim. Geceki çuvallamasını hatırlatmalıyım mesela. En zayıf yerini bulup oraya yüklenmeliyim. Cengiz Kurdoğlu imdadıma yetişti, şarkı söyleyerek yanına oturdum.

"Seninle her günüm ömre bedeldi

Gönül dediğimde bağımdın benim

Unutmak mümkün mü liselim seni

Hayatım, varlığım, canımdın benim."

"Lümpenlik yakışıyor sana."

"Sana da yakışıyor Şoför Nebahat Abla. Sadece aynı durağın taksisi değiliz."

Bizimki bir kabardı. Sandalyesini bana doğru çevirerek diklendi.

"Kapılma rüzgârıma, sen de aldanırsın."

"Sollama beni, sollarım seni."

"Geçme beni, ezerim seni."

"Dünya dikenli bir hayat, sevenlerde mi kabahat?"

"Yaklaşma toz olursun, geçme pişman olursun."

"Çilemse çekerim, kaderimse gülerim. İstedim vermediler, sen şoförsün dediler. Emeğimiz bilek zoru, Allahım sen bizi koru. Aşk bir sudur, iç iç kudur. Aşkı bilene sor, derdi çekene sor. Aşk çekenin, yol gidenin. Kabahat sende değil seni sevende. N'aaabeeer?"

"Hadi iyisin müdür, yanlış karakterle başladım oyuna."

"Oyun oynamak mesleğimiz prenses, sürç-i lisanımız olmuşsa affola."

"Ay! Ne diyorsunuz be?"

Rezzan'la Doğan geberiyorlar gülmekten. Kiraz Hanım mutfaktan çıkıp önüme çay koydu, Güler'i gösterdi.

"Şakir'e çay yok."

İyice dağıldık. Güzel, çoğunluk *Çiçek Abbas* filmini seyretmiş. Höpürdeterek içiyorum çayımı. Üstüne bir de menemen geldi, zevkten öleceğim. Yola 1-0 yenik başlamıştım, topu doksana takıp beraberliği yakaladım. Maçın hâkimiyeti bana geçti, şımarmadan durumu doğru idare etmeliyim.

"Barış Abi nerede?"

"Hakan Abi'yle Turgutreis'e gittiler. Banka işleri varmış Hakan Abi'nin, eczaneye de uğrarız dediler."

O da güzel. Yolda Barış Abi endişelenecek bir durum olmadığını anlatmıştır. İstanbul'dan çıktığımızdan beri önümüze gelene yalan söylüyoruz. Benim kitabımda gerçekleri saklamak da yalana girer. Gerektiğinde bu yola başvurmanın kötü bir şey olmadığını yeni öğreniyorum. İnsanları üzmenin bir manası yok. Herkesin kendine göre bir derdi var zaten.

"Güler, öğlen rakısı yapalım bugün."

"Bu havada başka ne yapacağız Rezzan'ım. Güzel de şarkılar çalarız. Kiraz Abla da yağdırır mamaları. Oh be, dünya varmış."

"Şunu bitireyim de sigara, gazete falan alayım."

"Müdür, o işler halloldu sen horlarken."

"Horluyor muyum gerçekten?"

"Horluyorsun, konuşuyorsun. Uyumuyorsun ki, gözlerin kapalı başka bir boyutta yaşamaya devam ediyorsun sen."

"Özür dilerim. İstersen yatakları ayıralım liselim."

"Allahım, sen aklıma sahip çık."

Arka taraftaki mıcıra bir araba girdi. Kapılar açıldı, kapandı, Barış Abi ve Hakan Abi telaşla içeri girdiler. Hakan Abi elindeki poşetleri mutfağa bıraktıktan sonra Barış Abi'ye bir şişe su verdi. Kendi de bir şişe suyu aldı, beraber kafaya diktiler. Nefes nefeseler, biz de onlara bakıyoruz.

"Neco, Güler, hemen buradan gitmemiz lazım."

"Hayırdır ne oldu abi?"

"Geçmiş zamandan bir hayalet gördük. Korkulması gereken bir hayalet."

"Hakan Abi?"

"Doğru söylüyor Nejatçığım."

"Baba, n'oluyor?"

"Çıkalım, yolda anlatırım Güler. Ama hemen çıkalım."

Ne olduğunu anlayamadan apar topar vedalaştık herkesle. Bir ara Hakan Abi'yi yakaladım; bir şeyler öğrenme niyetiyle "Borcumuz nedir?" gibisinden tüccarlık yapmaya çalıştım, şiddetle karşı çıktı. Kovulmuşuz hissi geliyor bana, yediremiyorum. İpte kurumaya bıraktığımız, ama yağmur yiyince tekrar ıslanan eşyalarımızı zar zor çöp poşetlerine koyduk. Bayağı kaçıyoruz bir şeyden. İki dakikada kampı toparladım, marşa basmaya hazır hale geldik. Barış Abi yatağına geçip saklandı. Hareket etmeden önce Hakan Abi şoför penceresinin yanına gelip içeri doğru seslendi.

"Barış, 'İstanbul'a gittiler,' diyorum. Sorarsa sahte bir adres söylerim."

"Evet Hakan. 'Çok acil işe çağırmışlar,' de."

22.

"Babaaa, çıktık Bodrum'dan."

"Ne kadar çıktık?"

"Abi, Milas'tayız. Ne diyorsun, yukarı mı aşağı mı?"

"Aşağı Neco, aşağı."

Vurduk Muğla yoluna. Şehrin içine girmeden Sakar Geçidi'ne çıkacağız. Sonrası tehlikeli bir iniş. Evet, tehlikeli. Hele yerler ıslaksa yandık. Güler'in şimdiye kadarki performansı gayet iyi. Yalnız iyi şoförlerin bile çekineceği bir etaba giriyoruz. Acaba yardım alsak mı?

"Abi, tansiyon?"

"12-8 ölçüldü."

"Maşallah."

"Sonra biraz çıkmış olabilir. Ayşe'yi gördükten sonra."

"Ayşe? Hayalet mi?"

"Tam üstüne bastın."

Kalktı yatağından, Güler'in arkasındaki koltuğuna oturdu. Birazdan dökülecek, nefesinin normale dönmesini bekliyoruz. Bir Amsterdam sigarası istedi, torpidodan çıkarıp verdim. Kızıyla beraber üleştiler dumanı. Arkamızda bıraktığımız gizemli kaçışı çok acayip merak etmeme rağmen, sadece görevimin gerektirdiği soruyu sordum.

"Garip turizmin garip yolcuları. Nereye çufçufluyoruz?"

"Datça'da bizim yazlık var. Oraya mı gitsek? Sitenin bekçisi açar kapıyı. Hem annem çok sevinir. Ne dersin baba?"

"Maceraya girdik, güvenli bir yere sığınmaya utanırım."

"Abi, zaten Marmaris'ten sonra epey bir yol var oraya. Üşendim hep, bir türlü gidemedim. Güzel yermiş, öyle diyorlar."

"Çok güzel. Çok seversiniz."

"İstemez. Yol üstü yakın bir yerde duralım. Köy, kasaba fark etmez."

"Tamam abi. Güler, yolumuzun üzerinde otogar var. Orada bir sor soruştur yapalım, olur mu?"

"Olur müdür."

Aslında niyetim tecrübeli bir şoföre arabayı göstermek. Sakar Geçidi'nden birkaç kere geçtim. Her seferinde sağda solda kaza geçirmiş araçlar gördüm. Tedirginim biraz. Renk vermemek için çalan müziğin sesini açtım. Chris Rea hep iyi bir yol arkadaşı olmuştur. Milas'tan çıktığımızdan beri konvoy şeklinde ilerliyoruz. Herhalde sezona yetiştirmek için yol çalışmalarını abartmışlar. Önümüze kamyonlar, dozerler çıkıp duruyor. Bazen yol işçileri karşılıklı şeritleri sırayla kapatıyorlar, epeyce bekliyoruz. Bekleyince müzik yeterli olmuyor, konuşma isteği doğuyor.

"Ayşe kim baba?"

"Mücahit Ayşe. Çok saf, çok iyi bir kızdı. Ah canım... 70 yılının kışı. Boş boş dolaşıyorum. Kendimce politik yazılar yazıyorum, şiirler falan, gönderiyorum sağa sola, kimse ilgilenmiyor. 'Üniversiteye gitmediğim için ciddiye alınmıyorum,' diye kahrediyorum kendimi. Öğrencilerin takıldığı mekânlarda dolanıp duruyorum elimde yazılarla. Bir ilan takıldı gözüme pastanenin birinde. 'Sahneleyeceğimiz tiyatro eseri için oyuncular arıyoruz. Müracaat: Hakan Deliormanlı.' Sordum ettim, masalardan birinde oturan, heyecanla çevresine bir şeyler anlatan oğlanı gösterdiler. Bizim Hakan. 30 sene önceki halini düşünün. Gittim yanına, tanıştık, konuştuk, hemen kaynaştık. Masada bizden başka üç kız, üç de oğlan var. Hepsi öğrenci. Üç kız aynı evde kalıyorlarmış, üçü de Kıbrıslı. O kadar değişik konuşuyorlar ki, gülmemek için zor tutuyorum kendimi. Yalnız bir tanesi hiç konuşmuyor, hep önüne bakıyor. Al yanaklı, minicik bir kız. Ayşe işte. Hakan oyuna karar vermiş, oracıkta rol dağılımını yapıverdi. Bana küçük bir rol düştü, ama aynı zamanda yönetmen yardımcısı olmamı istedi. Gel zaman git zaman, bulabildiğimiz her yerde toplanıp prova yapmaya başladık. Her şey o kadar yanlış ve kötü ki, oyunun oynanmasının imkânı yok. Bir defa kızların şivesi büyük problem. Her provada yapılan, bitmek bilmeyen politik tartışmalar da cabası. Sonunda erkek oyuncularımız gemiyi terk ettiler. Hakan, gidenleri hainlikle suçlayıp yeni oyuncular aramaya girişti.

Bu arada kızlarla devamlı buluşuyoruz. Bir süre sonra Hakan'ın Kıbrıslı kızlardan birine yanık olduğunu anladım. Bütün bu tiyatro hikâyesi, beyimizin aşk hayatı için uydurulmuş meğer. Büyük kavga ettik, ben de uzadım.

O aralar bir kırtasiyede çalışmaya başlamıştım. Bir gün Ayşe geldi, benimle karşılaştığına çok şaşırarak siparişlerini verdi, ödemeyi yapıp giderken 'Nasılsın?' diye sordum. Kız ilk defa yüzüme baktı, gözlerinden ışıltılar saçarak hızlıca konuşmaya başladı. Hakan çok fena sıçmış. Kızların tiyatro hayalini kullandığı anlaşılınca tekmeyi yemiş. Selamı sabahı kesmişler bundan. Bir tek Ayşe konuşuyormuş karşılaştıklarında. O da arkadaşlarından gizli. 'İyi bir insan aslında. Aşk için her şey yapılır bence,' dedi ve gitti. Birkaç gün sonra Hakan geldi. Ayşe söylemiş beni gördüğünü. Allem etti kallem etti, iş çıkışı buluşmaya ikna etti. Bakmayın şimdiki haline, ağzı çok iyi laf yapardı. Aynı pastanede oturduk. Özürler diledi, yine bir sürü projeden bahsetti. Dinledim bunu, sonunda dayanamayıp, 'Ulan, bu işler sikinin keyfine yapılmaz. Gelmiş geçmiş yazarlar, şairler, sanatçılar sırf bunun için mi hayaller kurmuşlar? Bunun için mi eserler yaratmışlar? Kendine gel lütfen!' diyerek kalktım. Epey bir zaman ses çıkmadı bundan.

Ayşe, arada bir şeyler almak için geldi dükkâna. Her gelişinde bir şey söylemek istiyor, cesaret edemiyor gibi hissediyordum. 12 Mart oldu sonra. Sıkıyönetim falan. Bir sürü insanı içeri aldılar, bir sürü genç de hayatını kaybetti. Bir gün Hakan girdi dükkândan içeri. 'Bizim kızları almışlar,' dedi. Kim? Tiyatrocu kızlar. Sakıncalı birilerini konuk etmişler evlerinde, o yüzden gözaltına alınmışlar. Çok berbat zamanlar. Devlet yaptığı operasyonun adını 'Balyoz' koymuş, öyle düşünün. Öğrenciler, yazarlar, çizerler, herkes içeride. Üniversiteye girseydim kesin beni de almışlardı. Eğitim düzeyim eksik kaldığı için yırttım, düşünebiliyor musunuz? Cahil olduğum için dokunmadı devlet. Çünkü cahiller onlar için tehdit değil.

Neyse, zaman geçti, bir akşam dükkânı kapatıyorum. Omzuma dokundu biri. Bir baktım Ayşe. Yüz göz, üst baş harap halde. 'Eve gidemem,' dedi, ağlamaya başladı. 'Gel,' dedim, bizim eve götürdüm. Annem bunu görünce çok kötü oldu. Aldı soktu banyoya, te-

mizledi bir güzel. Kendi kıyafetlerinden bir şeyler uydurdu üzerine. İki gün uyudu Ayşe. Yemeği geç, tuvalete bile kalkmadı. Üçüncü gün, ben işteyken kalkmış. Annem bir güzel doyurmuş bunu. 'Aileni arayalım, gelsinler alsınlar seni,' demiş. "Teyze ben orospu oldum, ailemin yüzüne bakamam," diye ağlamaya başlamış. İçeride artık neler yaptılarsa... Zaten hassas bir kızdı, kim bilir neler yaşadı. Bir hafta kadar kaldı bizde. Sonunda ailesini araması için ikna ettim. Konuştular, ertesi gün kızlarını almak için geldiler, götürdüler.

Üç sene geçti aradan, 12 Mart 1971'den sonra hapse girenlere af çıktı. Hakan mezun olup belediyede işe girmişti. Aynı zamanda bir tiyatro topluluğunda çalışıyoruz, Ankara'yı sallayan oyunlar oynuyoruz. Bir oyun çıkışında Ayşe'yle karşılaştık. 'Barış, hadi eve gidelim, annemi özledim,' dedi. Ne yapacağımızı şaşırdık. Bir otelin barına gittik, durumu anlamaya çalışıyoruz. Üç sene önce işkence yüzünden aklının bir kısmını yitiren kız, Kıbrıs'a döndüğünde başka bir mezalimin içine düşmüş. EOKA'cıların azıtmasını gazetelerden biliyoruz zaten. Türkiye müdahale etmeye kararlı. Köyleri falan basılmış. 'Bu sefer kaçtım,' diye anlatıyor. Ailesi birkaç kişiyle beraber Türkiye'ye göndermiş bunu. Yanındaki çantasını açtı, bir sürü altın bilezik var. 'Evlenelim Barış, çeyizimi getirdim, hemen evlenelim,' diyor. Hakan kızın durumunu görünce tüydü, yalnız koydu bizi. Öyle ortada bırakamazdım, aldım eve götürdüm Ayşe'yi. Annemi görünce boynuna dolandı; yüzünü, elini, ayağını öptü. Beraber ağlaştılar. Gece yatma vakti geldiğinde odama geldi, bin bir türlü dil dökerek yatağına gitmesi için yalvardım. O kadar ısrar etti ki, annemi bile insafa getirdi. 'Oğlum, bu mazlumun günahına girme, yeter. Sarılın kardeş gibi,' dedi, sarıldık yattık. Yatağa girdiğimiz anda uyudu Ayşe. Sanki bin yıllar önce mağaralarda korkudan uyumaya hasret kalan insanoğlu gibi uyudu. Arada dışarı çıkıyoruz bununla, tanıdık bir kadın görüyorum, selamlaşıyorum, küfürler edip saldırıyor, 'Orospu, kocamı rahat bırak!' diye. Eve geliyoruz, 'Niye öyle yaptın?' diye soruyorum, hatırlamıyor. Artık iş iyice çığırından çıktı. Hastaneye falan yatırmayı düşündük.

Bir gün kahvaltıda gazeteyi aldı, 'Benim tatile çıkmam gerekiyormuş,' dedi. 'Hayırdır Ayşe?' dedim; 'Devlet baba emretmiş, bak.

Ayşe tatile çıksın demiş. Ben gitmek zorundayım. Sonra geleceğim. Bekle beni,' dedi. Zamanın Dışişleri Bakanı Turan Güneş'in Kıbrıs Barış Harekâtı'nın başlaması için verdiği şifreli mesaj. Turan Güneş'in kızının adı Ayşe. Eh, bizimki de Ayşe ve Kıbrıslı. Ona söyleniyor diye düşündü zavallı kız. Toparlandı hızlıca, robot gibi vedalaştı bizimle, vurdu kapıyı çıktı. Annem bana baktı, 'Allah günahsızların yolunu açık eder, merak etme,' dedi.

İşte bugün, yıllar sonra Turgutreis'te bankada karşılaştık Ayşe'yle. Sıra beklerken bankoların birinde patırtı çıktı. Güvenlik görevlisi buna müdahale etmeye çalışmış. Çıkardı çantasından bir bıçak, salladı herife. Nasıl bağırıyor 'Hırsızlar!' diye, anlatamam. Alışmışlar buna, 'Yapmayın, etmeyin Ayşe Hanım,' diyorlar. Sakinledi biraz, tam o esnada beni gördü. 25 yıl sonra tanıdı. 'Kocacığım,' dedi, 'çok aradım seni, evimize gittim, yoktun.' Meğer 25 yıl önce Ankara'da bana gösterdiği altın bileziklerle Kadıkalesi denen mevkinin yarısını almış. Bir sürü kiracısı varmış. 'Para biriksin, Kıbrıs'taki köyümüzü de alıp seninle evleneceğim,' diye tutturdu. Hakan'a baktı sonra. 'Bu soysuzun yerini biliyorum. Onunla kalıyorsun, değil mi? İşlerimi bitireyim, geleceğim seni almaya,' dedi. Bunlar olurken jandarmayı aramış biri, işte onlara laf anlatırken kaçtık."

"Vay be, kara sevdaya bak. Yıllardır çıkmamışsın aklından."

"Yok be Neco. Çok şeyler yaşamıştı. Geçmişte ona iyi davranan birini görünce hatırladı, o kadar. Bence paraya sevdalanmış. Çantasından bıçak çıkardı yahu."

"Hakan Abi'ye zararı dokunmasın?"

"İdare eder Hakan. Zaten beni görmeyince bir güne kalmaz, unutur Ayşe. İyi yaptık kaçarak."

"Baba, senin normal bir tanıdığın oldu mu hiç?"

"Neco var işte."

"Bu mu normal?"

"Tamam, uyumlu diyelim."

"Hayırdır ya? Pazardan mal mı beğeniyorsunuz?"

"Alıcı değiliz kardeş. Sadece bakıyoruz."

"Bekleyin o zaman, sezon sonu indirimine gireceğim birazdan. Sizi bile satarım size."

"Ay baba, bu arkadaş biraz sinirli. Başka dükkâna bakalım."

"Bakın, bakın. Otogara gelince alıyım İstanbul biletlerinizi."

"Sen ne yapacaksın peki ehliyetsiz Türk askeri? Arabayı da mı satacaksın?"

"Yok, satmayacağım. Vereceğim burada bir şoföre, Muğla-Marmaris hattında çalıştıracağım."

"Tam benlik iş. Başvuru yapabiliyor muyuz?"

"Kadın personelle çalışmıyoruz canım. Sorun oluyor."

"N'oluyor? Kadın personele dibiniz mi düşüyor?"

"Hayır efendim. Ne idüğü belirsiz kimseler askıntı oluyor, uğraşıyoruz."

"Yahu tamam çocuklar, tamam, yeter. Evet, hiç normal tanıdığım yok. Oldu mu? Nereye gideceğimize karar verelim. Poşetlerdeki ıslak eşyalar kokmaya başlayacak."

"Koksun. Dere kenarına çekeriz, Güler köylü kadınlar gibi yıkar tekrardan."

"Çok beklersin müdür. Nerede şu otogar?"

"Az kaldı. Çatlama liselim."

23.

Mezarlıklarda büyüdüm ben. Eyüp semtinin her mahallesinde bir mezarlık, bir türbe, bir cami ve caminin içinde yine mezarlık vardır. Ölüm hissi seni asla bırakmaz. Korkmayı unutur, hayatın bir sonu olduğu gerçeğini kabul edersin. Annemden öğrendiğim en önemli düstur, "Her zaman en kötüsünü düşün," oldu bu yüzden. Tedbirliyimdir. İşi şansa bırakmayı sevmem. Hele sorumlu olduğum, vücudunu amansız bir çürüme sarmış bir sevdiğim varsa yanımda, şüphe duyacağım bir duruma asla girmem, kimseyi de sokmam. "Bir bilen"e danışmalıyım bu yüzden.

Muğla'da otogara girdik. Sezon başlamadığı için ortalık ziyadesiyle boş. Araçtan inip ortalığı kolaçan ettim. Sıra sıra dizili minibüslerin yanında, plastik sandalyede oturan bir dayı gördüm.

"Efe, nasılsın, iyi misin?"

"Şu mercan gibi parlayan canavardan mı indin sen?"

"Evet efe."

"Amerikan mı o?"

"Evet efe."

"Koldan otomatik?"

"Evet efe."

"Peh peh peh. Bayan görüyom direksiyonda."

"Evet efe."

"Karın mı?"

"Hayır efe. Belalım."

"Sen niye kullanmıyon?"

"Ehliyetim yok."

"Koca adamsın, neden kaldın öyle güdük?"

"İstanbul'da trafik çok, sinirim bozulur diye. Ben de bir şey sorayım mı?"

"Sor."

"Bu Sakar'ın inişini çıkışını nasıl yapalım? Neye dikkat edelim?"

"Otomatik ya bu. Yapmış gâvurlar, gidiyor kendi kendine. Ağır ağır gidin işte."

"Anladım. Marmaris'e gelmeden güzel bir yer var mı peki? Şöyle deniz kenarı, ferah..."

"Aşağı doğru sağda bir tabela görücen. Akyaka. Sessiz sakin yer. Yeme içmesi de güzeldir, oraya bakın."

"Eyvallah efe, sağ olasın."

"Canın sağ olsun güdük."

Ulan, dolmuşçuya bile makara malzemesi oldum. Olsun, önce güvenlik. Araca binip gerekli talimatları Güler'e verdim. Gaza bastık, Kötekli kavşağından güneye doğru ilerliyoruz. Çıkış çok zor değilmiş. Daha önce tersten geldiğim için yanlış hatırlamışım. En tepeye çıktığımızda, solumuzda inanılmaz bir manzara belirdi. Birkaç araba durmuş, fotoğraf çeken insanlar var.

"Müdür, kaçırma istersen. Bizim de fotomuz olmasın mı?"

"Olur. Dikkatli dön."

Sanki "dikkatli" dememişim gibi, zart diye karşıya geçti. Uçuruma gıdım kala durduk. Galiba şoförlüğüne güvenmediğimi düşünüyor Nebahat Abla, hava basıyor. Manzarayı arkamıza alarak dizildik, oradakilerden birine rica edip çekildik fotoğrafımızı. Sonra zorlu yokuştan inmeye başladık. Allahtan buraya yağmur yağmamış. Önümüze bir kamyon denk geldi, yürüsek daha hızlı gideriz. Sollayamıyoruz da bir türlü. Arkamız yine konvoy oldu. Güler'in ağzını bıçak açmıyor. Ayağını frenden çekmeden pürdikkat yola bakıyor. Yılan gibi kıvrılan yolda bir müddet ilerledikten sonra acayip bir koku geldi burnuma.

"Arabadan mı geliyor bu koku?"

"Evet müdür. Frenlerden geliyor galiba. Ne yapayım bilemedim."

"Çekelim sağa bir yere."

"Baksana, duracak yer mi var? Düzlüğe ne zaman varırız?"

"Çok az kaldı. Zaten en kötü virajlar bitti."

Kısa bir süre içinde eğim biraz normalleşti, önümüzdeki kamyon bastı gaza, uzadı. Biz de uygun bir yerde kenara çekip dışarı çıktık. Üç cahil oturduk, sigara içip kokunun geçmesini bekliyoruz. J9 model bir dolmuş biraz arkamızda durdu. İçinden otogarda konuştuğum dayı indi, gülerek yanıma geldi.

"Üzerinize afiyet kemdir gözüm biraz. Nazar etmişim size. N'oldu ki buna?"

"Koku geldi, frenlerden diye düşündük."

"Ondandır. Geçer şimdi. Otomatik araba, nasıl ayarlayamamış kendini, hayret."

"Her şeyi de kendi yapmıyordur herhalde. Bilirsin diye sana sormuştum."

"Ne anlarım ben otomatikten. Hem anlasam n'olacak? Sakar Geçidi burası, adı üstünde. Bir elin el freninde olacak, şakaya gelmez."

"Yapma ya? Sen bayağı eğleniyor gibisin..."

"Meslek icabı o. Kamu hizmeti güler yüzle yapılır. Siz bekleyin biraz daha burada, sonra Ortaca'ya doğru gidin. Yarım saat ötede, solunda araba hurdalığı göreceksin. Az daha ilerleyince benzinliğin yanında Vedat Usta var, Amerikancı. Ona bir gösterin, içiniz rahatlasın. Hadi, iyi yolculuklar size, müşteriler bekler."

Adam gevrek gevrek gülerek aracına bindi, giderken de havalı kornasına basıp yeri göğü inletti. Uzaklaşan minibüsün içindeki iki-üç kişi yerlerinden kalkarak, gözden kaybolana kadar bize merakla bakmaya devam ettiler. Koku geçene kadar bekledik. Sonra önümüzdeki düz yolda, frene basmamaya gayret ederek yavaşça ilerledik. Gerçekten yarım saat kadar gittikten sonra, solumuzda bir sürü Amerikan arabasının olduğu bir hurdalık gördük. Birkaç kilometre sonra da, garip bir markanın küçücük benzin istasyonuna geldik. Dayının dediği gibi, istasyonun yanındaki kulübenin üzerindeki tabelada "Vedat Usta" yazıyordu. Fakat dükkânın içinde kimse yok. Arabadan inip ustaya bakınmaya başladım. Önce seslendim bir-iki kere, cevap gelmeyince benzin istasyonuna gittim. İçeri girdiğimde şaşkınlıkla kalakaldım. Arkası dönük ayakta duran uzun boylu bir çocuk, Number One'da Faithless'ın "God is a DJ" şarkısının klibini izliyor, arada çok değişik dans figürleri yapıyordu. Bir süre bu tuhaf sahneyi izledim. Sonunda çocuk beni fark etti. Bir döndü, karşımda bildiğin Keloğlan duruyor.

"Benzin yok, mazot yok."

"Vedat Usta'ya bakmıştım."

"Yok mu?"

"Yok."

"Gelir birazdan. Karateci misin sen?"

"Değilim. Alnımda yara var."

"Ha, iyi."

Arkasını döndü, televizyona bakıp kendi halinde takılmaya devam etti. İletişimin devam etmeyeceğini kesin bir şekilde ifade ettiği için arabaya geri döndüm.

"N'oldu müdür?"

"Gelirmiş usta birazdan. Bekleyelim mi?"

"Ne zaman gelirmiş?"

"Bimem. Sezon başlayınca diskoların tozunu attıracak bir oğlanla konuşmaya kalktım, çok meşguldü."

"O ne demek be?"

"Git bak istersen. Çaktırma ama."

Güler bu, durur mu? Hemen tecrübeli bir hırsız gibi dikkatli hareket ederek istasyon binasına gitti. Camın kenarından içeriyi dikizlemeye başladı. Bir süre orada durduktan sonra hızlı ama parmaklarının ucunda adımlarla geri döndü. Aracın içine girerek video kamerayı alıp çıktı.

"Hayırdır?"

"Müdür, bunu çekmem lazım. Kenardan çekerim biraz."

"Olmaz öyle şey. İznini almadan olmaz. Başımızı belaya mı sokacaksın?"

"N'oluyor?"

"Baba ya, şuna bir şey söyle. Çok güzel bir şey yakaladım, çekmem lazım, taş koyuyor işime."

"Neymiş o?"

"Ya, içeride bir çocuk var, tuhaf tuhaf dans ediyor. Bu da çekecekmiş gizli gizli. Keşke söylemeseydim."

"Olmaz öyle kızım, ayıp."

"Aman be, tamam. Sıkıcısınız."

"Öyle olmaz dedim sadece. Git içeri, 'Arkadaşım sizin dansınızı beğenmiş, biraz kaydedebilir miyim?' diye sor. Hoşuna gider bence."

"Büyüksün baba."

Bizimki fırladı gitti. Yüzünü yeni yeni göstermeye başlayan güneşe baktı Barış Abi. Poşetlere koyduğumuz çamaşırları arabadan dışarı çıkardı. Kapıları açtık, pencereleri yarım indirdik, ıslak giysilerimizi camlara astık. Uyku tulumunu da arabanın üstüne serdik. İyi, henüz çok kokmamışlar, idare ederler. Poşetleri delmiştik hava alsınlar diye, işe yaramış. Çamaşır işi bitince şezlonglarımızı açıp oturduk. Çay kahve bir şey bulma umuduyla, aslında Güler'i merak ederek benzinciye doğru seğirtiyordum ki, Keloğlan'la bizimki ellerinde çaylarla çıktılar dışarı. İkisi de acayip mutlu. Güler istediğini aldığı için, oğlan performansını güzel bir kıza gösterdiği için. Vedat Usta aranmış, bir saate kalmaz buradaymış. Güzel. Çayla beraber arabadaki abur cubura da giriştik. Yemeğe kadar tutar bizi. Keloğlan'ın vardiyası bitti herhalde, dükkânı kapatıp gitti. Zaten niye duruyordu ki? "Benzin yok, mazot yok."

Yarım saat geçti geçmedi, benzincinin kapısı içeriden açıldı. Elinde süpürgeyle meczup kılıklı bir adam çıktı dışarı. Dükkânın önünü, sağını solunu süpürmeye başladı. Bizi gördü, durdu. Selam verdik elimizle, almadı. Dikkatle bakmaya devam etti. Sonra içeri tekrar girdi, elinde üç bardak çayla çıktı. Biraz daha baktı, sonra yavaş yavaş bize doğru geldi. Hiç konuşmadan çaylarımızı önümüze koyup, boşları alıp gitti. Durumu anlamak için aramızda konuşurken tekrar çıktı dışarı, yine bakmaya başladı. Sağa sola birkaç adım açılarak bize doğru yaklaştı. Bize değil, arabaya baktığını anladık. Yanımıza iyice yaklaştığında soru sorar gibi kafasıyla arabayı gösterdi. Cevap verdim.

"Sakar'dan inerken bir koku geldi, galiba frenle ilgili bir şeymiş. Vedat Usta'ya göstermeye geldik."

Adam sanki hayvan okşarmış gibi elini gezdirdi arabanın üzerinde. Her yeri kontrol etti, sonunda aracın arkasında sırtüstü yattı

ve tekerleklerin arasına girdi. Yine eliyle bir şeylere dokundu. Derin nefesler aldı, sonra çıktı arabanın altından. Bize baktı, eliyle "Gidin," der gibi bir şey yaptı, bardaklarımızı topladı. Benzinliğe geri dönüp etrafı süpürmeye devam etti. Ne yapacağımızı bilemedik. Adamı seyrediyoruz. Arada duruyor, bize bakıyor, eliyle "Gidin," diyor. Tam toparlanmaya niyetlenmiştik ki, bir kamyonet yanımıza yanaştı. Sağ kapı açıldı ve bir çocuk koşarak kamyonetin arkasına gitti. Saniyede takım çantasını alıp tamirhaneye koştu. Araçtan inen kara yağız şoför bize doğru geldi, en büyüğümüzü muhatap aldı.

"Kusura bakmayın, beklettik sizi."

"Yok canım. Vedat Usta, değil mi?"

"Öyle derler, ama adım Nuri. Vedat, ustamın adı. Sıkıntı ne araçta?"

"Galiba frenler. Koku geldi biraz."

"Sakar'dan mı indiniz?"

"Evet."

"Hayret, bu araçta sorun olmaması lazım. Biraz bakabilir miyim?"

"Ne demek, onun için geldik zaten."

Biraz önce meczup kılıklı adam ne yaptıysa aynılarını yaptı. Tamı tamına aynılarını. Farklı olarak sadece içeriye bakmak istedi, kafasını birazcık soktu, göz gezdirdi. Sonra karşımıza geçip kendi aracına yaslandı.

"Siz mi kullanıyorsunuz?"

"Hayır, kızım kullanıyor."

Nuri Usta ilgiyle baktı Güler'e. Takdir eder gibi dudaklarını eğip kafasını aşağı doğru hareket ettirdi.

"Yeni mi başladınız aracı kullanmaya?"

"Birkaç gün oldu. Bir arkadaşımızın emaneti."

"Şimdi anlaşıldı. Öncelikle arkadaşınız pek iyi bakmamış araca. Orijinal halini bozmuş bir defa. Böyle arabaların ruhu olur. On-

dan uzaklaştırılırsa küser. Üstüne başka birine vermiş kullanması için. Yanlış anlamayın, huyunu suyunu bilmezseniz sorun çıkarır bunlar. Ama korkulacak bir şey yok. Gönül rahatlığıyla devam edebilirsiniz. İstanbul'dan galiba?"

"Doğru. Babam uzun zamandır çıkmamıştı tatile. Ortalık kalabalıklaşmadan gezelim dedik."

"En güzelini yapmışsınız. Nereye buradan?"

"Akyaka demiştik ama."

"Güzel yer. Arkanızda kaldı. İlerden dönüp yarım saat gittikten sonra sağda giriş tabelasını görürsünüz."

"Peki, teşekkürler. Borcumuz?"

"Ben size bir çay ısmarlayayım, ödeşelim. Beklettim sizi. Hem ustamın çayı çok güzeldir. Zekiii, çay çeeek!"

Çocuk fırlayıp benzinliğe gitti, meczup abiye bir şeyler söyledi, içeri girdiler. Vedat Usta o adam yani, öyle mi? Peki neden bu halde? Nuri kardeşimiz gayet şen şatır görünüyor. Sadece genç olduğu için mi? Çaylar gelince, Barış Abi muammayı çözmeye niyetlendi.

"Ustanızın çayı pek bir güzel gerçekten. Siz gelmeden ikram etti, sağ olsun. Yalnız, konuşmayı sevmiyor galiba."

"Hiç konuşmaz ki."

"Hay Allah, engeli mi var?"

"Yok amcacığım. Nasıl desem, uzun hikâye..."

"Acelemiz yok."

"On yıl kadar var. Bir yaz akşamı feci bir kaza oldu burada. Tam şu önümüzdeki yolda. Ben yoktum o sıra, babam anlattı. Bir araba başka bir arabayı yoldan çıkarmış, yoldan çıkan araba taklalar atarak biraz ilerideki araziye tepeüstü yapışmış. Koşturuyor çevredekiler, bir adam çıkarıyorlar şoför mahallinden, yanından da bir kadın. Ambulans geliyor, alıp götürüyor bunları. Sonra haberler geldi işte. Kadın o saat ölmüş. Adam komada. Bunları yoldan çıkaran kaçmış, plaka mlaka yok. Aradan zaman geçtikten sonra bir adam gelmiş bizim benzinliğe, hava pompasının orada oturmuş.

Saatlerce duruyor. Babam gitmiş yanına, 'İyi misin birader?' gibisinden sormuş. Hiç cevap vermemiş adam. Kimin nesi belli değil, jandarmayı aramış babam. Gelen jandarma tanımış bunu. Kaza geçiren adam. Karısı hamileymiş çocuğuna, ikisini de kaybetmiş burada. Almışlar götürmüşler bunu, ertesi gün mecbur salmışlar, yine buraya gelmiş. Babam buna çay vermiş, yemek vermiş, konuşmaya çalışmış, ı ıh. Akşam kapatıp gidecek, 'Nerede yatacaksın?' diye sormuş, kazanın olduğu yeri göstermiş. Birkaç zaman geçmiş böyle. Babam bakmış olacak gibi değil, almış bunu işe. Gece içeride kalsın diye de anahtarı vermiş. Sonra kerli ferli birileri gelmiş, yakınları herhalde, şehirli, konuşmuşlar, yalvarmışlar götürmek için, direnmiş. Pes edip gitmişler. Bir gün arabanın biri arıza yapmış benzinlikte. İki basit alet kullanarak tamir etmiş arabayı, göndermiş. Babam şaşmış kalmış. Buna benzer bir-iki olay daha olunca, güzel bir alet takımı almış buna. Adam büyük yetenek, duyan gelmiş. İşler büyüyünce tamirhaneyi eklemişler. Her şey çok güzel. 94'te bir kriz olmuştu. 5 Nisan mı ne? Benzin şirketi sözleşmemizi feshetti. Allah belalarını versin. Babam kalp krizi geçirdi. Yattı uzun süre. Ben geçtim mecbur dükkânın başına. Daha lise ikideyim. Vedat Usta aldı beni, tamir işini öğretmeye başladı. Çok sevdim işi. O kadar güzel çalışıyor ki elleri, hani piyano çalıyorlar ya, onun gibi. Okul bittikten sonra koşarak geliyorum buraya. Bir gün biriyle otururken buldum bunu. Yanındaki adam bana baktı, 'Görüşürüz Vedat,' deyip kalktı. Kolumdan tutup kenara çekti. 'Evlat,' dedi, 'Allah babandan da senden de razı olsun'. Sonra anlatmaya başladı. Vedat Usta mühendismiş. F-16 var ya, uçak. Onları yapan mühendislerden biriymiş. Adam babamı, yaşadıklarını, annemi nasıl kaybettiğimizi, benim okuldaki notlarımı, her şeyi biliyor. 'Vedat sana her konuda yardımcı olacak. İstediğin ve hazır olduğun zaman hava harp okulu sınavlarına gireceksin. Ona dikkat et, gözünü ayırma. Allah zihin açıklığı versin,' dedi, alnımdan öptü, kartını verdi. 'Her konuda beni arayabilirsin,' deyip arabasına bindi ve gitti. Hava kuvvetlerinde albaymış. Öyle yazıyordu kartta. O günden sonra Vedat Usta her şeyim oldu. Öğretmenim, arkadaşım, her şeyim. Babam ayaklanınca dükkâna gelmeye başladı. Bizim halimizi seyretmeye bayılıyordu. Hem üniversite hazırlık testleri çözüyoruz hem de işi öğretiyor

bana Vedat Usta. Meğer giderayak beni ona teslim edecekmiş babam. Bir kriz daha geçirdi, Hakk'ın rahmetine, anamın yanına kavuştu. Sonra dağıttım biraz. Saldım her şeyi. Öksüzlük çok fena vurdu. Sınav falan unuttum. Albay aradı bir-iki kere, 'Ben böyle iyiyim,' dedim, kaldım burada. Ustanın gözleri bozuldu iki sene önce, ince işlere giremez oldu. Ben devraldım adını. Ondan beridir, Vedat Usta ben oldum."

"Değerli bir miras kalmış sana. Hakkını verecek birine benziyorsun."

"Elimden ne gelirse işte. Birer çay daha?"

"Yok, sağ ol. Gidelim artık. Teşekkürler her şey için."

Nuri'nin de yardımıyla toparlanmaya giriştik. Arada bilgiler de veriyor. Orman işletmesi varmış Akyaka'da, kamp için çok uygun bir yermiş. "Küçük yerdir, her şey terlik mesafesi," dedi. Yemek için Azmak mevkisine gitmemizi önerdi. Yola çıkmaya hazır hale geldiğimizde, Güler kayda aldığı dans performansının kime ait olduğunu sordu.

"Cemil. Babam biraz çapkındı. Muğla'da bir dostu varmış. Ondan bir çocuk peydahlamış. Öldükten sonra çıktı geldi bu. Kardeşim işte, ne diyeyim? Kafası biraz gidiktir ama iyidir. Marmaris'te 'Kral' derler buna. Michael Jackson var ya? Ondan ötürü. Aynı onun gibi dans ediyor ya..."

24.

Çok güzel bir yoldan kasabaya girdik. Aşina olduğum, ama farklı görünen evler dikkatimi çekti. İstanbul'daki eski ahşap Osmanlı evlerine benziyorlar. Fakat bunların cepheleri hep beyaz ve taştan. Balkonları, pencereleri, kapıları ahşap. Yeşillikler ve pembe begonvillerle çevrili, duruyorlar öyle. Sanki zaman makinesi arıza yapmış, dün ve bugün karışmış gibi. Güzel bir kokteyl. Meydana geldiğimizde, orman işletmesinin yerini sormak için durduk. Arabadan indim, sağıma soluma bakınırken bir zabıta memuru gördüm. Sağ olsun çok ilgilendi.

"Sikinin doğrultusuna git, tabelayı görürsün."

Teşekkür edip geri döndüm. Başladım gülmeye. Anlattım vaziyeti, hep beraber katıldık. Sakinleşince yola devam ettik, çok geçmeden orman işletmesi tabelasını gördük. Sağda mezarlık var, biz sola doğru ilerleyeceğiz. İşletmede ne kapı var, ne baca, ne de bir kimse. Bakındık biraz, gelen giden olmayınca devam ettik. Kurulu bir çadıra rastladık. Demek kamp kurulabiliyor. Manzaraya hâkim, güzel bir yere park ettik. Kocaman ağaçların arasında şahane bir yer burası. Bungalov irisi birkaç ev var yukarımızda. Girişe yakın olan bina idarenin herhalde. Yakınına gidip baktım, tuvalet var, duş var. Oh ne âlâ! Bir de üzerinde mandalları duran çamaşır ipi gördüm, keyfim gıcır. Hiç kurumayacağına inandığımız giysileri ve tulumu ipe astık. Artık çok ıslak değiller çok şükür. Geceye girerim tulumumun içine.

Biraz daha bekleyip kimsenin bize salça olmayacağına kanaat getirince çarşıya doğru yürümeye başladık. Karnımız aç, Nuri'nin dediği yere gideceğiz. Küçük İstiklal Caddesi'nde ilerlerken sorduk, yolun sonundaymış. Burada her yer düz ayak. "Şuradan dön, buradan sap," yok. Bir dere kenarına geldik. Tekneler var sıra sıra. Karşılarında da balıkçılar. "1966'dan beri" yazan dükkâna oturduk. Menü teferruatlı değil, kolayca siparişlerimizi verdik.

"Müdür, ne biçim İstanbullusun? Midye tava var mis gibi, neden söylemedin?"

"Buralarda aynı yapmıyorlar, biliyorum."

"Balık söyleseydin bari, köfteyi her yerde yersin."

"Sevemedim bu tarafın balıklarını. Köfte garanti."

"Aman, eşşeğin ayağını ye."

"Son birkaç gündür kendimi çocuk gibi hissediyorum. Anne babasıyla tatile çıkmış bir çocuk. İyi ki gerçekten o kadar küçük değilim. Yoksa bana da sarardınız siz."

Gülüştük. Doğru söze ne denir? Yola çıktığımızdan beri çekirdek bir aileye benzemeye başladık. Roller duruma göre değişiyor. Ama en çok Barış Abi'nin ana babası gibiyiz. Sanki sünnet olacak çocuğumuzu almışız, akrabaları geziyoruz. Bunu yaparken de sahiden karıkoca gibi didişiyoruz.

Bir dakika. Bu şakanın altında bir temenni mi gizli? Yalandan biraz daha güldüm.

"Şahsen ne evlenmeyi düşünüyorum, ne de çocuk sahibi olmayı."

"Hayırdır müdür? Biri evlenme teklif etti de haberimiz mi yok?"

"Barış Abi'nin şakası güldürürken düşündürdü. Aklımdan geçeni sesli söyledim."

"Bence senden gayet iyi bir baba olur Neco. Sorumluluk sahibi adamsın. Benim gibi değilsin."

"Yok be abi. Baksana, yarınım meçhul. Daha aynı evde bir yıl bile oturamadım. Anamın babamın evine sığınıyorum hâlâ. Diyelim iyi gitti işler, başrol falan oynadım, meşhur oldum. Bizim piyasayı biliyorsun. Rahat vermezler adama da kadına da. Öyle 'bir ömür boyu' diye verilen sözler eskidenmiş. Artık hem ekonomik hem sosyal şartlar yüzünden zor o işler."

"Müdür, sen bayağı kafa patlatmışsın bu meseleye."

"Mürüvvetimi görmek isteyenler var. Elbette düşündüm. Yavaş yavaş ikna edeceğim onları."

"Çıkarsa biri karşına, uçuruverirse aklını?"

"Onu o zaman düşünürüm."

"Ne sanıyosun sen kendini be? Bulunmaz Hint kumaşı mı?"

"Ne alakası var? Yanlış bir şey yapmak istemiyorum o kadar. Önemli bir mevzu bu."

"Ne kadar önemli olabilir ki? Bak, babamla annem bakmışlar iyi gitmiyor, ayrılmışlar güzel güzel, devam etmişler hayatlarına. Bende bir yamukluk görüyor musun?"

"Görüyorum. Ağzının kenarı yamuluyor bazen."

"Ne?"

"Hinlik düşünürken ya da çok keyiflendiğinde yan yan konuşuyorsun. Çok sevdiğim bir kadın oyuncu var, ona benziyorsun."

"İltifat mı şimdi bu?"

"Hah, mamalar da geldi."

Yemek falan geldiği yok. Adam salatayla ekmek getirdi, ona giriştim. Birer de bira söyledim, konuyu boğuntuya getirmeye çalışıyorum. Söylediğim şey Güler'in hoşuna gitti herhalde, üstelemedi. O da ekmekten bir parça koparıp salatanın suyuna şamandıra yapmaya koyuldu. Çok geçmeden geldi siparişlerimiz. Kıtlıktan çıkmış gibi yumulduk tabaklara. Masadakileri silip süpürüp, ikişer de bira içtikten sonra gevşedik. Hesabımızı ödeyip kalktık ve alışveriş yapmak için geldiğimiz yola koyulduk. Akşamı kampımızda geçireceğiz. Acıkırsak sandviç yapmak için bir şeylerle birlikte bira aldık. Barış Abi'nin canı dondurma çekti, birer tane alıp sahile indik. Oturacak bir yer ararken, biraz ilerimizde toplanmış insanların olduğunu fark ettik. Önce bir paraşüt havalandı insanların üzerinde, sonra denize doğru ilerledi. Bir anda paraşüte iplerle tutunan bir sörfçü suyun üzerinde gitmeye başladı. O ne! Bayağı uçuyor adam. Olanları ağzımız açık izlerken insanlara yaklaşmışız. Elimizdeki dondurmalarla çok turist bir haldeyiz.

"Çok değişik, değil mi? Adam uçuyor resmen. Siz hafta sonu görecektiniz buraları. Çoluk çocuk herkes geldi buna bakmaya. Tarzan gibi adam. Amerika'dan gelmiş. Orada bir ada var ya, Hawaii. İşte oradan gelmiş."

Yerel rehberimizi dinliyoruz ama gıkımız çıkmıyor. Gözümüzü bu acayip sihirbazdan alamıyoruz. Dilimiz tutuldu resmen. Suyun üzerinde zıplıyor hopluyor, izleyenler yaptığı hareketlere tezahürat ediyor. Sirk gibi neredeyse. On dakika kadar seyrettikten sonra kampımıza doğru hareket ettik.

Güler, yolda yaşadığı stres yüzünden yorulduğunu söyledi ve araca girip uyudu. Hakan Abi biz toparlanırken tavlayı Barış Abi'ye vermiş. Zar sesleri prensesi rahatsız etmesin diye, çamaşırları astığımız yerin yakınına bir tezgâh kurup oyuna başladık. Kendimi bildim bileli, dikkat eksikliğinden kaynaklanan konsantrasyon sorunu yaşıyorum. Bu yüzden herhangi bir şeyde ustalaşmam mümkün değil. İlgim hevesten öteye geçemiyor. İflah olmaz bir amatörüm. Barış Abi, iki mars bir düz yaparak tavlayı kolumun altına sokuşturdu. Kaybettiğim biraları arabanın dolabından almaya gittim. Sessizce içeri girip şişeleri aldıktan sonra dönüyordum ki, koca bir kam-

yonet araziye girip kurulu çadırın yanında durdu. Araçtan bizim sörf sihirbazı çıktı, bize bakıp eliyle selam verdi. Ben de karşılık verme niyetiyle, şişeleri tuttuğum elimi havaya kaldırdım. "Geliyorum," gibi bir işaret yaptı, kamyonetin arkasındaki yüküyle uğraşmaya başladı.

"Gerçekten Hawaii'den kalkıp buraya mı gelmiş acaba? Ne alaka?"

"Sorarız. Sen anlarsın di mi dediklerini?"

"Güler kadar değil, ama anlarım. Hareketlerinden, mimiklerinden, sesinin tonundan anlarım bir şeyler."

Atletik hareketlerle işini bitiren sörfçü, elinde bir poşetle yanımıza geldi, yere çöktü. Poşetten çıkardığı bira kutusunu büyük bir keyifle açıp bize uzattı.

"Şerefe."

Yaradanın boş zamanına gelmiş herhalde, çocuğu özenerek yapmış. Antik Yunan heykellerinin Hollywood versiyonu. Üstüne sevimli de.

"*How are you*?"

"İyi abi. Yoruldum biraz."

"Aaa, Türkçe biliyosun."

"Benim baba Türk."

"Haydaaa. Şerefe o zaman."

Mert, Amerika'da doğmuş büyümüş. Babası çok önemli bir plak şirketinde çalışmış uzun yıllar. Dünya çapında bilinen sanatçılarla takılmış. Çok sevdiği bir halası varmış, geçen ay vefat etmiş. Muğla'ya gömülmek istemiş kadın, maaile kalkmış gelmişler, İlk gelişiymiş memlekete. Cenazeden sonra kalmış, gezmek istemiş. Amerika'dayken bizim sahillerin sörf imkânlarını araştırmış, gelirken ne lazımsa yanına almış. Önce Çeşme'ye gitmiş, bir manitacılık vakası yüzünden kaçmış. Geze geze buraya kadar gelmiş.

"Abi, rüzgâr acayip burada. Kanal var kanal. Biniyorsun üstüne, uçuyorsun. Çok güzel yani."

"Bu paraşüt ne iş?"

"Kışın Hawaii'ye gittik arkadaşlarla. Orada gördük. Hemen öğrendik yapmayı. Aşk oldu bende. Bırakamıyorum."

"Çok eğleniyorsun belli. Biraz daha kalırsan burada, Akyaka yaptığın şeyin merkezi olur."

"İnşallah abi. Herkes yapsın, çok güzel."

Prenses uyanıp yanımıza geldi. Amerikalı Adonis'i öyle bir kesti ki, çocuk utandı. Herhalde bu da yakıştırdı bizi Güler'le, Çeşme'de yaşadığı talihsiz olayı hatırlayıp ufaldı. İkinci birasını içip "Çok yoruldum bugün," dedi ve uzadı. Oğlan gittikten sonra Güler eliyle dizime iki kere vurdu.

"Müdür, rüyamda seni gördüm. Yedi yirmi dört beraberiz, uykuma da sızdın."

"İstemsiz."

"Ne?"

"Yani özür dilerim meşgul ettiğim için."

"Baba, bu salakla arkadaşlığını gözden geçirmen lazım."

"Yüklenme çocuğa. Garip bir gün geçirdik. Sen uyudun sıfırladın kendini. İnsaf et."

"Tamam. Peter Pan, akalım mı akşama? Buranın barı falan vardır herhalde."

"Barış Abi?"

"Siz gidin, ben de vururum kafayı. Suyumuz bitti, su alın gelirken."

Hiç yalnız bırakmak istemiyorum abimi. Ama yalnızlık herkese lazım. Bir-iki saat yeter. En kötü ne olabilir? En kötüsüne yetişmem on dakika. Ölçtüm tarttım "Tamam," dedim. Güler sırtıma atladı, Gazi koşusundaki İngiliz safkanı gibi kasabaya sürdü beni. Küçük bir bar bulduk. Güzel de şarkılar çalıyor. Birayla beraber hızlıca tekila shot'lar yaptık. Aklım kampımızda. Kendimi tutuyorum. Beşinci shot'tan sonra dans etmeye başladık. Daha doğrusu Güler dans etti, ben kazma gibi ona eşlik ettim. Mekân yükünü aldığı zaman çıkma-

ya karar verdik. Akyaka sokaklarını "*Enjoy the silence*,"[1] diye inlettik. Sonra elimi tuttu. Sıkı sıkı tuttu. Sanki kaybolmaktan korkuyormuşcasına tuttu. Avucumda biraz terli, biraz ürkek, çokça kadife hissi veren eli vardı. Bu ânı önceden düşünmüş müydüm bilmiyorum ama, hayal etsem ancak böyle olurdu. Çocukluk aşkımla koşarmış gibi vardık kampımıza. Barış Abi'nin horlamalarına çok güldük. Tenteyi açmadım, zira rüzgâr zarar verebilir. Tulumumu almaya gittim, hâlâ nemli. Kös kös geri dönüp ne yapacağımı düşündüm.

"Ben babamın yanına uzanırım. Sen de benim tuluma gir."

Girdim. Koku. Mis gibi, tertemiz gibi, su gibi, annem gibi bir koku. Başım döndü, sızdım.

25.

Bir sürü değişik kuş şarkı söylüyor. Gözlerimi açtığımda onlarcasının, hatta yüzlercesinin ağaçtan ağaca uçuştuğunu gördüm. Doğrulup manzaraya baktım, güneş tüm cömertliğiyle her yeri aydınlatıyor. Güzel bir gün olacak. Komşumuzun çadırı yerinde, kamyoneti yok. Herhalde erkenden mesaiye başlıyor suda. Çamaşırları astığımız yere bir döndüm ki, ne göreyim? Güler şezlonga oturmuş, kafasını omzuna düşürmüş uyuyor. Ah canım. Herhalde aracın içinde rahat edemedi. Hiç ses çıkarmadan dün akşam oturduğumuz yere atmış kendini. Üzerinde kot montu var, kollarını birbirine bağlamış duruyor öyle. Üşümüştür. Hemen çarşıya koşup, çay çorba, içini ısıtacak bir şey bulmak için aranmaya başladım. Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz. İstanbul'da bile bulamayacağım acayip havalı bir pastaneye denk geldim. Dükkânın içi nefis kokuyor. Fırından yeni çıkmış tatlı tuzlu bir sürü şey var. Gözümü doyuracak kadar yiyecek aldıktan sonra, sıcak içecek sordum. Pastaneye bakan zarif hanım halimi anladı, "Nereye götüreceksiniz?" diye sordu. "Orman işletmede kalıyoruz", dedim. Çay ve kahvesinin olduğunu, eğer birini seçersem dükkandaki tek termosa koyup verebileceğini söyledi. Barış Abi'yi düşünüp kahve istedim. Çıkarken eczane sordum, biraz ileri-

1. (İng.) "Sessizliğin tadını çıkar". Depeche Mode'un 1990 tarihli şarkısı. (Y.N.)

de varmış. Termosu hızlıca geri getirmeye söz verdim ve kampımıza doğru ilerledim. Yoldan gazete almayı da ihmal etmedim.

Hayatta zamanlama çok önemli. Elbette kişiler, mekânlar ve imkânlar da. Bizimkiler yokluğumda mükellef bir kahvaltı masası kurmuşlar bile. Yahu, gideli taş çatlasın 15 dakika olmuştur. Ne ara kalktınız da sofra kurdunuz? Dün akşam yeriz diye öteberi almıştık, onları çıkarmışlar tıkınıyorlar. Kahramanlık yapmaya gitmiştim, mağlup halde çöktüm yanlarına.

"Müdür, tahmin ettik kahvaltılık almaya gittiğini ama dayanamadık. Çok acıkmışız."

"Çayı nereden buldunuz?"

"Tabak ararken kettle bulduk. Sallama çay da varmış."

"İyi. Ben de kahve getirdim."

"Hay bin yaşa Necocuğum. Gazeteyi uzatır mısın?"

"Buyur abi."

Bunlar baba-kız iyice köle Sebastian yaptılar beni. Ama bu böyle gitmez. Daha yolumuz var, gün olur devran döner.

"Baba, tamamen uyandın mı?"

"Evet."

"İyi, ben biraz yatacağım içeride."

"Kızım yeni yemek yedin, öyle hemen yatılmaz. Ağzına ağzına gelir yediklerin. İki yastık yap bari, öyle yat."

"Tamam."

Uykucu araca gitti, bardaklara kahve doldurdum, kimsenin yüzüne bakmadığı Akyaka unlu mamullerini kemirmeye başladım. Barış Abi gazeteye bakıp kahvesinden bir yudum aldı, Amsterdam sigarasını ateşledi.

"Anayasa Mahkemesi eski başkanıymış. Cumhurbaşkanı olmak için iyi bir vasıf. Ama siyasetçilerle uğraşamaz, kesin bir bokluk çıkar. Sülo idare ediyordu durumu."

"Süleyman hep başbakan, hep başbakan, hep başbakan."

"O ne, tezahürat mı?"

"Fikret Kızılok'un şarkısı. Senin tevellüte yakındır herhalde. Çocukluğundan beri Sülo'nun hayatından çıkmayışını anlatıyor."

"Doğru. Bir şekilde hep oldu hayatımızda. Bak, en fenasını hatırladım. 'Sağcılar adam öldürüyor dedirtemezsiniz bana,' demişti. En az üç cenazeye gitmiştim bunu dediğinde."

"Bu mu 'İdare ediyordu durumu,' dediğin adam? Nasıl yani, celladına sempati besleme durumu mu?"

"Tavla oynayalım mı?"

"Olur."

Net bir siyasi tercihim olmadı hiç. Ama politik bir bilincim var. İnsanlar bu ikisini aynı sanır. Büyük yanılgı. Buluğ çağımda tarihle çokça ilgilenmeye başladım. Özellikle yakın tarihle. Merakımın miladının Fransız Devrimi olduğunu söyleyebilirim. Sonrasında başka devrimlerle tanıştım. 17 yaşımdayken komünist blok çöktü. Deli gibi gazete dergi okuyordum. Sol-sosyalist yazarlar favorimdi. Aralarında tartışıyor, kavga ediyorlardı. Ne yalan söyleyeyim, söylediklerinin çoğunu anlamıyordum. Ama yetişmemden gelen duygusal bir bilgiyle, kimin haksız kimin haklı olduğuna karar verebiliyordum. Hani beylik bir laf vardır; "Ne söylediği değil, kimin söylediği." Aklımın ermediği sorunlarla karşılaştığımda, hep mağarada yaşayan halimizi düşünürüm. Sistemler mi yani bizi ilkellikten çıkaran? Hadi oradan, koca bir yalan bu. Güçlünün koyduğu kurallar bütünü "sistem" denen şey. Hiçbir sistem güçsüzün yaşamasına hak tanımaz. Bu yüzden varlıklı insanları, hele sonradan imtiyazlar elde ederek varlık sahibi olanları hiç sevemedim. Sadece çalışmakla asla kazanılmayacak, içinde mutlaka dalavere bulunan servetlere şüpheyle baktım. Demirel bu familyanın en göz önünde olanıydı. "Ispartalı Çoban Sülü" masalını yıllarca satmış, sonra "çırağım" dediği Özal da, memleket insanının zihniyetine "Çağ atlattıracağım," diye resmen tecavüz etmişti. Ne için? Kendilerine ve çevrelerine servet kazandırmak için. "İyi idare ediyordu," lafı kanıma dokunmuştu. Belli etmesem de, çok sinirlenmiştim. Şimdi tavla vasıtasıyla kavga edecektik.

Tavla oynamayı iyi bildiğimi söyleyemem. Ama oyun oynamayı severim. "En iyi savunma hücumdur," diyerek zarları sallamaya, pulları mantıksızca ilerletmeye başladım. Barış Abi sakince ataklarımı karşıladı, punduna getirdiğinde iç kaleye girdi. Hiç bu kadar uzun süren bir karşılaşma yapmamıştık. 5-4 yendi beni. Şerefli bir yenilgi almıştım. İkimizde ter içinde kalmıştık. Elimi sıktı, âdet olduğu üzere tavlayı koltuğumun altına verdi.

"Abi, tansiyona baktıralım mı?"

"Bir kahve daha içeyim, gideriz."

Barış Abi kendini hazır hissettiğinde çarşıya indik. Önce pastaneye uğrayıp termosu iade edecektik. Dükkânın önündeki küçük bahçedeki masalar doluydu. Gençten bir çocuk servisteydi. İçeri girdik, zarif hanım ve Barış Abi birbirlerine bakıp aynı anda seslendiler.

"Barış?"

"Sibel?"

Bir köşeye oturduk hemen. Sibel, filmlerde sanat yönetmenliği yapıyormuş. Barış Abi'yle bir-iki kez çalışmışlar. Bildiğim ve sevdiğim, ama bir sürü densizin "bunalım filmleri" dediği işlerde katkısı olmuş. Sonra sanat imalatı sektörü de diğer sektörler gibi değişince sıkılmış, kendini buraya atmış. Buradaki evler nedeniyle gelmiş. Doktora tezi vermiş evler hakkında. Muğla Üniversitesi'nde mimarlık bölümü açılsın diye uğraşıyormuş. Meğer bu evler dünya çapındaki en prestijli mimarlık ödülüne sahipmiş. Onlar konuşurken, geçmişte bir şeyler yaşadıklarını anladım. Keyifle seyrediyorum bu "geçmiş zaman mimozaları"nı. Buruk bir flört. Kadın dul, lise yaşında bir oğlu var. Barış Abi de medeni halini anlattı, bakışıyorlar. Sibel müşterilerle ilgilenmek için gidip gelirken müsaade istedik, çıktık. Eczaneye doğru giderken hiç konuşmadık. Tansiyon ölçüldü, biraz yüksek.

"Neco, Ragıp'a bunu söyleme. Anlık bir değişiklik, telaş etmesin. İyi hissediyorum kendimi."

"Peki abi. Oturalım mı biraz daha Sibel Hanım'ın orada? Çay, kahve falan?"

"Gerek yok. Kadını meşgul etmeyelim."

Yine hiç konuşmadan kampımıza geldik, kalktığımız yere oturduk. Barış Abi su istedi, araca gidip sessizce içeri girdim. Güler yok. Kesin yüzmeye gitmiştir. Geri dönüp abime suyunu verdim ve yatağın boş olduğunu, isterse dinlenebileceğini söyledim. Hiç düşünmeden kendiyle kalmaya gitti. Eski hikâyeler takılıyor insanın aklına. Bir sürü ihtimal dönüyor kafanın içinde. "Şöyle olsaydı, böyle olsaydı." Aslında yararsız bir muhasebe. Geçmiş gitmiş işte. Tabii herkese göre değişir, ayrıca ne yaşandığına bağlı. Ragıp Abi'yi aradım, iki yalan birden söyledim.

"Abi, 12-8, Gümüşlük'teyiz."

Güneş yavaştan tepeme kadar geldi. Çamaşırlarımız kesin kuruyacak. Güler'e takıldı aklım. Yanına gitsem mi? "Bırak oğlum, herkes biraz yalnız kalsın," dedi içim. Kafamdaki bandana canımı sıktı, çıkardım. Güneş yarayı iyice kurutsun diye, gözlerimi kapatıp alnımı göğe çevirdim. Aklımın DJ'i platforma Yavuz Çetin'in "Kimse Bilemez" şarkısını koydu, eşlik ederek hayallere daldım. Sonra çok uzun zamandır şöyle bağıra çağıra şarkı söylemediğimi düşündüm. Konservatuvar günlerim geldi aklıma. 91 yılıydı. Ustam Parkinson Şeref'e Metallica'nın *Black* kasetini vermiştim, o da karşılığında Skid Row'un *Slave to the Grind* kasetini vermişti. Her sabah yedide okulda oluyordum. Kimselerin olmadığı saatte. Yolda, otobüstekilerin garip bakışları altında walkman'imden son ses bu albümü dinliyor, okula geldiğimde bölümün alt katındaki sahneye kapanıyor, insanüstü bir vokal yeteneğine sahip Sebastian Bach namıyla bilinen herifi taklit etmeye çalışıyordum. En beğendiğim ve çığırmayı en sevdiğim şarkı "Wasted Time"dı. Yarabbim, ne iyi hissediyordum. Adamın çıktığı tona yetişemesem bile, yapabildiklerim çok hoşuma gidiyordu. Çok sevdiğim şan hocama dinletmiştim şarkıyı, "Evlat, bu başka bir şey," demişti. Olsundu, bağırıp çağırmayı seviyordum. Ama maçta, ama eylemde, en çok da şarkı söylerken... Uzun zamandır bağırmıyordum. Neden? Bunları düşünürken kırbaç gibi yağan bir yağmura açtım gözlerimi. Yağmur değil. Güler ıslak saçlarını suratımda sallıyor.

"Müdür, vallahi *rock star* gibi şarkı söylüyordun, headbang yapayım dedim."

"Şarkı mı söylüyordum?"

"Evet, ama sessizce. Çekerdim şu halini ama, herhalde babam arabada uyukluyor dedim, alamadım kamerayı."

"Bazı şeyleri de aklına kaydet prenses. Makineler bozulur, anılar silinmez."

"Vay be. Felsefeci *rock star*."

"Beğenemedin mi?"

"Şaşırtıyorsun beni. O kadar yani."

"Sen n'aptın?"

"Mert'in yanına gittim. Paraşütle uğraştık biraz. Beceremedim."

"Hayret. Senin beceremediğin bir şey var mı ya? Yoksa başka bir şey konsantrasyonunu mu bozdu? Güzel çocuk, Allah var."

"Hee. Yasladım vücudumu adaleli bedenine, unuttum kendimi. Akşama da sözleştik, barbekü yapacağız çadırının orada."

"Güzel."

"Oğlum, salaklıkta markasın. Kıskançlık yapmayı bile beceremiyorsun. Ben seninle ne yapacağım ya?"

"Bilmem."

"Bak ya... Lan ben kaltak mıyım seni kıskandırmaya çalışayım? Daha dün elini tutmuşum senin, güvenmişim sana. Daha n'apayım? Şurada hemen 'Karınım senin,' diye bağırıp sikinin üstüne mi otura yım?"

"Deme öyle şeyler."

"Tamam. Sana bir şans vereceğim amatör. Dudağından öpeceğim şimdi. Eğer aynı şeyi hissetmiyorsak başladığımız yere geri döneriz. Oldu mu?"

"Anladım."

Kız lisesinde okudum ben. Köklü bir kız lisesinin içine kurulmuştu yeni okulumuz, o bahisle. Yüzlerce kızın arasında, 70 kadar oğlandık. Lise birdeyken ablalardan biri beni gözüne kestirdi. Amerikan filmlerinden gördüğüm gibi bir randevu ayarladık. Haliç kıyı-

sındaki bir kafede buluştuk. Ben çok fazla yiyip içmesin diye dua ederken hesabı o ödedi. Yürüyerek Sarayburnu'na gittik. Kayaların üzerinde otururken birden dudaklarıma yapıştı. Dilini ağzıma sokup döndürdü. Midem bulandı, "Affedersin, kendimi iyi hissetmiyorum," deyip kaçtım. Sonra çok öpüştüm elbette. Sevdim de öpüşmeyi. Kim akıl ettiyse Allah razı olsun. Fakat bu ne? Kafam patlayacak sanki. Kokusunu çekmiştim burnuma, bayılmıştım. Tadı da aklımı almaya yetti. Birbirimizin dudaklarından nefesimizi çektik içimize. Kucağıma oturdu, içimde patlayan havai fişekler eşliğinde uzun uzun öpüştük. Islak saçları omuzlarıma değiyor. Biçimli elleriyle suratımı öyle bir tutuyor ki, değerli hissettiriyor beni. İncecik beline sarıldım, kendime iyice çektim. Nefes nefese ayrıldık bir süre sonra. Kalktı, biraz süzdü beni, suratımı gideceği yere doğru eliyle çevirerek duşun olduğu kuytuya yürümeye başladı. Suyu açıp, çırılçıplak bıraktı kendini. Bana göz banyosu yaptırıyor afet.

"Erkete ol arada, gelen gideni haber ver."

Tam o anda zıvanadan çıkabilirdim. Yazılı yazısız hiçbir kanun beni yargılayamaz. Ama bunun yanından bile geçmedi düşüncem. Bulunduğumuz coğrafyanın binlerce yıllık sanat eserlerine bakar gibi bakakaldım. Maceramızın ilk durağının başrolü Troyalı Helene'nin neden savaşa sebebiyet verdiğine uyandım. Birisi için nasıl savaşabileceğimi, ölebileceğimi anladım. Daha önce başkaları için ya da bazı amaçlar için de benzer duygular hissetmiştim. Bunun yoğunluğu çok farklıydı. Aklım, kalbim ve vücudumun güneyindeki alt aklım bunu emrediyordu: Onun için kendimi öldürmemi. Ancak bu sayede ahlak denen prangamı koparıp atacak, özgürlüğüme kavuşacaktım.

Derken, yakından gelen korna sesine irkildim. Sihirden kopup kadının emrini hatırladım. Çevreme bakınmaya başladım. Yalnızdık. Kısa bir an düşündüm ve muhteşem kıyametimi erteledim. Ona götürmem için şezlongda bıraktığı havlusunu aldım, yanına gidip suyu kapatmasını bekledim.

"Teşekkür ederim Sebastian. Başka hizmetlerinden de yararlanmak isterim."

"Olur prenses. Yeri ve zamanını bana bırakır mısınız?"

"Peki küstah köle."

26.

"Neco, Ömer Kavur'un bir filmi vardır, *Gece Yolculuğu*, seyrettin mi?"

"Aytaç Abi'nin oynadığı mı?"

"Evet."

"Şeyde geçer, terk edilmiş bir Rum köyünde."

"Evet. Sibel'i görünce aklıma geldi. Fethiye'de bir yerde, değil mi?"

"Öyle olması lazım. Kayaköy galiba. Ben de *Atlas* dergisinden biliyorum."

"Yakın mı buraya?"

"Abi, nerede olduğunu tam bilmiyorum ama Fethiye iki-iki buçuk saat buraya."

"Gidelim mi?"

"Şimdi mi? Gidelim."

Güler, çamaşırları toplayıp yanımıza geldi. Niyetimizi anlatıp, direksiyon sallayabilir mi diye sorduk. Bizimki her daim Şoför Nebahat Abla. "Eyvallah, gerekiyorsa motor çalışır," dedi. Kısa süre içinde toparlanıp marşa basıldı. Gayet güzel bir 24 saat geçirdiğimiz kasabayı arkamızda bıraktık. Tasarlamışım gibi, Ezginin Günlüğü'nün *Ölüdeniz* CD'sini almıştım yanıma. Oynatıcıya yükledim. Nazım'in dizeleri, "Japon balıkçısı" marifetiyle aracı doldurdu. Güzel havaya ve yola inat, karamsar bir halde ilerliyoruz. Çok merak ettiğim Göcek tabelasını gördüğümde "Başka bir zaman artık..." dedim kendime. Menzile doğru devam ettik. Fethiye'ye geldiğimizde bir benzin istasyonuna girdik. Pompacıya Kayaköy'ü sorduk, muzip arkadaş çok anlaşılır bir tarif yaptı.

"Bura Adnan Menderes Caddesi, yürü burdan, sonra sağa dönüp onu astıran İsmet İnönü Caddesi'ne giricen. Oradan da Kaya yolu gelir zaten, mezarlıklarla dolu. Hayaletler köyü o yolun sonunda. Ne merak edersiniz anlamadım. İçinde insan olmayan yer merak edilir mi?"

Yakın tarihi kafasına göre yorumlayan tarifçimizin dediğini yapıp ilerledik. Bir süre sonra tabelalar bizi yönlerdirdi zaten. Çok fazla yol yapmadan bir köye geldik. Küçük bir meydanı var. İki tane turist minibüsünün yanına park edip, biraz ileride yürüyen grubun peşine takıldık. Evlerin arasından biraz ilerledikten sonra, tepedeki garip manzarayla karşılaştık. Yukarıdan aşağıya gri ve köşeli bir üzüm salkımı gibi dökülen yüzlerce taş eve bakıyoruz. Bazı taneler büyükçe. Neredeyse kent gibi sıkışık bir yerleşim. Tam da *Atlas* dergisinde gördüğüm fotoğrafa bakıyorum adeta. Barış Abi, "Ben oraya çıkamam," dedi. "Siz gidin. Ben arabada takılırım." Kararını sorgulamadan fotoğraf makinemi araçtan aldım, önümüzdeki turist grubuna yetişmek için Güler'le hızla koşmaya başladık. Kısa bir süre sonra artçılarını yakalayıp, köyle ilgili bilgiler veren rehberi duyacak kadar yakınlaştık. Tahminimizce okul gezisindeki İngiliz üniversite öğrencileri bunlar. Ne şanslı tipler! İstanbul'da okula gidip İstanbul'dan bihaber olan bizim gibilerin bunlarla yarışmasına imkân yok. Tersi olsaydı mesela, bizi Londra'daki Globe Tiyatrosu'na götürselerdi, mesleğimizi şevkle yapardık. Rehber, Kayaköy'ün geçmişini, buranın aslında ne kadar değerli bir yer olduğunu, mübadeleden sonra tamamen değersizleştiğini söyleyince utandım. Milli mücadelenin yılmaz savunucusuyum. Keza devrimlerin. Ama bu olmak zorunda mıydı? Herkes yurdunda, kim olduğuna bakılmaksızın yaşamaya devam edemez miydi? Dönemin koşulları bunu gerektirdi demek ki. Oysa o insanların binlerce yıllık yurduydu burası. Gelenler için de başka bir trajedi... On İki Adalar, Batı Trakya da yüzlerce yıl Türklere vatan olmuştu. Kendimi, ailemi ve arkadaşlarımı düşündüm. Doğduğum, büyüdüğüm yerler geldi aklıma. Sürüldüğümüz, bilmediğimiz bir coğrafyada ne yapardık? Gözümden yaş indi, Güler o damlayı öptü. Elimden tuttu, "Bizim suçumuz yok," deyip hayalet köyün sokaklarına çekti beni.

Harabe evlerden birine girdik. Öyle bir öpüyor ki, birazdan devirecek yere, çıkacak üstüme. Yok öyle yağma. Yeri ve zamanı ben seçeceğim, anlaşmamız var. Babası görmek istedi burayı, ona göz olup her şeyi detaylı anlatmalıyız. *Gece Yolculuğu* filminde Aytaç Abi'nin oynadığı karakter buralarda bir kilisede kalıyordu. Orayı bulup fotoğraflarını çekmek istiyorum. Tekrar gruba yetiştik. Biraz

dolaştıktan sonra harap kiliseye vardık. Bir anda önümüzdeki herkes sarı kafa oldu. Yanlarında inşaat bareti getirmişler, hepsi kondurdu başına. Eski bina, taş falan düşer diye taktılar herhalde. Bu gâvurlar güvenlik işine çok dikkat ediyor. Derler ya, "Avrupalılar kazaen ölürler, Türkler kazaen yaşarlar." Rehber yanımıza geldi, "Türk müsünüz?" diye sordu, beni gösterip "Sapına kadar," diye cevapladı Güler. Öğretmen gibi bir adam. Ufak tefek, terli. Kıkırdamaya başladı. "Kenarlarda durun, ne olur ne olmaz," dedi. 23 kişilik İngiliz grubunu beşerli düzende sırayla içeri almaya başladı. Sayıyı biliyorum, çünkü son beşlide biz de vardık. Sıra bize gelene kadar dışarıda çocuklarla muhabbet etme şansımız oldu. Nottingham Üniversitesi'nde mimarlık okuyorlarmış. "Vay," dedim, "Robin Hood' un memleketi". "Evet," dediler, "okula gidip gelirken kullanıyoruz." Anlamadım, Güler yetişti imdadıma. Meğer "Robin Hood kart" diye bir hizmeti varmış belediyenin. Bizdeki akbil gibi. "Ulan," dedim içimden, "bizimkiler Robin Hood ayağına yatıp paraları iç ettiler. Yanlarına da kâr kaldı."

Son ekiple beraber kiliseye girdik. Aynı şeyleri tekrarlamaktan hiç sıkılmadığını göstermeye çalışan rehbere biraz güldük. Adam turun bu kısmının bittiğini ilan edip, "Hadi!" dedi bize. Fotoğraf çekmek için kalacağımızı söyledik, şimdiye kadarki hizmetleri için de teşekkür ettik. Barış Abi'ye göstermek için birkaç kare topladım. Sonra Güler'i çekmeye başladım. Vallahi profesyonel model gibi poz veriyor. Çektiklerimle bir dosya yapsam, göndersem, bir ajansa işe alınırım, o derece. Sıkıldı sonra, bir Amsterdam sigarası çıkardı, ateşledi. Ben de kendi paketimden bir dal çekip eşlik ettim.

"Müdür, haksızlık etmişim sana."

"Nasıl?"

"Ne bileyim? Boş beleş takılan biri görmüştüm seni. Adam gibi bir işi yok falan... Meğer prensiplerin varmış. Ne umuyorsun bu hayattan?"

"Bilmem. Hep değişti zaman içinde. En acayibini söyleyeyim mi?"

"Söyle."

"Okuma yazma işini çözünce önemli biri gibi hissettim kendimi. İlkokul zamanı. Hep televizyondan beslenmişim o vakte kadar. Birden kitaplar girdi dünyama. Deli gibi okumaya başladım. Sonra bir cesaret geldi, şiir yazmaya karar verdim. Yedi-sekiz yaşındayım ha. Yanından dahi geçmeyeceğim karakterlerin ağzından sözler söylüyorum. Sadece insan da değil. Bitki, hayvan, bina, ülke, makine, alet, her şeyi konuşturuyorum. Oyun gibi geliyor bana. Yazarlığın bir meslek olduğunu bilmiyorum ama. İşleri güçleri olan, arada benim gibi hayal kuran insanlar diye düşünüyorum. Benim mesleğim de öğrencilik. Dersleri salladıktan sonra, hayal kurmak en sevdiğim oyun. Eşit buluyorum kendimi yazarlarla. Ama bir sorun var. Adamlar ve kadınlar meşhur. Herkes onları okuyor. Benim yazdıklarımı benden başka okuyan yok. Bu yüzden kendime acıklı bir 'büyüklük' hali uydurdum. Tekerlekli sandalyede oturan sakat bir yazar. Sevgilim de sağır-dilsiz. Epey bir düşündüm bunu. Öyle inanmıştım ki kurduğum hayale, gelecekteki halime içli içli ağlıyordum bazen. Evdekiler merak ediyordu, 'Neyin var, n'oldu?' falan, ser verip sır vermiyordum. Galiba ilkokulu bitirip mahalleden çıkana kadar sürdü bu durum. Yani hâlâ hayattan umduğum fiyakalı bir şey yok."

Bana baktı bir süre. Sağ eliyle beni gösterdi, sonra sol omuzundan karnının sağına doğru bir çizgi çekti. Ne yaptığını anlamadığımı ima ettim, dudağıma yapıştı, sıkı sıkı sarıldı.

"Hadi gidelim. Babam İngilizleri görürse meraklanır."

Aracımıza yaklaştığımızda, Barış Abi'yi Kızılderili gibi görünen yaşlı bir kadınla konuşurken bulduk. Yanlarına geldiğimizde kadın yerden eline bir parça toprak alıp Barış Abi'ye üfledi ve yüzümüze bakmadan gitti.

"Hayırdır abi?"

"Köyün şifacısıymış. Deli zırvası şeyler söyledi, oturdum dinledim. İyi oldu geldiğiniz. Anlatın bakalım."

"Mübadelede boşalmış bir köy işte. Köy dediklerine bakma, bayağı büyük. Yer değiştiren Türkler burayı sevmemiş, ovaya yerleşmişler. Böyle kalmış burası. Sonra deprem vurmuş 50'lerde, yıkıntı

olmuş binalar. Kilisenin fotoğraflarını çektim. Makara bitsin, yıkatır gösteririm."

"Bu niye konuşmuyor? Küstünüz mü?"

"Yoo. Kiliseden sonra sustu kaldı. Dili tutuldu diyeceğim ama, öyle aman aman bir şey de görmedik."

"Kızım, iyi misin?"

"Evet. Nereye? Acıktım."

"Ölüdeniz bence. Güzel bir kamping biliyorum. Boşuna dinlemedik Ezginin Günlüğü'nü. Albümün adı *Ölüdeniz*."

"O manada Ölüdeniz olmasın? Daralttın bizi söylemedik."

"Abilerim ablalarım, böyle seyahatlerde her duyguya kucak açmalıyız. İyisiyle kötüsüyle."

"En kötüsüne hazır ol o zaman."

"Efendim abi?"

"Yok bir şey."

Dört yıl önce bir arkadaşımla otostop yaparken, Thelma ve Louise'e denk gelmiştik. Ölüdeniz'in ölü tarafındaki kampinglerden birinde kalmıştık. Gayet hoşsohbet bir sahibi vardı. Umarım bu tarihte açıktır.

* * *

Kısa süren bir yolculuktan sonra kampa ulaştık. Yaşasın, bizim İngilizlerin araçları da burada. Dükkân işliyor. Hemen kapıda, gençten biri durdurdu bizi.

"Oda yok."

"İhtiyacımız yok."

"Okaliptüsün altına koy o zaman. Yemek?"

"Açız, olur."

"Kalaba biraz. İngilizler var. Onlara menü yapmıştık, uyar mı?"

"Uyar. Hemen geliyoruz."

Aracımızı usturuplu bir şekilde park edip kampın lokanta bölümüne geçtik. İngilizler masalara yerleşmiş, şamataya başlamışlar. Tek nefeste koca bardak birayı yuvarlıyorlar. Beni görünce, içinde Robin Hood adı geçen bir şarkı söylemeye başladılar. Onlar bitirince, TRT'de seyrettiğim eski maçlarda duyduğum tezahüratı yapıştırdım; "*We are the best, Nottingham Forest.*"[1] Hooop, üç bira geldi önümüze. Şerefe yaptık, festivale katıldık. Bayağı festival. Biraz Oktoberfest gibi. Mekâna nasıl para bıraktılarsa, açık büfe gibi bir şey yapıldı, habire mamül yağıyor. Patates salatası, köfte, çupra, koca bir leğen yeşil salata, hiç görmediğim sosis çeşitleri, mezeler, közlenmiş patlıcanlar, biber kızartmaları, soslu makarna, çeşit çeşit meyve, kuruyemiş, uçuyor ziyafet! Herkes tabak yapmaya koyuldu, Barış Abi'yle kaldık. İçemedi birasını, rakı istedi. Hemen kıyak bir bardak ayarlayıp, nizamına göre doldurdum. Mama? Salata istedi sadece, karışık bir şeyler koydum önüne. Abimde bir gariplik var. Gözucuyla Güler'i kesiyorum, İngiliz kızlarla makarada. Çapraz sorgu yapamayacağız. İş başa düştü, sordum.

"Abi, iyi misin?"

"İyiyim Neco da, garip hissediyorum kendimi."

"Nasıl garip?"

"Kayaköy'de yanımda gördüğünüz kadın var ya... Allak bullak etti beni."

"Bir şey mi dedi?"

"Ne demedi ki? 'Ölüm hastalığına tutulmuşsun, üzerine doğacak güneş vakti azalmış. Sana sevgiyle bakanları kandırma, adabınla çekil, bulaştırma illetini,' dedi."

"Abuk sabuk konuşmuş işte. Kendin söyledin. Hem ne haddi var böyle şeyler söylemeye?"

"Oradaki Yörük kabilesinin şamanıymış. Muhafızlık yapıyormuş dışarıdan gelenlere karşı. Turistlere ses etmiyormuş. Beni görünce 'Hastalık geldi,' demiş. 'yayılmasın obamıza'."

"Abi, sikerim öyle işi. Takılma bunlara, rica ederim."

1. (İng.) En iyisi biziz, Nottingham Ormanı. (Y.N.)

"Oğlum, 5 Mayıs dedi. Tarih verdi. Gezegenler hizaya gelecekmiş. Evren bir kurban isteyecekmiş. O benmişim."

"Abi, güleceğim de tutuyorum kendimi. Koca dünyada gün içinde binlerce insan ölüyordur, sen miymişsin kurban?"

"Öyle dedi."

Biramı yere döküp rakıya meylettim. Abimi yalnız bırakamam. Delireceksek beraber olsun. Aklıma öyle küfürler geliyor ki, yaratıcılığıma şaşıyorum. Sarhoşa bağlayıp ağzıma geleni söylemek istiyorum. Aslında bildiğimiz bir sonu hatırlatan, hatırlatmakla kalmayıp Âdem'i cennetten kovan Tanrı rolüne bürünmüş cadıyı bulup, içimde ne kadar kötülük zerresi varsa üzerine kusmak istiyorum. Zaman durdu. Beynim kafamı terk edip vücuduma yayıldı. Her yerim zonkluyor. Bayılmak üzereyim. Son gücümle Güler'e baktım. Gözlerimiz kesişti. Hemen yanımıza doğru seğirtti, arkama geçti. Boynumu iki koluyla sardı ve kafamı öptü.

"Baba, ben bu salak arkadaşınla takılmak istiyorum. İzin var mı?"

"Geç bile kaldın."

Bir dakika önce gözlerinde yıkılmışlık olan adamın yüzüne çocuksu bir neşe geldi. Vurdu bardağıma, utanarak yudumladım rakıyı. Bunlar benimle kafa buluyorlar herhalde. Dipsiz kuyulara indirip bungee jumping misali tersten havalara uçuruyorlar. Nasıl bir filmin içine düştüm belli değil. Sert duygu değişimlerine okuldan hâkimim. Ama onlar oyunculuk çalışmasıydı, bu gerçek. Hocalarım bile bu durumu deneyimleseler, bize reva gördükleri duygu geçişi çalışmalarını unuturlardı. Hoş, hiçbirine uymadım. Mesela klasik bir temrin vardır. Kız arkadaşının ya da erkek arkadaşının doğum günü. Ya da sene-i devriyeniz. Güzel bir masa hazırlarsın, mumlar falan. Saatini kontrol edip var olmayan bir pencereye bakarsın. Sevgilini görürsün var olmayan caddede, o da seni görür. El sallarsınız birbirinize. Çok mutlusundur, hem de çok. Sonra karşıdan karşıya geçerken bir araba vurur sevgiline. Senden beklenen, süper bir acı yaşamandır uzun süre. Ben sınıftan çıkmıştım anında. Sevgilimin yanına koşmuştum. Arkadaşlarım beni kantinde çay içerken bul-

muştu. "Hoca seni soruyor," dediklerinde, "Söyleyin, sevgilim yoğun bakımda. Kendine gelmesini bekliyorum," demiştim. Geçmiş zaman kırıntıları bugününle ilgili bir sürü şey anlatıyor. Yeni rahip psikanalistler de aynı şeyi söylemiyorlar mı? Boş geç. Herkese ve yaptığı, inandığı şeye saygım sonsuz, ama önce kendime saygımı kaybetmemeliyim.

Bu düstura sadık kalarak eğlendik biraz. Sonra Barış Abi dinlenmek istedi, otomatik hale gelen hareketlerle okaliptüs ağacının altındaki yuvamızı kurdum. Yorulmuşum, Barış Abi'yi yatırdıktan sonra uyku tulumunun üzerine yığıldım.

Üzerime bir ağırlık çöktü. Fiziksel. Bu kokuyu ve bedeni tanıyorum artık. Akşam olmuş, İngiliz çocuklar hâlâ faal, seslerini duyuyorum. Sevgilimin ensesini öptüm, miyavladı. Yükünü almış, sigara ve alkol kokusu da yakışmış. "Hadi denize girelim," dedi. Kırmadım. El ele tutuşarak suya girdik. Buralara hâkimim. Türkiye turizm tanıtımlarındaki Ölüdeniz burnunun karşısına geçtik. Milli park olduğu için bu saatte kapalı. Biraz yüzer gibi yaptık, çokça öpüştük. Dalgalar sahile bedenlerimizi sürükledi.

"Kilisede sana ne dedim?"

"Bilmem. Garip hareketler yaptın."

"İşaret dilinde, 'Seni seviyorum,' demek o, şapşal. Hayalini kurduğun sağır-dilsiz kız benim."

"O zaman sakatlanmam gerekiyor."

"Benim hayalimde öyle bir şey yok."

Yalan bile olsa güzel. Bunu duymak çok güzel. Sözlerden önce beden dili vardı. Ona güvenerek vücudunun her yerinde gezindim. O da benimkinde. Hayvanlar ya da ilk insanlar gibi koklaştık. Sonra? Sonra bir olduk.

27.

Sabah seslere uyandık. Gece, kampın sahibinden tatlı bir fırça yiyene kadar, İngiliz çocuklarla içki içme yarışı yapmıştık. Güler de ben de berbat durumdayız. Arkadaşlarımız kalkmış, minibüslerine

biniyorlar. En çok anlaştığımız Nigel'a seslendik. Tekrar Kayaköy'e gidiyorlarmış. "Dönüşte görüşürüz," dedi, aracına bindi. Bir şeyler yiyip kendimize gelelim dedik. Eşyalarımızı toparladıktan sonra, arabamızın aralık kapısını biraz açıp Barış Abi'ye baktık. Sesli bir biçimde uyumasına devam ediyor. Rahatsız etmemeye karar verip kahvaltıya geçtik. Masaya oturduktan hemen sonra, kampımızın neşeli sahibi elinde portakal sularıyla geldi.

"Gençsiniz tabii, için, için de, ne öyle her şeyleri birden yutmak? Bunlar İngiliz çocuğu, analarının karnında başlıyorlar içmeye, hiç yarışılır mı bunlarla? Şimdi yumurta kırdırayım size, ekmeğinizi bana bana yiyin, o saat kendinize gelirsiniz."

Biz olmuşuz aşk sarhoşu, koyar mı içki miçki? İki kumru gibi yaslandık birbirimize, portakal sularımızı içiyoruz. "İçine biraz votka koydursak," diyorum, gülüşüyoruz. Son derece zıpır bir haldeyiz. Gece İngilizlerle yaptıklarımız geliyor aklımıza, daha da coşuyoruz. Sonra meraklanıyoruz bir şeye, onu tartışmaya başlıyoruz. Bu Kayaköy'de ne olabilir ki? Dün gezip bakmışlardı zaten, tekrar niye gittiler? Öyle çok önemli bir mimarlık harikası görmedik. Ya da biz anlamadık. Zaten dün çok uzun gezmemişlerdi, belki bugün ayrıntılı bakacaklar köye. Belki garip yerleşim planıyla ilgili araştırma yapacaklar. Ayrıca neden herkes inşaatla, binayla ilgileniyor? Hadi bizimkileri anladık, siz niye böylesiniz? Neyse, döndüklerinde sorarız, yemeklerimiz geldi.

"Bu yumurtaları güzelcene yiyin. Bak, roka da getirdim, limon da sıktım üstüne. Hep C vitamini bunlar, iyi gelir. Çay mı, kahve mi içersiniz?"

"Şimdi çay. Kahveyi sonra içeriz."

"Hadi afiyet olsun."

Sahanda en az altı yumurta var. Peynir de kaynaşmış tereyağıyla, mis gibi kokuyor. Tabak çatal kullanmadan, Yörük ekmeğini parçalayıp yumulduk. Uf, çok lezzetli. Pek sevmem ama rokayı bile sıkıştırıyorum ağzıma. Çaylarımız gelirken, 30 yaşlarında bir çift bungalovların arasından el ele çıktı. "Günaydın, buyurun oturun, hemen geliyorum," dedi neşeli adamımız. Bizim yemek yeme halimi-

ze bakıp sevindi ve çaylarımızı bırakıp çiftin yanına gitti. "Akşam geç geldiniz, yemediniz de bir şeyler. Size şöyle güzel birer gözleme yaptırayım önce, sonrasını siz söylersiniz. Çay mı, kahve mi?" Çift birbirlerine bakıp aynı anda "Çay," dedi. "Hay hay," deyip mutfağa doğru gitti abimiz. Böyle esnaflara bayılırım. Zaten sabah kalkmışsın, menüye baksan n'olucak? Bilmediğin dükkân. Adam senin halini takip etmiş, sana uygun olanı getiriyor önüne. Şahane servis.

Kahvaltımız bitti, kahve içiyoruz. Abimiz elinde çayıyla, bir gözü diğer masada, yanımıza geldi, karşımıza oturdu. Bir şey diyecek ama kıvranıyor. "Nasıl, beğendiniz mi buraları?" gibisinden beylik laflar ediyor. Sonunda dayanamadı.

"Affedersiniz, babanız rahatsız mı biraz?"

"Biraz. N'oldu?"

"Gece siz buradayken iki kere tuvalete gidip kusmuş. Çocuklar söyledi. İki tek rakı içmişti sadece, gördüm. İçkiyi kaldıramayacak birine benzemiyor."

"Yoruldu dün, ondandır."

"Yemek de yemedi doğru düzgün. Neyi çıkarmış öyle anlamadım."

"Uyuyor şimdi. Kalksın sorarız. Sağ olun ilgilendiğiniz için."

"Ha, abiciğim, eczane var mı yakında?"

"Yukarda var. Hisarönü'nde."

"Sağ olasın."

İnsanın içini üşüten gerçek hatırlattı kendini. Bir süre konuşmadan kaldık öyle. Eminim ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz şu anda. Utanıyoruz. Çünkü gece bunlar olurken biz sevişmekle meşguldük. Gayriihtiyari uzaklaştık birbirimizden. Güler bir süre sonra kalkıp gitti. Muhtemelen babasının yanına gidecek, onu uyandıracak, "Neyin var?" diye soracak. Ben bir kahvelik kadar daha kaldım. Aralarında konuşsunlar istedim. Doktor Ragıp Abi'yi arayayım diye düşündüm, sonra beklemenin daha iyi olacağına karar verdim. Gereksiz bir imdat alarmı, Barış Abi'yi çok sinirlendirebilir. Yoldayken böyle bir şeyi göze alamam.

Yanlarına gittiğimde tartışıyorlardı. Beni görünce sustular. Güler hışımla yanımdan geçip gitti. Barış Abi şezlonga oturmuş, sigarasından dumanlar alıyor. Hiç konuşmadan yanına iliştim. Eliyle omzuma iki kez vurdu. "İyiyim," manasında gözlerini kapayıp kafasını eğdi. Müzik istedi sonra, araca girip gerekli ayarlamaları yaptım, kısık seste çok sevdiği Manu Chao'yla buluşturdum zihnini. Güler elinde kahveyle geldi, tak diye bıraktı önüne. Yerinde duramıyor, bir sağa bir sola dolanıyor.

"Gitmeyeceğim hastaneye diyor ya, şuna bir şey söylesene."

"Abi?"

"Ya, hastanelik bir şey yok. Dün orası serindi. Üşüttüm herhalde biraz."

"Olsun, gidelim işte. İlaç falan verirler."

"Eczaneye gitmeyecek miyiz zaten? Alırız oradan suda eriyen şeylerden, oldu bitti. Mide ilacım var zaten. Dün sabah dalgaya düştüm, içmeyi unuttum. On tane ilaç alıyorum oğlum, mide mi dayanır?"

"İyi misin şimdi?"

"İyiyim. E, ne yapıyoruz?"

"Kahvaltı var çok güzel, ne dersin?"

"Aç değilim. Kaş yakın mı buraya?"

"Yakın. Üç saate gireriz. Şimdi mi?"

"İstediğiniz zaman. Sevmedim burayı."

"Kaptan?"

Güler, babasının elinden sigarayı alıp uzun nefesler çekti, sonra oturdu yanına. Başını dizine koydu, Barış Abi de elini kızının saçlarının arasında dolaştırdı. Adamın karşı konulmaz bir gücü var. Sanki vahşi canlıları ehlileştirir gibi. Anlayacağımı anladım. Birazdan yola çıkılacak. İçeri gidip tatlı işletme sahibine durumu anlattım, hesabı ödeyip yanından ayrıldım. Döndüğümde yola çıkmaya hazır hale gelmiştik. Marşa basıp manevralarla kamptan çıkarken gözüm aynaya takıldı. Neşeli adam ardımızdan kovayla su döküyordu.

Eczane için durmadan yola devam ettik. Aklımda bir hinlik var. Kaş'ta daha önce kaldığım kamping, hastaneye yürüme mesafesi. Tansiyon bahanesiyle Barış Abi'yi oraya sokabiliriz. Anayola çıktığımızda önümüzde bir trafiğe rastladık. Polisler yolları kesmiş, araçlar bekliyor. "N'oluyor" demeye kalmadan karşı şeritten bisikletler gelmeye başladı. Önce bir iki tane, sonra onlarca. Her sene yapılan Cumhurbaşkanlığı Bisiklet Turu bu. Antalya'dan başlar, İzmir'de biter. Okul ya da iş yoksa, benim için yaz tatilinin başlangıcıdır. Epey bir bekledikten sonra yol açıldı, devam ettik. Kalkan'a geldiğimizde, sağımıza denizi alıp tehlikeli virajları olan çok güzel yolda dikkatlice ilerledik. Kaş'a indiğimizde yarımadaya yöneldik. Az gittikten sonra hastaneye ulaştık. Hastanenin önünde durmamızdan tedirgin oldu Barış Abi. Bense onun dikkatini dağıtmak için, hastanenin bahçesinde duran beyaz Amerikan arabayı gösterdim.

"Abi, biliyor musun, bak bu araba Yılmaz Güney'in kaçış arabasıymış. İzinli çıktığı hapishaneden buraya gelip karşıdaki adaya geçmiş."

Gözucuyla bakıp yürümeye devam etti. İçeri girip tansiyon ölçtürmek istediğimizi söyledik, sağ olsunlar he şeyi yavaşça yapıp işlemi tamamladılar. Korkulacak bir şey yok. Tansiyon normal. Yalnız, aynı şeyi Bodrum'da hastaneye girdiğimizde de gözlemlemiştim. Barış Abi hastanelerden nefret ediyor, kesin. Hızlıca attı kendini dışarı. Güler'in başka bir tetkik istemesine mahal vermedi. "Kalacağımız yer çok yakın," diyerek teselli ettim sevgilimi. Kampa girdik. Kapıda duran çalışan bize eşlik ediyor. Buranın tek kötü yönü fazla ağaç olmaması. Olanların altı da kapılmış. Güneşin doğuşundan kaçınmak için aracın tenteli tarafını batıya vererek uygun bir yere yanaştık.

"Kaç gün kalırsınız?"

"Belli değil. Üç gün de sen."

Şimdiye kadar iki günden fazla kalmadık bir yerde. Biraz dinlenmek istedi herhalde Barış Abi. Raconu kesti. Bana uyar. Seviyorum burayı. Hemen düzenimizi kurduk. "Ben bir ayılayım," diye hemen denize koştu Güler, biz de Barış Abi'yle iskelenin biraz yukarısındaki yuvarlak büfenin yanındaki sekilere oturduk. Deniz kızı

havlusunu iskeleye bıraktı, biraz denize baktı, sonra şahane bir şekilde uçtu suya. İnsanı telaşlandıracak kadar bir süre görünmez kaldı. Kafasını geriye atarak çıktı sonra, sakince ve estetik kulaçlarla ilerledi. Ben bu güzel kadına layık olamam. Bir yanlışlık var.

"Sen niye girmiyorsun denize?"

"Abi, daha öğlen olmadı, soğuktur."

"İyi, tavla oynayalım mı?"

"Olur."

Ben tavlayı almaya kalkmıştım ki, konuştuklarımızı duyan büfedeki arkadaş şekilli bir tane koyuverdi önümüze.

"Ne içeriz?"

"Bira. Patates kızartması var mı?"

"Hallederiz."

Bira ve patates. Kahvaltı yerine geçebilir. Ama Barış Abi'de meydan okuyan bir tavır seziyorum. "Yıkılmadım!" der gibi. Açtık tavlayı, sallamaya başladık zarları. Hiç alışık değilim böyle oynamasına. Agresif taktikler uyguluyor. Belli, nefes aldırmayacak bana. Güler denizden gelip yanıma oturdu, elini bacağıma koydu, yanağımdan öptü.

"Hiç yenemedin değil mi babamı?"

"Deniyorum. Akyaka'da yaklaşmıştım, ucundan kaçırdım."

Biralar geldi, Güler de bir tane isteyip iskeleye güneşlenmeye gitti. Hiç adetimiz olmadığı halde konuşarak oynamaya başladık.

"Benim için endişelenmeniz boşuna. Bu hikâyenin sonu belli zaten."

"Sonunun gelmesine vardır belki. Seninle daha fazla vakit geçirmek istiyoruz, anlamıyor musun?"

"Anlıyorum. Ama ben de sizin beni berbat bir haldeyken değil, böyle güzel vakit geçirirken hatırlamanızı istiyorum. Çok mu?"

"Tamam da, inadın yüzünden kısaltıyorsun o vakitleri. Beni geç, kızın üzülüyor. Sadece 'Hastaneye gidelim,' dedi. Ne var bunda?"

"Ne yapayım Neco? Ispanak gibi tezgâha yatıp çürümeyi mi bekleyeyim? Adamlar altı ay diyeli bir sene geçti. Kötü hissetmiyorum kendimi. Hem ne biçim rock'çusun sen? Ölene kadar değil mi o işler?"

"Tamam. Ama biz de insanız, azıcık telaşlanmamıza anlayış gösterirsin herhalde."

"Elbette. Sizin yanınızda fenalaşmayacağım, söz."

"O zaman biraz daha dikkat edeceğiz kendimize, değil mi?"

"Evet. Söz dedim ya."

"Haplarımızı unutmayacağız, beslenmemize dikkat edeceğiz."

"Tamam ulan. Sen kapılarını al."

İki pulumu birden kırdı. Çok geçmeden yine iki mars bir düz vakası yaşadık. Gelenek olduğu üzere tavlayı koltuğumun altına aldım. "Acıma yetime," dedi bana, büfeciye birer bira daha söyleyip "Patatesler Niğde'den mi geliyor?" diye efelendi. Ragıp Abi'yi aradım.

"Abi, tansiyon normal. Akyaka'ya geldik."

28.

Birkaç saat içinde hep beraber matiz olup gecekondumuzda dinlenmeye çekildik. Güler'e babasının yanındayken bana askıntı olmasından utandığımı söyledim, sallamadı. Barış Abi yatağına yattıktan sonra matların üzerine benim tulumu enlemesine serdik, sarıldık birbirimize. Küçük küçük öpüşüp kucaklaştık. Geceden darbeliyiz. Kısa süre içinde uykuya daldık.

Yanağımı ısıran karıncaya tokat atarak zıpladım yerimden. Nerede olduğumu anlamaya çalışırken yanımda yatan kadını gördüm. Batan güneş, şahane bir makyaj yapmış sevgilimin yüzüne. Bu güzel resmi pozlamam lazım. Fotoğraf makinemi almak için sessizce aracın kapısını araladığımda, Barış Abi'nin elindeki bir poşete kustuğunu gördüm. İşaretparmağını dudaklarına götürerek "sus" yaptı bana.

"Abi?"

"Bira bozuyor midemi. Bir daha içmeyeceğim."

"Patates falan gitti yani? Rahatla da düzgün bir şeyler yedirelim sana."

"Olur. Yatayım biraz daha, kendime gelirim."

"İlaçlar da yalan oldu herhalde."

"Tamam Neco, uzatma."

Makineyi almayı unutup abimi yalnız bıraktım. Bebek gibi uyuyan Güler'e hayranlıkla baktıktan sonra kampın büfesine gittim. Kendiliğinden rakı geldi önüme. Zamanıymış, öyle dedi arkadaş. İlk yudumu aldığımda, "Bir terslik var. Çok ters bir terslik. Ragıp Abi'yi aramam lazım," diye düşündüm. İkinci yudumu aldığımda, "Şimdi telaşlandırmayayım milleti," dedim kendime. Üçüncü yudumu aldığımda, "Adamın midesi fenalaşmış, düzelir elbet," diye avuttum beynimi. Sonra şairler gibi gözlerimi kısıp uzaklara baktım. Görüşüm ufku aştı, açılıyorum uzaklara. Henüz kendini göstermemiş yıldızların yanlarından geçerken selam verdim. Bir yere varmak istiyor ruhum. Kendimi bildim bileli var olmamızın nedeni olduğu söylenen "var olan"ı görmek istiyorum. Ona tek bir soru soracağım, "Bunlar hep senin planın mı?"

Büfenin benden başka müşterisi yok. Arkadaş da kendine rakı koyup yarenlik etmek istedi bana. Çok fazla çaba sarfetmeden, sadece biraz izlenerek çözülebilecek biriyim. Düşündüklerim, hareketlerimden ve bakışlarımdan kolayca anlaşılır. Kedi gibi, köpek gibi işte. Maalesef zaman ve adı konulmamış hükümler konuşmamızı gerektiriyor. Bu ortak bir dil demek. Yani kendini açıklamak zorunda kaldığında, sana ait olanı değil, anlaşılmak için herkesin kullandığı dili kullanman lazım. Şu an anlaşılmak istemiyorum. Konuşmak içimden gelmiyor. Bereket, arkadaşım da konuşmam için zorlamıyor. Beraber The Doors'tan Led Zeppelin'e, Erkin Koray'dan MFÖ'ye giden bir yolculuk yapıyoruz. Şarkıları dinlerken, biten bardağıma nazik bir fiske atıyor, çıkan sese "olur" manasında kafamı eğerek cevap veriyorum. Çok mutluyum. Bazı şeyler bombok olsa bile mutluyum.

Karanlık çökerken Güler babasıyla beraber yanımıza geldi. Prenses acıkmış. Barış Abi'nin de bir şeyler yemesi gerekiyormuş. Arkadaşıma Kaş Meydanı'ndaki havalı restoranın açık olup olmadığını sordum. Aradı, yerimizi ayırttı. "Sen de gel," dedim. Nöbeti bırakamazmış. Taksi istedim, onu da ayarladı. On dakika sonra gelen taksi, iki dakikada bizi meydana bıraktı. Bayılıyorum buraya. Yılların efsanesi Mavi'nin önünden geçerken tanıdık yüzler gördüm. İçlerinden biri beni fark etti. Kollarını iki yana açıp "Hoş geldin!" dedi. Yemek yiyip geleceğimizi söyledim, reverans yaptı. Yüksek sezonda kolay yer bulunulmayan, iyi müzik, iyi yemek ve güzel muhabbet servis eden dükkâna geldik. İçeri girdiğimizde, ortak bir arkadaşım vasıtasıyla tanıdığım işletmeci karşıladı bizi. Kim olduğumu hatırlatmak istemedim, barın karşısındaki masalardan birine oturduk. Menülerimiz geldi, ben yemek söylemeden önce bir duble rakı istedim. Güler ve Barış Abi de kendi ölçülerini tarif edip katıldılar bana.

"Müdür, yemekler çok acayip. Her şeyden söyleyesim var."

"Seç bir tane, doymazsan listenden devam edersin. Barış Abi? Var mı gözüne kestirdiğin bir şey?"

"Cacık söyleyeceğim. Sonrasına bakarız."

"Güzel. Süslü bir köfte gördüm ben de."

"Yahu, yine mi köfte? Müdür demeyi bırakacağım artık. Köftehor diyeceğim sana."

"Nasıl istersen prenses."

Rakılarımız geldi, yemek siparişlerimizi verdik. Özel bir salataları varmış, ondan da istedik. Bardaklarımızı tokuşturup çalan asit caz ritmine bıraktık kendimizi. Önce salata geldi masamıza, sonra reklamcı Şeref Abi ve güzeller güzeli karısı Bennu. Nasıl ya? Nasıl olabilir böyle bir şey? Heyecanlı bağrışlarla birbirimize sarıldık. Şeref Abi kemiklerimi kırdığında rüya olmadığının ayırdına vardım. Masamız büyüdü.

"Ne işiniz var sizin burada?"

"Asıl sizin ne işiniz var? Bodrum'da değil miydiniz? Ragıp öyle söyledi."

"Eski haber, aman kimse duymasın."

"Devlet görevindeyiz, sırları itinayla saklarız."

"O ne demek?"

"Kültür Bakanlığı'ndan Türkiye tanıtım filmi işi geldi, saçtılar parayı. Geçen sene de biz yapmıştık. Fakat bu sefer geç kaldılar. Kısa zamanda filmin hazır olmasını istiyorlar. Sizin yola çıktığınızın ertesi gün oldu bunlar. Hemen izin mizin ne varsa çıktı. Düşündük nasıl yetiştiririz diye. Koca ekiplerle olmaz. Amatör çekimler yapalım dedik. Sanki çiftler ya da arkadaşlar çıktıkları tatili kaydetmiş gibi. Sizin yolculuktan da ilham aldık biraz. İki günde 32 ekip kurduk kadınlı erkekli, herkes gitti memleketin dört bir yanına. Daha önce çektiğimiz helikopterli falan görüntülere bunları ekleyeceğiz. Al sana samimi tanıtım filmi. Bennu'yla ben de bir ekip olduk mecburen. Patara-Kalkan-Kaş-Kekova bizim sorumluluğumuzda.

"Ah be, Patara'yı gösterecektim sana Güler. Dalgaya düştüm kusura bakma."

"Başka sefere köftehor."

"A aaa, 'müdür' nereye gitti? Çok da yakışıyordu Neco'ya."

"Değiştirdim abicim. Yol her şeyi değiştiriyormuş meğer."

"Her şeyi?"

"Her şeyi."

Yenildi, içildi. Mekân sahibi beni hatırladı. Ortak arkadaşımızı aradık, konuştuk. İkramlar geldi, dört köşeyiz. Hesabı ödedim, Şeref Abi'ye "Kesene bereket," dedim, güldük. Sonra, Kaş'ın son durağına gittik, Mavi'ye. Daha önce dükkânın tahta sandalyelerinde hiç oturmamıştım. Hep karşı kaldırımda ziftleniyordum. Böyle saygın zevatla orada oturulmaz. Çalan şarkılar ve gelen içkilerle kısa sürede zıvanadan çıktık. Eski yeni bir sürü şarkıyla kendimizden geçtik. İhtiyarlar yoruldu. Hiç konuşmayan Bennu, Güler'le ikimizi bir kenara çekti.

"Çocuklar, ateş bacayı sarmış belli. Yukarıda bir ev tuttuk. Barış bizimle kalsın bu gece, siz rahat edin. Yarın görüşürüz."

Güler kadına sarıldı. Ufak bir mutluluk dansı yaptılar. Şeref Abi ve Barış Abi onları seyredip düşmemeye çalıştılar. Sonra Barış Abi, kızını kolundan tutup yanıma getirdi. İkimizi birden göğsüne yasladı.

"Birbirinize dikkat edin. İster yakından ister uzaktan. Ne yaşarsanız yaşayın, birbirinize dikkat edin. Gidene küsmeyin, saklayın. Yol bu, karşılaşırsınız bir gün. Harcamayın yaşadıklarınızı. Bazen olur, bazen olmaz. Hayat..."

Sıkı sıkı sarıldı ikimize. Kızının alnını, yanaklarını öptü, saçlarını kokladı. Sonra bana döndü, iki eliyle yanaklarımdan tutup alnını alnıma dayadı.

"Ulu Manitu seninle olsun oğlum. Keşke demeyeceğim, oğlum oldun zaten. Ruhlar diyarına geç gel. Mümkünse beraber gel kızımla. Hayalî bir miras değil, kanımdan canımdan bir miras bırakıyorum sana. Değerini bileceksin, inanıyorum."

Ayrıldık. Şeref Abi ve Bennu, ellerinden tutup götürdüler Barış Abi'yi. Biz öylece kalakaldık, gidişlerini seyrediyoruz. Arkalarına bakmadan yürüdüler. Gözden kaybolana kadar izledik onları.

"N'oldu şimdi?"

"Bilmem. Garip oldu ama. Siz kampın orada yanıma gelmeden sigara içtiniz mi?"

"Evet, sondan bir öncekini."

"Bitti mi iki paket?"

"He, bir tane kaldı."

"İyi. Kaç gündür 7/24 beraberiz. Şeref Abi'yi görünce saldı herhalde kendini. Ne bileyim?"

"İlk defa böyle görüyorum. Neydi ya o duygu patlaması?"

"Tutmuş kendini, değil mi? Bana da öyle geldi."

"Bennu Abla süper hareket yaptı ama."

"Tamam da kızım, daha önceden beyan ettik durumumuzu. Neden ciddileşti birden?

"Kendin söyledin, kaç gündür ilk defa ayrı kalacağız. Ondandır."

"Hayır, ben sana kötü bir şey mi yapacağım yani? Uyarı üstüne uyarı. Ne yapmışım seni sevmekten başka?"

"Alınganlaşma Nejat. Güzel şeyler söyledi, götünden dinlemişsin."

"A, benim bir adım varmış. Bir daha söyle bakayım."

"Nejat."

"Ölürüm lan Nejat deyişine."

"Tekila?"

"İçmeyeni siksinler."

"İçmeyeyim mi yani?"

"Ha?"

29.

"Hadi kalk, acıktım."

Kulağıma nefesini verdiği an uyandım. Ölü taklidi yapmaya karar verdim. Kulağımı, gözlerimi, burnumu, yanaklarımı, alnımı, başımı ve dudaklarımı dudaklarıyla kutsadı. Sonra kedi gibi sürtünüp yalvarmaya başladı. Dirayetimi korudum. Numara yaptığımı biliyor, direncimi kırmak istiyor. Koltukaltımı gıdıklamasına da tepki vermedim. Ayaklarımın altına aynı işlemi yapınca dayanamadım, hızla kalkıp üzerine atladım.

"Seni yiyeceğim kahvaltı niyetine."

"Olmaz, sonra bensiz ne yaparsın?"

"Seni yiyince seninle bütünleşmiş olurum sevgilim."

"İş sıçmaya gelince ne bok yediğini anlarsın ama. Kalk üstümden, patlatırım taşaklarını."

"Yapamazsın, ihtiyacın var."

Bir diz attı malum bölgeme, kıvrılıp kaldım. Hiçbir şey olmamış gibi kalktı, giyinmeye başladı. Kısa sürede işini bitirip güneş gözlüğünü taktı, kapıyı açıp inerken kafasını öne devirip siyah gözlüğünün üstünden bana baktı.

"İşe, geçer."

Ne yapacağım ben bununla? Ya yükseleceğiz semaya ya da ateşlerde yanacağız. Belki ikisi birden... Bilim dünyasına yeni bir element hediye etmeye çalışan, inanmış hacılar gibiyiz. Kimyasal bir tepkime olduğu çoktandır bilinen "aşk" mefhumuna yeni bir anlam katacağız. Göksel olanla beşer arasında bir köprü... Sanat eseri olacağız. Doğa olacağız. Biraz fazla olacağız.

* * *

Büfedeki arkadaşın elinden çıkan mükemmel tostlara saldırdık. Tabii ki Güler ikinciyi de istedi. Obur bir çocuk gibi çayını höpürdeterek içiyor, büyük ısırıklar aldığı tostun içindeki ketçap marifetiyle dudaklarına ruj sürüyor. Koca bir öpüşmeyle peçetesi oluyorum kadının. Kırıntıları ve sosu temizliyorum dilimle. Tıkınmayı bitirince denize girmek istiyor. Hazırlıklıyım, havlusunu yanımda getirmiştim. Gözümü alamıyorum ilaheden. İskelede evrene selam veriyor, açıyor vücudunu güneşe. Akabinde bana dönüp öpücük yolluyor, Esther Williams gibi dalıyor suya.

"Yakın dövüş teknikleriyle ilgileniyor musun arkadaşım?"

"Hayır, neden?"

"İhtiyacın olacak. Bu mücevheri korumak zorunda kalacaksın."

"O kendini korur. Ayrıca, sahip olduğun şeyi korursun. Kimsenin ona sahip olamayacağını biliyorum. Tıraşı kes de bir bira ver."

Ulan, dün ne güzel susmuştuk beraber. Hiçliği anlar gibiydin. Her şey illüzyon yaratmak için miydi? "Şöyle rahatız, böyle boşlamışız." Rol müymüş hepsi? Oğlum, önce İstanbul çocuğuyum, sonra insan halleri mesleğim. Az da Lazlık var ha. Senin gibileri çekirdek kabuğu gibi tükürürüm. "Adamı kadınla, kadını altınla, altını ateşle imtihan et," kadim tavsiyesine şüphesiz uyan biriyim. İlk önermede çöktün birader.

"Birayı boş ver, rakı ver."

Güler yine su balesine başladı. Bana yaptığını düşündüğüm gösterinin başka izleyicileri olduğunu fark ettim. Arkamda oturan

orta yaşlı Alman çift, aralarında perinin ne kadar şahane hareketler yaptığını konuşuyor. Yine aynı yaşlardaki Fransız çift, Güler'i seyretmek için yer değiştirdiler. Çok da sakin olmayan denizde artistik hareketler yapan sevgilim iskelenin altında kayboldu. Hilafsız hepimiz nereye gittiğini merak ederek ayağa kalktık. Demir merdivenlerden tutunarak dışarı çıktı. Uzun saçlarının dibinden tutarak suyu tahliye etti, hayranlarına baktı. Alkış kıyamet. Selam verdi, havlusunu alıp jimnastikçiler gibi parmak uçlarında yürüdü. Yanıma geldiğinde, uluslararası jüri puanlarını verdi. "*Zehn, zehn*", "*dix dix*", "on on" tam puan. Güler çığlık atıp bana sarıldı, dudaklarımdan öptü. Beni gösterdi, önümde eğildi. Kimse kimseye sahip olamaz arkadaşım, sadece seçer.

Kampın starıyla aracımıza kapandık. Gözlerin ve kulakların bizde olduğunu bilerek yavaş, sessiz ve uzun seviştik. Ne güzel şey aşk. Gözlerimizi birbirimizden ayırmadan defalarca zevk paylaştık. Yorulunca vücutlarımızı kilitleyip siesta yaptık. Güçlü kadın kahramanların olduğu western filmleri vardır. Azdır. Genelde baskın erkek karakterlere, mesela "Batı'nın en hızlısı" olan silahşörlere vurulan, gerçekten çok zor yaşam şartları yüzünden güçlü birinin kanatları altına giren, ağzı burnu hokka gibi olan kadınları anlatır kovboy filmleri. Ama arada elmas gibi parlayan hikâyelere rastlarsın. Vahşi koşullara ayak uydurmuş, erkeksileşmeden tavır ve kabiliyet kazanmış kadın karakterler çıkar karşına. Büyük ihtimalle böyle kadınları anlatan filmler gişede çakılmışlardır. Çünkü Amerikan rüyası, güçlü kadınları istisna sayar. İstisnaları yüceltme ikiyüzlülüğünü de beceriyle yapar. Benimle beraber savaşacağına inandığım bir kadına sarılıyorum. Düşsem kaldırır, ölsem inancımızı bırakmaz. Gerçek bir yoldaş. Aşk yolunda.

"Ulaşılamıyor," diyor kadın.

"Ya çekmeyen bir yerdeler ya da şarjı bitti."

"Şeref Abi'nin telefonu var mı?"

"Yok, ama Ragıp Abi'den alabilirim."

"Arasana."

"Beklesek mi biraz daha? Soracak şimdi 'Ayrı mı düştünüz?' diye."

"Sorsun. Anlatırız durumu."

"Kızım, yalan söylemekten sıkıldım. Beceremiyorum da. Bunların nereye gittiğinden haberdardır. Nerede olduğumuzu söylemem lazım. Yarın cuma, atlar gelirler, yanarız."

"Doğru. Babamın İlaçları burada, gelmek zorundalar. Bekleyelim. Acıktım yalnız, kasabaya inelim mi?"

"Emrin olur prenses."

30.

Akşam olduğunda en sevdiğim Kaş klasiğine kavuştum. Mavi Bar'ın karşısında kaldırıma çöküp tekelden aldığımız biraları yuvarlıyoruz. Bu ritüelin bir dengesi vardır. Bardan shot istersin, dışarıdan aldığın biraya katık yaparsın. Taşta oturmaktan kıçın acıyınca, ayağa kalkıp müziğe bırakırsın kendini, manasızca dans edersin. Yemek saati bitip gece sapıtmaya elverişli hale gelince meydan yükünü aldı. Dün böyle değildi mesela. Ne ara insan akını olmuş kasabaya çözemedik. Bizim Notttingham'lı Ölüdeniz ekibi de geldi mi? Hepten koptuk. Çocuklarda dur durak yok. Tepsilerde shotlar uçuştu, kendinden geçmeler başladı. Herkes karıştı birbirine. "Killing in the name" çalınca can pazarı oldu. Güler'e baktım, kızıl saçlı bir lavuğun eli kalçasında, kız ittiriyor herifi. Süpermen gibi uçup kafayı çaktım piçe. Kan fazlası varmış herhalde, burnundan fıskiye gibi boşaldı hayat pınarı. Canavar bir katile yakışır şekilde kızıla boyandım, lavuk nakavt. Güler beni tuvalete götürüp yıkadı. Rocky gibi çıktım dışarı. Müziğe yön veren arkadaşın yanından geçerken Whitesnake istedim. "Here I go again" çaldığında kadın kucağımdaydı. Böyle çok uzun bir ömür yaşayabilirim. Kaşım açılmış, usturuplu atamamışım kafayı. Kan revan oldu üstümüz başımız. Sevgilim yalıyor kaşımı. Yanımızdan geçen tepsiden shot alıp açık yarama döküyor. Alnımdaki iz geçmeden yenisini yaptım. Kavgacı bir tip gibi görünüyorum. Zaman durdu, mekân emrimize amade. Güler'in bulutlu gözleri içime bakıyor. Öl dese öleceğim. Kendimden geçerken bir el tuttu sağ kolumu.

"Nejat senmişsin, çocuklar dedi."

"Doğrudur."

"Seninkileri geçirdim karşıya."

"Efendim?"

"Bugün sabaha karşı seninkileri geçirdim karşıya."

"Kimleri?"

"Savaş mı Barış mı biri vardı, iki de İstanbullu."

"Barış. Nereye geçirdin?"

"Yunan'a. Adaya. Polise söylerseniz inkâr ederim ama."

"Eyvallah."

Güler koynuma kapanıp ağlamaya başladı. Bebek kadar küçüldü. Hengâmeden uzaklaşmak niyetiyle çay bahçesinin duvarına taşındık. Bende adrenalin seviyesi yüksek olduğu için kafam çalışmıyor. Kollarımın arasında şimdiye kadar bulamadığım eksikliğimi tutuyorum. Yemekle aram yok, bu kadını yemek istiyorum.

"Şaka sanmıştım. Yaptılar."

"Ne yaptılar sevgilim?"

"Sakladılar babamı."

Barın en içten delikanlısı bizi takip etmiş. Yanımıza bira ve tekila shot'larla dolu bir tepsi bıraktı. Göz kırptı bana, geldiği gibi gitti. Kadın kucağımdan kalkmadan doğruldu, tekila çakıp biradan koca bir yudum aldı. Kaş Meydanı'ndaki ölümlülerin tüm nefesini içine çekip, sonsuzluk kadar sakinleşti.

"Bunlar makara yapıyorlardı. 'Son dileğini sorsalar,' falan. 'Burada ölmek istemem,' demişti babam. 'Uzakta olmak, herkesten habersiz kaybolmak isterim.' Şeref Abi'nin ajansında bir grafiker varmış. Darbe zamanında bir sürü insana sahte pasaport yapıp yurtdışına çıkmalarını sağlamış. 'Hallederiz,' demişti Şeref Abi. Halletmişler işte."

"Gitti mi yani?"

"Gitti sevgilim."

"İstersen düşebiliriz peşine."

"Nasıl?"

"Ne bileyim, Şeref Abi'yi buluruz illaki. Ragıp Abi'yi arayayım, dur."

Aradım. Doktor Ragıp Abi, telaşlı karakterinden beklenmeyecek bir teslimiyetle dinledi beni. Sonra da teşkilatı anlattı. Meğer bunlar kaçış işini epeydir tezgâhlıyorlarmış. Benim miras hikâyesi planlarına cuk oturmuş. Aslında Bodrum'dan çıkacaklarmış, sahte pasaportun mükemmeliyeti yetişmemiş. Geriye dönük düşündüğümde, Barış Abi'nin bizi öyle ya da böyle buraya sürüklediğini anladım. Alamo Kalesi burasıymış. İnatçı bir kovboya ve özgürlük savaşçısına yakışır bir yer.

"Şeref, işi bağladı. Küba'da ölmek istiyormuş Barış. Konsey yakışacağına karar verdi. Son günlerini sizinle geçirmek istedi. Oldu mu o iş?"

"Hangi iş Ragıp Abi?"

"Sevgili oldunuz mu Güler'le?"

Sevgiliden öte bir şey olduk Ragıp Abi. Ulan, bunu da mı planladınız? Adam fil mezarlığına giderken ardını da mı düşündünüz? Pes. Sorusuna cevap vermedim, telefonu kapattım. Güler'e anlattım.

"Ne kadarına dahilsin bu işin?"

"Salakmışım. Şaka sanmıştım her şeyi. 'Olmaz ki,' demiştim."

"Biz?"

"Lan, abayı yakmıştım sana epeydir. Sanki benim planımmış gibi geldi. Kurcalamadım."

"Gitti yani?"

"Gitti. Kedi gibi gitti."

"Tekila?"

"İçmeyeni siksinler."

"İçmeyeceğim o zaman."

"Uyandın işe yani."

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Hadi evimize gidelim."

"Gidelim sevgilim. Babamın kaçışını kutlayalım. Ağlayarak sevişelim. Dert olsun dünyaya."

Bana çok şahane bir miras kaldı. Kelimeye dökemiyorum. Şöyle açıklayabilirim, "Bitti". Dengimi nihayet buldum, yol şimdilik bitti.

Kampa giderken kucağımdan ayrılmadı. Koala gibi yapıştı bedenime. Kuvvetli değilim ama bu melaikeyi menzile götürürüm.

"Seni bitirdim, değil mi?"

"Hem de fena."

"İstemediğin zaman söyle, çünkü bırakmayacağım seni."

"Öyle bir şey olmaz. Senin istememen lazım. 'Bitti,' de, bana yeter."

"Peki. Eski hayatın bitti Nejat İşler. Artık benimlesin. Sana gözüm gibi bakacağım, yandın."

"Tamam sevgilim, bitti."

"Bir daha söyle."

"Bitti."

İstanbul, Yaz 2025

Bazen sana düşen değil, bulduğun mirastır hak ettiğin.

Sene 2000, mevsimlerden bahar. En kıymetli dostu, abisi, evine uğramadan günü bitirmediği Barış Abi ve kızı "Şoför Nebahat" Güler'le, kıvrıla kıvrıla inen Ege yollarında ilerleyen, gencecik bir Nejat İşler. Verilen sözler, kurulan dengeler, elyordamıyla yoklanan hisler... Yakında vadesinin dolacağını bildiği bir dostla gezmek nasıl bir his olsa gerek? Ya şu ileride gözüken, aşkın gölgesi mi sanki? Yola çıktığında başka, menzile vardığında başka birisin artık. Yol hikâyeleri böyledir, bunu herkes bilir.

"Bence senden gayet iyi bir baba olur Neco. Sorumluluk sahibi adamsın. Benim gibi değilsin."
"Yok be abi. Baksana, yarınım meçhul. Daha aynı evde bir yıl bile oturamadım. Anamın babamın evine sığınıyorum hâlâ. Diyelim iyi gitti işler, başrol falan oynadım, meşhur oldum. Bizim piyasayı biliyorsun. Rahat vermezler adama da kadına da. Öyle 'bir ömür boyu' diye verilen sözler eskidenmiş."

MUNDİ
mundikitap.com
mundikitap
mundikitap
mundikitap
roman
ISBN 978-625-5898-46-3
9 786255 898463